www.burmeseclassic.com

ပိုးထက်ဂိုဏ်

အသွေးရောင်မယ်လိုခိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိုးစက်ဝိုင်

အဆွေးရောင်မယ်လိုဒီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ) အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျော်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
ကွန်ပျူတာစာစီ	- ပြည့်ဖြိုး
အတွင်းဖလင်	- ကိုကြီးပေါက် (၀၉-၄၂၀၂၄၅၃၃၂၇)
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	- ရဲလေး
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ / တန်ဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချီရေး	- ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း။ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၈

၈၉၅.၈၃

မိုးစက်ဝိုင်

အစိမ်းရောင်မယ်လိုဒီ/မိုးစက်ဝိုင်။ - ရန်ကုန်၊

ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၁၈၉ - စာ ၊ ၁၃ × ၂၀ စင်တီ။

(၁) အစိမ်းရောင်မယ်လိုဒီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ဟာ ခံစားနေတာကို ဖော်ထုတ်ရတာနဲ့ ရိုးသားမှုတွေကို နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...ပျော်ရွှင်ရတာ၊ ရိုင်းပျရတာကိုလည်း ကြိုက်ပါတယ်။

ကာ့ဒ်ကိုဘိန်း (Kurt Cobain)
1967-1994

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(က)

အဆောက်အဦကြီး၏ပြင်ပသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု မခံစားရသေး။

တစ်ရက်၊ တစ်ရက်နှင့် ညှိုးစင်ခဲ့ရသော အဝါရောင်နေ့ရက်များက ကျန်ခဲ့ပြီ။

ကိုက်ခဲထုံကျဉ်ခဲ့ရသော ညဉ်းအလီလီကိုလည်း သင်ပုန်းချေသလို ချေခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော်လည်း ဝမ်းသာအားရ ကမ်းလင့်နေမည့် အသိုင်းအဝိုင်း ကြိုဆိုနေမည့် လက်တစ်စုံတလေမှ မရှိသည်ကိုတော့ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိတော့ပါ။

ပထမဆုံး အသက်ဝဝရှူသွင်းလိုက်သည်။

ပြီး . . . ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ရင်း လောကသစ်ဆီ ခြေဦးတည့်လိုက်၏။

ပျော့ညံ့သူတွေကို နေရာမပေးသော လောကမှာ သံလို တေးလို ခက်မာရလေဦးမည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ခ)

အိမ်ရာမဲ့ ခလေးတွေနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တံခါးပိတ်
ဘယ်ကမ်းစပ်ထိရောက်မလဲ
ငါ
ရှက်လွင့်တော့မယ်
ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းလှမ်းရမယ်မသိလည်း
တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ တိမ်တွေကို နမ်းမယ်။

(ညိုမြင်းညီ)

(၁)

ည ...

လင်းနွဲ့နေတဲ့ လရိပ်တချို့ဟာ ကပိုကရိုနဲ့ အေးစက်နေတယ်။ ညရဲ့ရနံ့ဆိုတာ ဘာကိုမှမရဘူး။ ကိုယ့်စိတ်တွေဟာ ထုံကျဉ်လို့ ကိုက်ခဲလို့ သွေးစက်လက်နဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လိုပဲ လမ်းပေါ်မှာ ခရီးနှင်နေရသေးတယ်။

ဒီလိုညတွေမှာ ဘယ်သူတွေက ဘယ်ကိုဦးတည်နေကြသလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ညကို နို့မြိန်စွာ အရည်ဖျော်နေကြပြီလဲ။ ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ်ဖြတ်ကူးနေရတဲ့ ညကတော့ အမှောင်တွေ တအိအိယိုကျစီးနေသေးရဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခပ်ဖျော့ဖျော့လင်းနေသေးတဲ့ အလင်းတိုင်လေးအောက်မှာ ရပ်ရင်း ဝါကျင်နေတဲ့ စာရွက်လေးကို ထုတ်ကြည့်မိပြန်တယ်။ လိပ်စာအရဆို ဒီရပ်ကွက်ပဲ။ လမ်းနာမည်ကတော့ သိပ်မပီပြင်လှဘူး။ ဒီလိုပဲ မေးရတော့မှာပေါ့။ ပင့်သက်ကိုရှိုက်ရင်း အမောဖြေနေမိတယ်။

ကိုယ့်လိုကောင်အတွက် ခေါင်းထက်က အလင်းစက်ကတောင် မျက်နှာသာမပေးချင်ဘူး။ ဖြုတ်ခနဲ အလင်းကို သိမ်းရုတ်သွားတော့တယ်။ ရပါတယ်။ ကိုယ်က ဒီထက်မှောင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒီထက်မှောင်စရာ အမှောင်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ခရီးဆက်ဦးမှပဲလို့ တွေးမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စက်ဘီးခေါင်းလောင်းတီးသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပြီး မျက်နှာပေါ်ကို အလင်းတန်းတွေ ထိုးကျလာတယ်။ လူသံကြားလို့ မေးစမ်းဖို့လုပ်ထားတဲ့ ကိုယ်တောင် ကြောင်အမ်းသွားရတယ်။

ပြီး . . . စကားသံက မာမာပြတ်ပြတ်ထုတ်လာတယ်။

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲကွ”

နာမည်ပြောလို့ သိမှာတဲ့လား။ ဒါနဲ့ပဲ ရိုးရိုးလေး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ခရီးသွားပါ”

“ဟ . . . ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲကွ၊ ဒါ . . . မှောင်ရိပ်ခိုတာပဲ”

သူတို့စကားကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်မှာ နာရီမှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ . . . ဒီဓာတ်တိုင်က ခုနက လင်းနေသေးတာပဲ။ ခု . . . မီးပြတ်သွားတော့ မှောင်ရိပ်ခိုတယ်လို့ ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ တကယ်တော့ အလင်းခိုနေတာပါ။ ကွိုင်တက်ချင်ရင် ဒီလိုပါပဲ။ ရယ်ချင်စိတ်ကို မြိုချရင်း ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ဒီရပ်ကွက်ထဲက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ၊ ခုနက ဒီလမ်းမီးတိုင်မှာ မီးလင်းနေသေးလို့ ရပ်ပြီး လိပ်စာကို ထုတ်ကြည့်နေတာ . . .”

ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်မီးအလင်းထဲကို လိပ်စာ,စာရွက်လေး ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က ရှေ့ကို မရဲတရဲတိုးလာပြီး စာရွက်ကို လှမ်းယူကြည့်တယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ကို အစုန်အဆန်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီအချိန်ကြီးမှကွာ . . . မင်းပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး”

အရောင်လွင့်နေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဖလန်နယ်အကျႌနွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ကို မသင်္ကာဖြစ်သွားပုံပေါ်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားသေးတာကိုး။ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်မှာ ဒါတွေက အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားပဲလေ။

“အင်း . . . မင်းလိပ်စာက ဆယ့်သုံးလမ်းလိုလို ဆယ့်ရှစ်လမ်းလိုလို ဖြစ်နေတယ်၊ ရပ်ကွက်ကတော့ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ၊ ခု . . . ဒီဘေးလမ်းသွယ်က ခြောက်လမ်းပဲ၊ ဒီလမ်းအတိုင်း ရေတွက်ပြီး ကြည့်သွားလိုက်”

ပြောရင်း လိပ်စာ,စာရွက်လေး ပြန်ထိုးပေးလာတယ်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကိုယ့်စကားဆုံးတာနဲ့ သူတို့ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ ဒါတောင် တစ်ယောက်က စက်ဘီးပေါ်က လှမ်းပြောသွားသေးရဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟော့ ... ရောက်အောင်သွားနော်၊ ခဏနေရင် နောက်တစ်ဖွဲ့ တင်းလှည့်လာဦးမယ်"

ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပဲ အားပြန်တင်းလိုက်တယ်။ လျှောက်ဦး ...။

လရောင်တွေအားကိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးလိုက်တယ်။ နှစ်လမ်းကျော်လောက်အရောက်မှာ ဓာတ်တိုင်တွေက မီးပြန်လင်းလာတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းကျေနပ်သလို ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ။

ဘေးက လမ်းသွယ်လေးတွေကို ရေတွက်ရင်း ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှရှိမနေတဲ့ လမ်းပေါ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာပြန်တယ်။ ဒီအချိန်ဆိုမှတော့ ဒီရပ်ကွက်က တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်တွေးနေတုန်းမှာပဲ လမ်းမပေါ်မှာ ကားက ထိုးရပ်သွားတယ်။ ကားနဲ့ကိုယ်က ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စာလောက် ကွာဦးမယ်ထင်ရဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားလေးအနားကို လူရိပ်နှစ်ရိပ်က ပြေးကပ်သွားလေရဲ့။ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သံတွေနဲ့ ရှန်းရင်းဆန်ခတ်လှုပ်ရှားသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ထိုးကြိတ်သံတွေနဲ့ ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်သံတွေကလည်း တစ်ဆက်တည်းပဲ။

ခေါင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုလိုသိလိုက်ပြီး ကိုယ်ပြေးသွားလိုက်တယ်။ ဒါ . . . ပုံမှန်အခြေအနေတစ်ခု မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ် ကားနားအရောက်မှာတော့ လဲပြိုကျသံနဲ့အတူ ပြေးထွက်သွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး . . .

"ဟေ့လူတွေ ရပ်လိုက်၊ ဟာ . . . ခင်ဗျားတို့ . . ."

ကားဖုံထဲကို လှမ်းအကြည့်မှာတော့ လဲကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ လုံးဝသေချာသွားပြီ။ ဒါ . . . လုယက်တာပဲ။ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားမိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ကြွင်းကျန်နေသေးတဲ့ အားအင်က မတရားမှုတစ်ခုအတွက် လုံလောက်နိုင်ပါသေးတယ်။

လုယက်သွားတဲ့ လူတွေကတော့ အသံကြောင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြေးတော့တာပဲ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး။ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်ရင်း အနီးဆုံးတစ်ယောက် အနားကိုရောက်တော့ ရှိသမျှအားကိုစုစည်းပြီး နောက်က ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးလဲကျသွားတော့ . . .

"မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ကဲကွာ"

"ခွပ်!"

ကိုယ့်မေးရိုးဆီမှာ ပူခနဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . မိထားတဲ့ အဲဒီလူအကျီ

ကို မလွှတ်ဘဲ အတင်းထပ်လုံချုလိုက်တယ်။ လုံးထွေးရင်းနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ် လက်သီးချက်တွေက ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပဲ။ နာကျင်ပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလူလက်ထဲက အိတ်ကိုပဲ မဲပြီး ပြန်လုရတော့တယ်။ သူကလည်း မလွှတ်ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ပြန်လုနဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ယောက်က . . .

"ဟေ့ကောင် မျှော့ကြီး . . . ဒီမှာ လာဖြုတ် လာဖြုတ်ဦး"

ပြောရင်းနဲ့ လက်သီးတွေက တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်။ ကိုယ်ခံနေရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . အိတ်ကိုတော့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။ အဓိက,က အိတ်ပဲလေ။

ရှေ့က ပြေးနေတဲ့တစ်ယောက်က ပြန်လှည့်လာပြီး ကိုယ့်ကို ထပ်ထိုးပြန်တယ်။ လရောင်နဲ့ သူ့လက်မှာ မြင်လိုက်ရတာ လက်ခနဲပဲ။ တာ . . . ဓားပဲလို့ တွေးရင်း ဖျတ်ခနဲ အမြန်ထပ်ရှောင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . မလွှတ်လိုက်ဘူး။

"အာ!"

ကိုယ့်လက်မောင်းရင်းမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်စိတ်မှာ နာကျင်ပြီး ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘူး။ လဲကျပြီး လူးလိမ့်နေတဲ့ ကိုယ့်ဆီက အိတ်ကို သူတို့ ပြန်ယူတော့မယ်။ ကိုယ် တကယ် မခုခံနိုင်တော့ဘူး။ နာတတ်ထဲမှာတော့ အိတ်ကို ပိုက်ထားဆဲပဲ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်စမ်း၊ ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက်"

မီးအလင်းတန်းတွေက အရှင်ပြေးဝင်လာကြတယ်။ ခြေသံတွေလည်း တဖျတ်ဖျတ်နဲ့။ နောက်ထပ် အလှည့်လှည့်လာတဲ့ လူတွေလည်းတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုယက်တဲ့လူနှစ်ယောက်လည်း တောက်ခေါက်သံတွေနဲ့ ပြေးထွက်သွားကြပြီ။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာတော့ အိတ်ကလေးက ငြိမ်သက်နေတုန်းပဲ။ သေချာပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ ကိုယ်မရှုံးဘူး။

■

(၂)

"တောက်! ... ရပ်ကွက်ထဲမှာမှကွာ"

"တောတော်ရဲတင်းကြတာပဲ"

"ဟုတ်ပ ... နာမည်ကြီးနေတဲ့ တာတီးနဲ့အာလာဒင်အတွဲလား သိဘူး"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း အသံတွေက ဆူညံနေကြတယ်။ ကိုယ့်အနားကို ဝိုင်းအုံလာကြရင်း တစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်တယ်။

"ခဏနေကြပါဦးဗျာ ... ဟိုမှာ လဲနေတဲ့လူကို ကြည့်ကြပါဦး"

လက်မောင်းရင်းက ဒဏ်ရာကို အုပ်ကိုင်ရင်း ထရပ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့အမေးကိုမှ မဖြေနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူတချို့ ထပ်ရောက်လာကြပြန်တယ်။

"ဟော့ . . . ဖယ်ကြဦး . . . ဖယ်ကြဦး"

ပြောရင်း ခါတ်မီးနဲ့ ကိုယ့်ကို ထိုးကြည့်တယ်။ ပြီး . . . အံ့သြဟန်နဲ့ . . .

"ဟာ . . . မင်းကို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဟင် . . . လက်မှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါလား"

လက်ထဲက လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ပေးရင်း အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။ လူတချို့က ကိုယ်ညွှန်ပြတဲ့ကားဆီကို အမြန်ပြေးသွားကြလေရဲ့။ ခုမှပဲ သတိရလာလို့ အနီးအနားကို ဝေ့ကြည့်ရင်း . . .

"ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ်လေး"

မီးသတ်ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အိတ်ကို ပြန်ရှာပေးတယ်။

ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဟန်တူတဲ့လူက ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး . . .

"မောင်ရင်က အမှုတွေ,ဘာတွေ ဖွင့်ချင်သေးလား"

"မဖွင့်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုလုခံရတဲ့အိတ်လည်း ပြန်ရလိုက်တာပဲ၊ ဒဏ်ရာကလည်း ရုပ်ထိသွားတာပါ၊ နေပါစေတော့"

လူကြီးက သပ်ပြင်းသဲ့သဲ့ချတယ်။ ကိုယ်လည်း ကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ရပြီပေါ့။

"နေပါဦး . . . မောင်ရင်ရဲ့ နေပါဦး"

လှမ်းတားသံနဲ့အတူ ခပ်သန့်သန့်လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ နည်းနည်းမူးဝေနေတဲ့ပုံစံနဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွဲကူပြီး လျှောက်

လာလေရဲ့။ ခုန ကားထဲက လူကြီးလို့ ထင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်တော့ သူကပဲ . . .

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ ဦးလည်း ကားက ထိုးရပ်သွားတော့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး အတွေးတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး၊ အဲဒီနှစ်ကောင် ကားတံခါးကို ဝုန်းဆို ဆွဲဖွင့်ပြီး ထိုးကြိတ်တော့တာပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ . . ."

ကျေးဇူးလာတင်ရင် မနေတတ်တဲ့ ကိုယ့်အကျင့်ကြောင့် ခပ်ပါးပါးပဲ ပြန်တုံ့ပြန်မိတယ်။ အဲဒီလူကြီးကတော့ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်တွေ မပျောက်သေးဘူး။ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ထပ်ပြောတယ်။

"အင်း . . . မောင်ရင် မြင်လိုက်လို့သာပေါ့၊ အိတ်ထဲမှာက ငွေတွေထက် အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတန်းတွေ ပါတယ်လေ၊ ကံသီပေလို့ပေါ့ကွာ"

လုပ်ငန်းရှင်တော်တော်များများက ဒီလိုပဲ စာရွက်စာတန်းတွေ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။

ကိုယ်ပြုံးပြရင်းနဲ့ပဲ . . .

"ကျွန်တော်လည်း တိုက်ဆိုင်လို့ ကူညီခွင့်ရတာပါ၊ ဦးအနေနဲ့ ကိုနှစ်ယောက်ကို ပိုကျေးဇူးတင်ဖို့တယ်"

"ဟော . . . ဘယ်လို . . ."

"ဘာလဲကွ . . . မင်းစကားက . . ."

ဘေးက ရပ်ကွက်လူကြီးပါ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားလေရဲ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေကြပြန်တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဩော် . . . ဒီလိုပါ . . . တစ်ကောင်မှာက ဓားပါတယ်လေ၊ ဦးအသက်ကို ရန်ရှာမသွားတာကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်လို့ ပြောချင်တာပါ၊ ဦး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒီစာရွက်စာတန်းတွေက ဘယ်အသုံးဝင်တော့မှာလဲ"

"ဟာကွာ . . . ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ အေးကွ . . . မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သား၊ လက်သီးနဲ့ ထိုးသွားတာကိုပဲ ဒင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ . . . ဟား ဟား"

ပြောရင်း သူကပဲ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်သေးတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးက ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး . . .

"ကဲကဲ . . . မင်းရှာနေတဲ့ လိပ်စာကို ဒီကရဲဘော်တွေ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ညလည်းနက်ပြီ၊ ဒါနဲ့ . . . မင်းက ဒီအချိန်ကြီးမှ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ"

ကိုယ် မညာချင်ပါဘူး။ ခပ်တိုးတိုးနဲ့ လေသံမှန်မှန်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် ဒီနေ့မှ ထောင်က လွတ်လာတာပါ"

အံ့ဩသွားတဲ့ မျက်နှာတွေကို ကိုယ် ကျောခိုင်းလိုက်တယ်။ လောလောဆယ် အနားယူချင်တာပဲ စိတ်ထဲမှာ ရှိပါတော့တယ်။

■

လဲရင်ပြန်ထ ဒါ . . . ဘဝဗွတဲ့
ငါ မလဲချင်ပါဘူး။
တကယ်တော့ လဲ့သိပ်ခံခဲ့ရတာပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၃)

နေ့သစ်ရဲ့မနက်ခင်းလင်းလင်းရိရိမှာပဲ အိပ်ရာက နိုးထလာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲကိုတောင် နေရောင်ခြည်က ဖြန့်ဖြာကျနေပြီ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း အခန်းလေးအတိုင်း နွေးထွေးလုံခြုံနေမိတယ်။ ညက ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဆီက နည်းနည်းနာနေတာကလွဲရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အားအင်တွေ ပြည့်နေသလိုပဲ။

အခန်းထဲက အပြင်ထွက်လိုက်တော့ ကိုရဲက အပြုံးနဲ့ ကြည့်ရင်း လှမ်းပြောတယ်။

"ညီလေး ... နိုးပြီလားကွ၊ ဟိုမှာ မင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ထားတယ်"

သူ မေးဆတ်ပြတဲ့ နေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ သွားပွတ်တံ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။ စောစောစီးစီး အားနာသွားလို့ ကိုယ်က ...

"ဟာ ... ကိုရဲကလည်း ကျွန်တော်နိုးမှ သွားဝယ်မှာပေါ့၊ အားနာစရာ ..."

"အားနာစရာ၊ ဟုတ်လားကွ ... ဟား ဟား၊ မင်းညီရာ မင်းစကားက ဆန်းနေတာပါကွ ... ဟား ဟား"

အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ပြောတော့ ကိုယ်လည်း ခပ်ဟဟလိုက်ရယ်မိတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ အားနာစရာဆိုတာ ဒီပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေလို နေထိုင်ခဲ့ကြတာလေ။

ကိုယ့်အဝတ်တွေးနဲ့ကိုယ် ပြုံးရင်း ...

"ကျွန်တော်လည်း ခုနောက်ပိုင်း အားနာတတ်နေပြီဗျ၊ ကဲဗျာ ... ကိုရဲရဲ့အဝတ်တစ်စုံလောက် ပေးပါဦး"

"ဟ ... လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ငါ ဒီဘက်ကို ပြောင်းမလာခင် မင်းညီ့အိမ်နားမှာ နေတုန်းက မင်းအဝတ်အစားတွေ ငါ့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ မင်းပဲ ဟိုအထဲမရောက်ခင် ငါ့အိမ်မှာ နေခဲ့ပြီးတော့ ..."

ကိုယ် ခေါင်းပဲကုတ်မိတော့သည်။ ပြောရင်းနဲ့ သူကပဲ အဝတ်အစားအိတ်ကို သွားယူပေးပါတယ်။ အိတ်ထဲမှာ တန်ဖိုးမနည်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေ တော်တော်များများ ရှိနေပေမယ့် ဂျင်းဘောင်းဘီ နွမ်းနွမ်းတစ်ထည်နဲ့တီရှပ်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်တော့ ကိုရဲက လှမ်းကြည့်တယ်။

"ကောင်းကောင်းဝတ်ပါကွ၊ အသားနည်းနည်း ညိုသွားတာတာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လွဲရင် မင်းရုပ်က ထွက်ပါသေးတယ်''

အားမလို အားမရပြောလာတဲ့ သူ့ကို ခေါင်းခါပြမိတယ်။

''တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒါတွေလည်း မမက်တော့ပါဘူး၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရပေါ့''

''ဘာလဲ ... ငါ့အိမ်က စုတ်လို့ အိမ်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်တာလားကွ''

ကိုယ့်ကို လှမ်းစနေတာပါ။ သိရက်နဲ့ ကိုယ်အနေခက်ရပြန်တယ်။ မှာမှာသလဲ ဖြေရှင်းရပြန်တယ်။

''ဟာ ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအချိန် ကိုရဲတတ်နိုင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ်မှာထားပေးတောင် ကျွန်တော် ဒီနေရာနဲ့ မလဲနိုင်ဘူးဗျ၊ တကယ်ပြောတာ''

''ဘာဖြစ်လို့''

မျက်ခုံးပင့်ပြီး ပြန်မေးနေလို့ ကိုယ်က အိမ်ထဲကို ဝေ့ကြည့်ပြီး

''ဟိုအခန်းထောင့်က ဂစ်တာတစ်လက်ထက် ကျွန်တော့်ကို ဘာက ဖမ်းစားနိုင်မှာလဲ''

''ဟား ... ဟား ... ကြိုက်ပြီကွာ၊ ကြိုက်ပြီ ငါက မင်း အသွေးအသားထဲမှာ ဒါတွေမှ ရှိသေးရဲ့လားလို့''

သူ့စကားကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲကသွေးတွေ ဆူပွက်ခုံးမောက်လာလေရဲ့။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်အိပ်မက်တွေဟာ ခုထိ အပြီးမသတ်ရသေးဘူး။ လှိုက်မောစွာနဲ့ပဲ လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်တယ်။

''ဘာလို့မရှိရမှာလဲ ကိုရဲရာ၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့

အဆုံးမသတ်ရသေးတဲ့ အိပ်မက်တွေ ...''

ပြောရင်းနဲ့ ကိုယ့်ရင်တွေ တစ်ဆို့တင်းကျပ်လာပြန်တယ်၊ စကားကို မဆက်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုရဲက အားနာသွားလို့နဲ့ တူပါတယ်။ လေသံဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ ...

''ဆောရီးကွာ ... ငါက မင်းရင်ထဲမှာ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေပဲ ကြီးစိုးနေပြီလားလို့ပါ''

ကိုယ် အိမ်အပြင်ဘက်ကိုပဲ ငေးရီနေမိတယ်၊ အသာမာတက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သက်ပြင်းကို ထပ်ချရင်း ...

''ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ကိုရဲရေ၊ မမေ့နိုင်သေးပေမယ့် အတိတ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မေ့ချင်နေပြီ၊ ခု ထပ်လျှောက်ရမယ့် လမ်းလည်း ရွေးပြီးပြီပဲ၊ သတိရတာတွေနဲ့အတူ ဥပေက္ခာတရားပဲ ထားလိုက်တော့မယ်''

အိမ်ကလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားကြတယ်။ ဝေခွဲမရတဲ့ ကိုရဲ မျက်ဝန်းတွေက အထင်းသား။ အရင်တုန်းကလို အရာရာကို သွေးဆူလွယ်လွန်းတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ခုချိန် ပြောင်းလဲမှုကို အံ့ဩရီဝေနေပုံပဲ။ ပြီးမှ ... တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

''အေး ... အဲဒါတွေက အချိန်ရယ်၊ နေရာရယ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေက မင်းကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်းဆီက ခုလိုကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ... မင်းအိမ်က သတင်းတချို့ကိုကော သိချင်သေးလား''

ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ခါပြလိုက်မိတယ်။ တကယ်ပဲ ... ကိုယ် မသိချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်တွေကို အတိတ်ဆီ လှည့်ခွင့်မပေးချင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကိုယ်ပဲ ဖန်တီးတော့မယ်။

"ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်သင့်တာတွေနဲ့ပဲ ပျော်အောင် နေတော့မယ် ကိုရဲရာ"

ကိုရဲက ပြုံးရင်း ခေါင်းအသာညိတ်ပြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ... အိမ်ရှေ့က ကိုရဲနာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရတော့တာပဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဆွဲဝေရင်ခုန်လို့ပေါ့။

●

"လာကြကွာ ... လာကြ၊ မင်းတို့ကို မျှော်နေကြတာ၊ ဒီမှာ ဦးသောင်းမြင့်လည်း စောင့်နေတယ်"

ရပ်ကွက်လူကြီးစကားကြောင့် မနေ့က လုယက်ခံရတဲ့လူကြီးက ဦးသောင်းမြင့်လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။ ဦးသောင်းမြင့်ကလည်း ဖော်ရွေတဲ့ အပြုံးနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

"အေးကွာ ... ထိုင်ကြ၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင့်နာမည်က ..."

"ညိုမင်းညီပါ ဦး။ မင်းညီလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်"

ကိုယ် တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ဦးသောင်းမြင့်က အသေအချာကြည့် ပြီး ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မောင်ရင်က ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညကပုံစံနဲ့ တခြားစီပါလားကွ၊ အေးကွာ ... မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ဒီမှာပဲ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းလေး စီစဉ်လိုက်ရတာ၊ သောက်ကွာ မောင်မင်းညို"

ကိုယ့်မှာ အနေခက်ရပြန်တယ်။ ဒီလို တကူးတကကြီးဆိုတော့ မျက်နှာတောင် မထားတတ်တော့ဘူးလေ။

ရပ်ကွက်လူကြီးကလည်း ...

"တို့တွေကလည်း ညကကိစ္စကို ထပ်မေးချင်တာလေး ပါ,ပါတယ်"

"ဩော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအတိုင်း ခေါ်မေးလည်း ရပါတယ်ဗျ ခုလို လုပ်ပြီးဆိုတော့ ..."

"ဒါက ဦးစီစဉ်ထားတာပါကွာ၊ ဒါနဲ့ ... မောင်မင်းညို အလုပ်အကိုင်က ... အိုး ... သောရီး သောရီး"

မနေ့ညက ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သတိရသွားလို့နဲ့ တူပါတယ်။ အားနာသလို ပြန်ပြောနေလေရဲ့။

ကိုယ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။

"ရပါတယ် ဦး၊ အလုပ်က ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်"

"အေးလေ ... မောင်မင်းညို အဆင်ပြေရင်လည်း ပြီးတာပဲ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောနော်၊ ရော့ ... ဒီမှာ ဦးရဲ့လိပ်စာကတ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အားနာလို့ လှမ်းယူထားလိုက်ရတယ်။ ဦးသောင်းမြင့်က တော်

တော်ချမ်းသာပုံရပါတယ်။ အခွင့်အရေးယူပြီး အကူအညီတောင်းဖို့တော့ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာကို မရှိဘူး။

ရပ်ကွက်လူကြီးဘေးနားမှ တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး ...

"ဒါနဲ့ ... မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ထောင် ... အဲ ... အထဲကို ရောက်သွားတာလဲ"

ထောင်ကျလို့ ထောင်ထဲရောက်သွားတာပေါ့။ ဒီမေးခွန်းကို ကိုယ် မဖြေချင်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဖြေစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပဲလေ။

ကိုယ် မျက်နှာနည်းနည်းပျက်သွားလို့ [illegible]ငြိမ်နေတဲ့ ကိုရဲက ...

"ဒါကတော့ ... သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့ နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းညိုက ရာဇဝတ်သားမဟုတ်သလို သက်သေမကောင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်နေရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်တာကိုတော့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်"

ကိုရဲအပြောကြောင့် နည်းနည်းဖြုံသွားကြတယ်။ မဆိုင်တာကို [illegible]ရှည်မိတာကိုး။ ဒါတောင် ... ဒင်းက လာသေးတယ်။

"အင်းလေ ... ဒါက မဖြေလည်း ရပါတယ်၊ ခု သူက တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာဆိုတော့ ..."

"ကျွန်တော် လုံးဝတာဝန်ယူပါတယ် ဦးလေး"

ကိုရဲအသံက နည်းနည်းမာလာတယ်။ ကိုယ်လည်း ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဦးသောင်းမြင့်က ကိုယ့်ကို အားနာသလိုကြည့်ရင်း ဝင်ထိန်းလိုက်သဘောနဲ့ ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်သားပဲ ကိုမျိုးတင့်ရာ . . . ဒီက မောင်ရဲရဲ့အနေအထိုင်ကို လည်း ခင်ဗျား သိသားနဲ့၊ ပြီးတော့ . . . မောင်ဝင်းညီက ဒီလိုလူစားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံနဲ့ ခန့်မှန်းတတ်ပါတယ်"

ဟိုလူလည်း ခုမှ ငြိမ်ကျသွားလေရဲ့။ ဦးသောင်းမြင့်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော်တော်သြဇာရှိပုံရပါတယ်။ ဒါနဲ့ . . . ညက အဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲ ပြန်မေးတော့တယ်။ ကိုယ်လည်း မှတ်မိသလောက် ဖြေပေးလိုက်တာပဲ။ ဦးသောင်းမြင့်က ဆေးဖိုးဆိုပြီး ပေးတဲ့ငွေတချို့ကိုတော့ လက်မခံဖြစ်ဘူး။

အပြန်လမ်းရောက်တော့ ကိုရဲက ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

"မင်းညီ . . . ဦးသောင်းမြင့်က တရားသူကြီးကွ၊ သိလား"

"ဩော်"

အဲဒါကြောင့် . . . သူ ဝင်ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ်မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူးလေ။ ကိုယ့် ရှေ့ဆက်ဖို့လုံလောက်တဲ့ အရှိုးတွေ ရင့်နေခဲ့ပြီပဲ။

■

(၃–ခ)

ညဘက်ရောက်တော့ ကိုယ်နဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်ကင်းကွာခဲ့ရတဲ့ ဂီတအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းဆီက Queen အဖွဲ့ကစပြီး Kiss၊ GN'R၊ Aerosmith၊ Bon Jovi၊ အစရှိလို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတဲ့ Rock ဂီတအကြောင်းတွေပေါ့။

ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ NIRVANA၊ COLDPLAY၊ Marilyn Manson၊ OASIS တို့အကြောင်းတွေလည်း ပါတယ်။ ခုကြိုက်နေတဲ့အဖွဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ Green day၊ Blink 182၊ Sum 41 စတာတွေရော။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ အဖွဲ့တွေဖွဲ့ပြီး Rock တွေ၊ Pop တွေတင်မကဘဲ Hip Hop တွေပါမကျန် ကိုယ်တို့ဆီမှာ ထွန်းကားနေပြီတဲ့လေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခြောက်နှစ်ကျော်ကင်းကွာခဲ့တဲ့ ဂီတလောကဟာ ကိုယ့်ကို ဖျားစေတယ်။

ပြီးတော့ တကာယ်လည်း အားတက်လာမိပါတယ်။ ကိုရဲက သူဖက်တွယ်ထားတဲ့ ပန်းချီအနုပညာအပြင် ဂီတနဲ့လည်း မစိမ်းသူပါ။ ကိုယ်တို့ မမောမပန်းပြောရင်း အမှောင်က တဖြည်းဖြည်း စူးလာလေရဲ့။

အတော်ကြာပြောဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။ တိမ်ခက်တွေရဲ့ကြားက လရိပ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖွဖွလေး ထိုးကျနေပြန်တယ်။ အမှောင်ထဲက လေစီးထဲမှာ ညမွှေးပန်းရဲ့ရနံ့ကလည်း စူးရှထုံရီလို့ပေါ့။

ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ တစ်ခုခုကို ဆာလောင်နေပြီ။ ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေဟာ မြွေဟောက်လို ပါးပြင်ထောင်လာကြတယ်။ သင်းကွဲတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ထဲက အစိမ်းတေးသွားကို နဂါးမျက်စောင်းနဲ့တောင် မပိတ်ဆို့နိုင်တော့တာ အသေအချာပါပဲ။

ကိုယ် တစ်ခုပဲသိတော့တယ်။ အခန်းထောင့်က ဂစ်တာဟာ မာန်ဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကိုယ့်အထိအတွေ့ကို စောင့်မျှော်နေသလိုမျိုး။ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့အဖော်အစစ်ဆီ သွားနေတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်အလိုအပ်ဆုံးအရာဟာ တေးသွားတစ်ခက်ပဲ။

ကိုရဲ အနားက ထထွက်သွားတယ်။ ကိုယ့်လက်နဲ့ ဂစ်တာကြိုးတွေဟာ နဂါးငွေ့နဲ့မီးစွယ်လို ရောထွေးကျွမ်းဝေနေကြပြီ။

ခင်ဖော်ရေ ... ငါ မေ့ချင်တယ်ကွာ။

စိတ်ဝိညာဉ်တွေဟာ တစ်ခုတည်းသော လှိုင်းမှာ ရောကပ်ပြီး ကိုယ် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ဂစ်တာလေးကတော့ ကိုယ့်အလိုကျ သံစဉ်တွေကို အန်ချပြနေလို့ပေါ့။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၄)

"ကိုရဲ ... ကိုရဲ အထဲမှာလားဗျ"

ခေါ်သံနဲ့အတူ ကိုယ့်အရွယ်လူငယ်တစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်ချလာတယ်။ ကိုရဲက အိမ်နောက်ဘက်ကိုရောက်နေတော့ ကိုယ့်ကိုပဲ လှမ်းမြင်သွားတာပေါ့။ အသံပြကြီးနဲ့ အော်လာလို့ အားတုံ့အားနာနဲ့ ကိုယ့်ကို ရယ်ပြရင်း ပြောလေရဲ့။

"ဟာ ... ညီ့သည်ရောက်နေတာကိုး"

ကိုရဲက အိမ်နောက်ဘက်က ထွက်လာရင်း လှမ်းပြောတယ်။

"ညီ့သည်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူက ငါပြောပြောနေတဲ့ မင်းညီဆိုတာလေ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကိုရဲပြောနေလို့ နာမည်တော့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပါပြီ"

ဖက်လှဲတကင်းပဲ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်လာတယ်။ သူ့ပုံစံက ... ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပါ။ ကိုယ်လည်း ပြန်ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကိုရဲက ...

"မင်းညီ ... ဒီကောင့်နာမည်က ဖင်မဲ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဆောက်လုပ်ရေးက လမ်းတံတားဌာနမှာ လုပ်တာလေ"

"ခုတော့ကွာ ... ကိုယ်ပိုင်အလုပ်မဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ပန်းချီဆွဲနေသေးရဲ့၊ အနုပညာမာနပေါ့ကွာ"

"ဟာဗျာ ... ကိုရဲကလည်း ပြောရတော့မယ်၊ အဟီး ... လူကြီးမင်း ရှက်စရာကြီး"

ဖင်မဲက မျက်နှာကြီးရဲ့ပြီး ဝင်ပြောတယ်၊ ကိုယ်က နားမလည်လို့ ဆေတိမ်တောင်နဲ့ ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဖင်မဲရာ ... ပန်းချီရေးတာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာကို"

"ကိုမင်းညီ မသိလို့နော်၊ ဒီဘဲကြီးက ကျပ်နေတာဗျ၊ အဟီး ဟီး"

ဖင်မဲခမျာ ခေါင်းကိုပဲ တဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်နေလေရဲ့၊ ကိုရဲကလည်း ဒိစိကြီးနဲ့ဆိုတော့ ...

"ဒါဖြင့် ... ပန်းချီရေးတာ မဟုတ်လို့လား"

"ဟာ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပန်းချီရေးတယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာက လမ်းထိပ်က ညောင်ပင်အောက်မှာ ကားနံပါတ်တွေ၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ရေးတာဗျာ၊ ဟီး ... ဟီး''

''ဟောဗျာ''

အားလုံးပဲ ရယ်မိကြတော့တယ်။ ဖင်မဲရဲ့ပုံစံကြောင့် ခဏအတွင်းမှာ ကိုယ်တို့ ရင်းနှီးလာတာ အမှန်ပဲ။

''အင်း ... ဒါဆိုလည်း ကိုဖင်မဲကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းရဦးမယ်''

''အဟဲ ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ဘာလဲ ကားနံပါတ်ရေးပေးရမလား''

ကိုယ်က ရယ်ပြီး ...

''ကားနံပါတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာ ကပ်ထားမလို့ပါ အိမ်ရှေ့ကားပိတ်မရပ်ပါနဲ့လို့လေ''

''ဟာ ... ကိုရဲ ကားဝယ်လိုက်ပြီလား၊ ပန်းချီကားတွေ ဒေါ်လာနဲ့ ရောင်းရလို့ ထင်တယ်''

ကိုရဲ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ သူ့ပန်းချီကားတွေ ရောင်းရတယ် ဆိုပေမယ့် ကားဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ ပိုက်ဆံမျိုးတော့ မရဖူးသေးဘူး။ ကို ကိုလည်း ကိုရဲက စောင်းငန်းငန်းလှမ်းကြည့်တယ်။ ကိုယ် ပြောလိုက်တော့ တယ်။

''ဒီလိုဗျာ ... ရေးပေးရမှာက အိမ်ရှေ့မှာ ကားပိတ်မရပ်ပါနဲ့ က ဝယ်ရန် အလားအလာရှိသည်လို့လေ''

''ဟာ''

''ခွေးကောင်လေး ... အကောင်းမှတ်လို့''

ကိုယ်တို့သုံးယောက်ထဲ တသောသော ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ ကိုရဲက ဖင်မဲကိုကြည့်ရင်း ...

''ဖင်မဲ ... ဒီကောင်ပျင်းနေရင်း မင်းဆိုင်ကို ခေါ်ထားစမ်းပါကွာ၊ သူ အလုပ်ရှာတုန်းမို့လို့''

''ဘာအလုပ်တုန်းဗျ''

''အလုပ်ကတော့ မရွေးပါဘူးဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဘာအောင်လက်မှတ်မှ မပါလာဘူး၊ ရှိတာက မှတ်ပုံတင်နဲ့ ထားလိုင်စင်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ ကားမောင်းတဲ့အလုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့''

''ကျွန်တော်လည်း စုံစမ်းပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကိုတော့ အားတွေ ရောက်နေတာပဲလေ''

''အေးဗျာ ... လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ကူညီရင်း လုပ်အားလာပေးပါ့မယ်''

ဒီလိုနဲ့ ညောင်ပင်အောက်က ဖင်မဲရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ် လုပ်အား င်ပေးဖြစ်တယ်။ ကိုရဲက ကျွေးထားနိုင်ပေမယ့် သူ့အိမ်မှာ နေတာကပဲ ွန်လှပြီ။ ကိုယ် အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ စားဝတ်နေရေးနဲ့ ကိုယ့်အိပ် တ်ကို အခန်းဆက်ရမယ့်တာဝန်က ရှိသေးတယ်လေ။

တစ်ရက်တစ်ရက်နဲ့ ဖင်မဲနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ ခင်မင်မှုကလည်း ညီအစ်ကို ို ဖြစ်နေရပြီ။ ဖင်မဲက ပျော်ပျော်နေတတ်တော့ သူနဲ့နေရတာ စိတ်ချမ်း သာစရာကောင်းပါတယ်။

အလုပ်ပါးတဲ့တစ်နေ့မှာ ကိုယ်နဲ့ဖင်မဲတို့နှစ်ယောက်တည်း လေဝန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေတုန်းအချိန်မှာပေါ့။ *ဆလွန်းကားဖြူလေးတစ်စီးက* ဆိုင်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာတယ်။ ဖင်မဲမျက်နှာကြီးလည်း ဝင်းပသွားလေရဲ့။ ဒီနေ့က ဈေးဦးမပေါက်သေးဘူးလေ။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားတွေရော၊ တရုတ်နဂါးတွေပါ လှည့်ကုန်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲသွားတယ် ဆိုပါတော့။ ဝိုင်းစက်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်အနေအထားနဲ့ ရင်ခုန်သံကို ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ရတယ်။

ကောင်မလေးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ ဖင်မဲက ပျာပျာသလဲဟန်နဲ့ ...

"ဒီက အစ်မလေးက ကားနံပါတ်အပ်ချင်လို့လား ခင်ဗျ။ နေ့ချင်းပြီး ..."

"အင်း ... မဟုတ်ဘူး"

ဖင်မဲ ဘူပိတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မလျှော့သေးဘူး။ ထပ်ခွယ်လိုက်တယ်။

"ဟဲဟဲ ... ကျွန်တော် သိပြီ၊ အိမ်မှာ ခွေးကိုက်တတ်သည် ဒါမှမဟုတ် အငြိမ်းစား ဘာညာဆိုတာမျိုး ..."

"အိုး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး"

ဒီတစ်ခါတော့ ဖင်မဲမျက်နှာကြီးက ပုပ်အဲ့အဲ့ဖြစ်သွားပါပြီ။ စိတ်တိုသံနဲ့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုလည်း ဘာလဲဗျာ၊ ဒီဆိုင်မှာက ဒါတွေပဲ လုပ်လို့ရမယ်"

ကောင်မလေးက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုသွားတယ်။ ခပ်တည်တည်ဟန်လေးနဲ့ ကိုယ်တို့ကိုကြည့်ရင်း ...

"ဒါနဲ့ ... ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်ပဲ၊ သူက ကျွန်တော့်မန်နေဂျာ"

ဖျတ်ခနဲ ရှေ့တိုးရင်း ဖင်မဲ ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အပြောကြောင့် ကိုယ်တောင် ရှက်သွားရတယ်။ သူ့အလုပ်မှာ မန်နေဂျာတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ဆိုပဲ။ တော်တော်ကျယ်ပြန့်ချင်တဲ့ ကိုရွှေဖင်မဲပဲ။

ရှေ့က မရွှေချောကလည်း ပြုံးစိစလေး ဖြစ်သွားလေရဲ့။ ဖင်မဲရဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားကြောင့် ထင်ပါတယ်။

"ထားပါတော့၊ ရှင်ပိုင်ရှင်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ကျွန်မ လာရင်းကိစ္စက ... ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကိုမြင့်ကြည်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ရှိရဲ့လား"

"ဗျာ ... ကိုမြင့်ကြည် ဟုတ်လား"

ဖင်မဲ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ ဒီမှာ ဖင်မဲနဲ့ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှကို မရှိတာကိုး။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပါပြီ။

"အင်းလေ ... ကိုမြင့်ကြည်၊ ကိုမြင့်ကြည်၊ ဟို ... ဟို ... သံ့ငါးလမ်းက ကိုမောင်ရဲအိမ်မှာနေတဲ့လူလေ"

သွားပါပြီ။ ကိုယ် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်လို သိခေါက်ခက် အဝင်နက်ကလေးလည်း မသိဘူး။ ရုပ်ကလေး လှတာနဲ့ဗျာ။ ကိုရဲကို ကိုမောင်ရဲလို့ပြောတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လည်း ညီမင်းညီကနေ ကိုမြင့်ကြည်ဖြစ်သွားရတယ်၊ ရင်နင့်စရာပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဖင်မဲ သဘောပေါက်ပြီး တအစ်အစ်နဲ့ ဝက်လိုထရယ်တော့တယ်။

"သွားပြီဗျာ၊ အစ်မလေးလုပ်တော့မှပဲ . . ."

"ဟင် . . . သွားပြီလား၊ ဒါဆို . . . ဘယ်မှာရှိနိုင်လဲ မသိဘူး"

မထုံတက်သေးနဲ့ ထပ်မေးနေသေးတယ်။ ခုမှပဲ အရေးပိုကြီးသွားသလိုနဲ့။ ဒင်းကလေးကတော့ ခက်နေပါပြီ။

ဖင်မဲက ရယ်နေတာကိုရပ်ပြီး . . .

"ဆယ့်ငါးလမ်းက ကိုရဲပါဗျာ"

"ဩော် . . . ဟုတ်လား၊ ဆောဒီး . . . ဆောဒီး၊ နားကြားမှားသွားလို့"

ရှက်ဝါးဝါးနဲ့ ကောင်မလေးက ထောက်ခံလိုက်တယ်။ ကိုယ့်မျက်တော်တော့်ကို ရယ်ချင်နေပါပြီ။

"ထားပါတော့၊ ဟို . . . ကိုမြင့်ကြည်ဆိုတာက . . ."

"မမှားဘူး မဟုတ်လား"

"သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ အကုန်တလွဲပဲ၊ ကိုမြင့်ကြည် မဟုတ်ဘူး၊ ညိုမင်းညို . . . ညိုမင်းညို"

"ရှင် . . . ညိုမင်းညို ဟုတ်လား"

သံယောင်လိုက်ရွတ်တော့ ဖင်မဲက အပိုင်ပဲဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ . . .

"အစစ်ပေါ့ဗျာ . . . ညိုမင်းညိုဆိုတာ ဒီက ကျွန်တော့်မန်နေဂျာကြီးပဲ"

ကိုယ့်ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ဖင်မဲပြောတော့မှ ဒင်းကလေးမျက်နှာ နီသွားတော့တယ်။ အကုန်လွဲနေတာကိုး။

ပြီးမှ အားမလိုအားမရပုံစံလေးဖြစ်သွားပြီး . . .

"ကျွတ် (စ်) . . . ဖေဖေက ထမင်းစားရင်းနဲ့ လှမ်းပြောတော့ ကျွန်မလည်း ဗလုံးဗထွေးတွေ ကြားသွားလို့ . . . ဟင်း ဟင်း"

ပြောရင်း ကိုယ့်ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်တယ်။

"ရှင်က ကိုမြင့် . . . အဲ . . . ညိုမင်းညိုအစစ်ပါနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ရေမရောပါဘူး"

ရယ်ချင်နေသေးတာမို့ ဒီလိုပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ ခုမှပဲ ဒင်းကလေးက အားနာသလို ရှက်သလိုနဲ့ . . .

"အဲ . . . ဆောရီး . . . ဆော်ာရီး၊ ဒီလိုပါ . . . ဖေဖေက ရှင့်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့"

"ဗျာ . . . ဖေဖေ ဟုတ်လား"

"အာ . . . ကျွန်မဖေဖေ့ကိုပြောတာ၊ ဟို . . . ဦးသောင်းမြင့်လေ"

ခုမှပဲ ဇာတ်ရှည်လည်သွားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဘာကိစ္စမှန်း မသိသေးဘူး။

"ဟိုလေ . . . ဘာအတွက်ခေါ်တာလည်း မသိဘူး၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်က . . ."

ကိုယ့်စကားက မဆုံးလိုက်ရှာဘူး။ သူက ဘာအလုပ်မှမရှိတဲ့ ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်းနဲ့ . . .။

"အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူးလေ၊ အိမ်က ဒရိုင်ဘာမရှိလို့ နဲ့ ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ခု ဖြစ်အောင်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့"

အတည်ပေါက်ပြောနေတော့လည်း ကိုယ်စဉ်းစားသွားတယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဘိုးကြီးခေါ်တာက သူ့သမီးနဲ့ နေရာချထားပေးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်ကိစ္စရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

"ဒါဆို ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမှာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကိုယ်တွန့်သွားရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ တစ်ကားတည်းစီးလို့ သူ့အတွက် ဆိုပြီး စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ...

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ အတူစီးလို့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာက ကျွန်တော့်ကို ..."

"အလိုတော် ... ရှင်ကပဲ ဖြစ်နေရသေးတယ်"

သူ နားလည်မှု လွဲသွားတာပါ။ ကိုယ့်ကိုတောင် သောက်ဆတ်ဆတ် ပြောနေသေးရဲ့။

ဖင်မဲက ဝင်ပြီး ...

"လိုက်သွားလိုက်ပါ မြင့်ကြည်ရာ၊ အရေးကြီးလို့ လာခေါ်တာကို လိုက်သွားလိုက်၊ မြင့်ကြည် လိုက်သွားလိုက်"

ကိုယ်လည်း ဖင်မဲကို အသံတိတ် ကျိန်ဆဲရင်း ကားလေးထဲ မရဲတရဲ ဝင်လိုက်ရတယ်။ ဒင်းကလေးလည်း စပ်ဖြဲဖြဲပြောနေတဲ့ ဖင်မဲကို မျက်စောင်းထိုးပစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ခမျာ မရဲဘဲ ကျွဲစီး မဖြစ်ရဘဲ ကားစီးပြီး ပါသွားတော့တာပေါ့။ အင်း ... ရင်မခုန်မိအောင် ထိန်းထားမှ။

(၅)

လမ်းသွယ်လေးထဲမှာ ကားက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားနေတယ်။ အစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် ဖြစ်နေလို့ မနီးလွန်း ဝေးလွန်းဘူး။ လမ်းကလည်း နည်းနည်းကြမ်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ကောင်မလေးရဲ့ဘေးမှာထိုင်ရင်း ကိုယ့်စိတ်တွေ ကသီကဝေ ဖြစ်နေရတယ်။ အလစ်ချောင်းပြီး ခုန်ချင်နေတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဘယ်လို ချုပ်တုတ်ထားရမလဲကွယ်။ ကားကို မှန်မှန်လေး မောင်းနေတဲ့ သူ့ဆီက ရှိသင်းနံ့လေးတွေဟာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ဝင်သက်ထဲကို တိုးလျှိုပေါ်တော့ သွားအဆီးမဲ့လို့။ မကြည့်မိအောင်ထိန်းရင်း ကိုယ့်မှာ သက်ပြင်းချပြန်ရဲ့။

"ရှင်က ဖေဖေခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ စိတ်ညစ်နေတာလား"

www.burmeseclassic.com

ကဲကြည့် . . . ကိုယ် သက်ပြင်းချတာကို နားလည်မှုလွဲပြန်ပြီ။ ကိုယ်လည်း ပြောမိပြောရာနဲ့ . . .

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကျွန်တော် တွေးမိလို့ပါ"

"ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ရှင်၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ လက်ရှိအခြေအနေက ကြိုးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့"

သူကပဲ ကိုယ့်ကို တရားလာချနေပြန်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာနာတတ်တဲ့ သူ့စိတ်ရင်းကိုတော့ ကိုယ်မြင်လိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးလေးစွေကြည့်ရင်း ပြောပုံလေးက ကိုယ်မမေ့တော့ဘူး။

သူကပဲ ဆက်ပြီး စပ်စုလာပါတယ်။

"ရှင် အဲဒီမှာနေပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ ကြာပြီလား"

"အင် . . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြာမှာလဲ၊ ခင်ဗျားအဖေ ဦးသောင်းမြင့်နဲ့ တွေ့တဲ့နေ့ကမှ အထဲက ထွက်လာတာ"

"အထဲက . . . ဟုတ်လား"

နားမလည်သလိုပြောနေလို့ ကိုယ်ကပဲ ရှိုးရှိုးပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ်လေ . . . ဦး မပြောဘူးလား။ အဲဒီနေ့ကမှ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာတာကိုလေ"

"ရှင်"

အလန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း ကားကိုပဲ ဘရိတ်ဆောင့်နင်းလိုက်ပုံရတယ်။ ကားက လမ်းပေါ်မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေရဲ့။

ကိုယ့်ကိုလည်း မျက်လုံးဝိုင်းစက်စက်လေးတွေနဲ့ကြည့်ရင်း . . .

အလန့်တကြား မေးပါတော့တယ်။

"ဒါ . . . ဒါဆို . . . ရှင် . . . ရှင်က ထောင်ထွက်ပေါ့"

ကိုယ် ဘာပြောရမလဲ။ ထောင်ထွက်ဆိုတာကို သူ ထိတ်လန့်သွားတာလား။ ဦးသောင်းမြင့်ကလည်း မပြောလိုက်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ပြူးကျယ်ကျယ်လေး ကြည့်နေလို့ . . .

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာတာပါ၊ ဘာများ . . ."

ဆက်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို လန့်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ မျက်နှာပျက်နေတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ဖေဖေကလည်းဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း သူ့အဖေကို အပြစ်တင်နေပုံပဲ။

ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ကားတံခါးကို အသာဖွင့်ဆင်းပြီး . . .

"ခင်ဗျား သွားနှင့်လေ၊ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့မယ်လို့၊ ကျွန်တော့်မှာ လိပ်စာရှိပါတယ်"

ခပ်အေးအေးပဲပြောရင်း ကိုယ့်လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တယ်။ သူ့ကားလေးက ရပ်နေဆဲပဲ။ အားငယ်သလိုဖြစ်သွားရတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြန်တင်းရင်း ဆက်လျှောက်လိုက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာကို လက်ခံရမယ်လေ၊ သူ့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်ဘူး။

ခဏနေတော့ ကားလေးက ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားတယ်။ သိပ်မဝေးတဲ့ ရှေ့နားလေးမှာ ထိုးရပ်သွားပြီး သူ ကားပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။ ကိုယ်လျှောက်ရင်းနဲ့ သူ့အနားရောက်သွားတော့ တောင်းပန်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး . . .

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆောရီးနော် ... ကျွန်မ အတွေးမှားသွားတယ်၊ ကာကယ်တော့ ... ရှင့်ကို သွားခေါ်ခိုင်းတာ ဖေဖေဆိုတာကို မေ့သွားတယ်"

ဒီတစ်ခါလည်း ကိုယ် ဘာမှချက်ချင်းပြန်မပြောဖြစ်ပြန်ဘူး။ သူ့ကိုတော့ စိုက်ကြည့်မိလိုက်တယ်။

သူက ကိုယ့်ကို လင်းလင်းရဲရဲလေး ပြုံးပြရင်းနဲ့ ...

"ကျွန်မနာမည် ပိုးရည်ပါ ကိုမင်းညို"

ကိုယ် အံ့သြသွားရတယ်။ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဖော်ရွေမှုကြောင့် ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်ခနဲပဲ။ သူ့ရဲ့စိတ်ထားလေးကိုလည်း အရင်ထက် လေးစားသွားတယ်။ ကိုယ် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘူး။ ကားလေးထဲကိုပဲ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတယ်။ တွန့်ကွေးသွားတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးထက်မှာ ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ တိတ်တိတ်ကလေး ဖျတ်ဖျတ်လူးနေပြန်ရဲ့။

■

လူတချို့က ကိုယ့်ပင်လယ်ကို
သူများပင်လယ်ထက် ကျယ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်
ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး
တစ်ကိုယ်စာလေး ခမ်းနားချင်ခဲ့တာပါ■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၆)

ခမ်းနားခေတ်မီတဲ့ ညှော်ခန်းထဲမှာ ကိုယ်ရောက်နေတယ်။ ငေး ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ တော်တော်ချမ်းသာတာပဲလို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပိုးရည်တို့ မိသားစုဓာတ်ပုံကိုတွေ့တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲ ကျင် ခနဲပဲ။ အိမ် ...။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာလည်း ဒီလိုမိသားစုမျိုး ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ

လိုက်ဖမ်းလို့ မမိနိုင်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ မလွင့်ပျံ့ခင်လေးမှာပဲ..

"ဟော့ ... မောင်မင်းညီ၊ မင်းကို ဦး လာခေါ်မလို့ပဲ၊ ညှော်သည် ရောက်လာပြန်တော့လေ၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း အပြင်သွားတာနဲ့ သမီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာ"

"ရပါတယ် ဦးရော၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မှာလိုက်ရင်လည်း ရသားနဲ့ဗျာ"

ကိုယ်ကပဲ ပြန်အားနာသွားရတယ်။ ဒါကို ... အကင်းပါးတဲ့ သူက

"မောင်မင်းညီ ... သုက်သောင့်သက်သာနေနော်၊ ဘာမှအားမနာ နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပိုးရည်က အအေးဖန်ခွက်ကလေးနဲ့ ရောက်လာ ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ လာချပေးတယ်။ သောက်လိုက်ပါဦးလို့လည်း တိုးတိုး ပြောသေးတယ်။

သူ့အဖေဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ...

"ဪ ... သမီး ... မောင်မင်းညီ ဖေဖေ့ကို ဟိုတစ်ညက ကူညီဖူးခဲ့တာကို မှတ်မိတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

ဦးသောင်းမြင့်က လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"တကယ်တော့ ... မောင်မင်းညီက အဲဒီနေ့ကမှ ထောင်က လွတ် လာတာ သမီးရဲ့၊ မောင်မင်းညီ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ခုနက သမီးကို သွားခေါ် ခိုင်းလိုက်တော့ မင်းကို ရှုံ့သလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ခုမှပြောပြရင်း မိတ်ဆက် ပေးတာ"

ပြောရင်းနဲ့ ဦးသောင်းမြင့်က အားနာသလို ပြုံးနေတယ်။ ပိုးရည်က ခုတ်ချင်းပဲ ...

"အဟင်း ... သမီးနဲ့ကိုမင်းညီ လမ်းမှာစကားပြောရင်း အဲဒီ အကြောင်းကို သိရတယ်၊ ပထမတော့ သမီးလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာပေါ့

www.burmeseclassic.com

ပြီးမှ . . . ဖေဖေ ယုံကြည်လို့ သမီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲလို့ တွေးမိသွားတာ''

သူ့သမီးရဲ့အကင်းပါးမှုကို ဦးသောင်းမြင့် သဘောကျသွားသလို ကြည့်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ပွင့်လင်းလွန်းတဲ့ သားအဖပဲလို့ တွေးနေမိတာပါပဲ။

ဦးသောင်းမြင့်က သတိရဟန်နဲ့ . . .

''ဩော် . . . မင်းကို ခေါ်လိုက်ရတာက ဒီလို မောင်မင်းညီရ မင်း ကူညီလိုက်လို့သာပေါ့၊ စာရွက်တွေသာ ပြန်မရရင် ဦးဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရဖြစ်ရတော့မှာပဲ''

''ခင်ဗျာ''

ကိုယ် တကယ်ပဲ ကြောင်သွားရတယ်။ သူက ဆက်ပြောပြန်တယ်။

''အဲ . . . ဒီလိုပါ၊ အဲဒီစာရွက်တွေက အမှုတစ်ခုရဲ့ အဓိကကျတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေလေ၊ အဲဒါတွေသာ ပျောက်ဆုံးသွားရင် ဦးလည်း လူ တစ်ယောက်ကို မှားယွင်းစွာနဲ့ ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ပေးမိသွားမှာမို့လို့ပဲ''

ဘုရားရေ၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလားလို့ ကိုယ်တွေးမိသွားတယ်။ ကိုယ်တကယ် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်လည်း ပါ တယ်ပေါ့။ ကိုယ်ကြည်နူးသွားတာ အမှန်ပဲ။

ကိုယ် အဲဒီနေ့က ပြောခဲ့တာကို ပြန်အားနာရပြန်တယ်။

''ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က ပြောခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟို စာရွက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လေ''

''ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းပြောခဲ့တာလည်း တစ်ဖက်က မှန်သားပဲလေ

ဦးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒီအမှုက လွဲချော်သွားနိုင်တာပေါ့''

''ဒါဆို . . . ရှင်က လူနှစ်ယောက်တောင် ကယ်ခဲ့နိုင်တာပေါ့''

ပိုးရည်က အရိုးခံလေး ဝင်ပြောပေမယ့် ကိုယ်အနေခက်သွားတယ်။

''ဟာ . . . ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုလူရဲ့ကံလည်း ပါလို့ပေါ့၊ ကျွန်တော့်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဝင်ကူညီမှာပဲလေ''

''ဟုတ်ပါပြီရှင် . . . ထားပါတော့''

သူ့အဖေကြီးကတော့ ပြုံးပြီး ကြည့်နေတော့တာပဲ။ ပြီးတော့မှ

''မင်းကိုပြောချင်တာ ရှိသေးတယ်ကွ၊ အဲဒီညက ကိစ္စက စာရွက်စာတမ်းတွေအတွက် တမင်လုပ်ကြံတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ခု . . . ဦးလည်း တစ်ယောက်တည်းမသွားရဲတော့ဘူး။ အပြင်ထွက်ရင် အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ဝင်းကြည်ကိုပဲ ခေါ်သွားနေရတယ်''

''ဟုတ်ကဲ့''

''သမီးကလည်း သူ့ကားနဲ့သူဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ခက်တာ က သူ့အမေ ဈေးအကြိုအပို့နဲ့ အိမ်က ဝေယျာဝစ္စအတွက် ကားမောင်းဖို့ လူလိုလာတယ်၊ ဝင်းကြည်နေရာမှာပေါ့''

''ဟို . . . ဦးဆိုလိုတာက . . . ''

''အေးကွာ . . . မင်းကိုလည်း ဦးက ကူညီချင်တယ်၊ ပြီးတော့ . . . မောင်ရဲနဲ့တွေ့လို့ မင်းမှာ ကားမောင်းလိုင်စင်ရှိတယ်၊ ကားမောင်းတဲ့ အလုပ် ရှာနေတယ်လို့ ကြားလို့''

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် သဘောပေါက်သွားတယ်။ အလုပ်ခေါ်ပေးနေတာကို။ ဦးသောင်းမြင့်က စကားဖြတ်ပြီးမှ …

"ဟို … မင်းအနေနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုလည်း အဲ … မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုလည်း ရတယ်နော်"

ကိုယ် ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ အလုပ်လိုနေတာလည်း တကယ် လေ။ လက်ထဲမှာလည်း ဒီလိုင်စင်လေးပဲ ရှိတာကို။ ပြီးတော့ … ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပိုးရည့်ရဲ့မျက်နှာလေးတော့ မြင်ခွင့်ရနေမှာပဲ။ ဦးနှောက်က မငြင်းနိုင်သလို နှလုံးသားကပါ လက်ခံလို့ ကိုယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ရှေ့ဆက်မတိုးမိဖို့ သတိပေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

■

(၇)

စပြီး အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့မှာပဲ အခက်ကြုံရတယ်။ ထွေထွေထူးထူး တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးသောင်းမြင့်တို့သားအဖ ဘာမှမမေးသလောက် အရင်မူလလက်ဟောင်း ဒရိုင်ဘာက အင်တာဗျူးတော့တာပဲ။ စိနီယာမို့ ဓါဓါပြတာလားမသိဘူး ကိုယ်နဲ့တော့ ရှယ်တူလောက်ပါပဲ။

"မင်းက အရင် ဘယ်မှာမောင်းဖူးတာလဲ"

"အဲ … အရင်ကတော့ ဒီလို မမောင်းဖူးပါဘူး"

ဒါလည်း … ဒင်းက မပြီးသေးပါဘူး။ ဆက်မေးလာတယ်။

"ဒါနဲ့ ကားမောင်းတာရော ဘယ်မှာသင်လာတာလဲ"

လျှာရှည်လိုက်တာ။ ဘယ်မှာသင်လာသင်လာ နင့်အပူလားဆို

www.burmeseclassic.com

ပြန်မေးလိုက်ရင် မကောင်းဖြစ်ဦးမယ်။

ကိုယ်က မရိုင်းချင်တာနဲ့ . . .

"ဒီနိုင်ငံမှာပဲလေ၊ သိမ်ဖြူကွင်းမှာပေါ့"

မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ပြီး မရပ်သေးဘူး။

"ထားပါတော့၊ အိမ်ကားမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီကားတွေတော့ မောင်းဖူးမှာပေါ့"

"အင်း"

ပြီး,ပြီးရော ဖြေလိုက်မိတယ်။ ဦးသောင်းမြင့် ဘာပြောထားလို့လည်း မသိဘူး။ ကိုယ့်ကို ဆက်ပြီး ဩဝါဒမြွက်ကြားပါလေရော။

"အေးလေ . . . ကုမ္ပဏီမှာတော့ အရောင်းကားတွေပေါ့၊ အိမ်မှာကတော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခု . . . ဦးရဲ့ဆလွန်းကားကို ငါ မောင်းရတော့မယ်၊ မပိုးကတော့ သူ့မာ့ခ်တူးနဲ့သူပဲ၊ ခု . . . မင်းမောင်းရမှာက ဟိုမှာမြင်လား"

"ဟော့ကောင် ဝင်းကြည်"

မြင်ပါတယ်။ သူလှည့်ပြလိုက်တဲ့နေရာမှာ ဦးသောင်းမြင့် ရပ်နေတာကိုလေ။ ကိုယ်အစောကြီးက မြင်သားပဲ။ ဒင်း လျှာရှည်နေလို့ နှုတ်မဆက်အားသေးတာ။ ခုမှပဲ ဒင်းက မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်နာလေးလို ကုတ်ချည့်ချည့်ဖြစ်သွားလေရဲ့။

"ခင်ညာ ဦး . . . သွားတော့မှာလား။ ကားက အဆင်သင့် . . . သင့်"

"ဟော့ကောင် . . . ငါ ဘယ်အချိန်သွားလဲ မင်းမသိဘူးလား"

သူ့ခမျာ ကြောင်နာလေးပုံစံက ကျားကိုတွေ့ပြီး နေစရာမရှိသလို ာယာခတ်သွားရင်း . . .

"ဟို . . . ဟို . . . ဦး စောစောသွားမလားလို့ပါ၊ အဲဒါနဲ့ . . ."

"နေစမ်းပါဦး . . . ငါ ခုနက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ င်း မောင်မင်းညီကို ဘာတွေများ မိန့်နေတာလဲ"

ဝင်းကြည်ဆိုတဲ့လူတော့ နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် မကြည်မလင် သွားရတယ်။ လျှာရှည်တာကိုး ခံပေါ့။ ကိုယ် ပြုံးစိစိလုပ်နေတော့ ကြည်က . . .

"ဒီ . . . ဒီလိုပါ ဦး . . . ကျွန်တော်က သူ့ကို ကားမောင်းရင် တိထားမောင်းဖို့ ပြော . . . ပြော . . ."

"အောင်မာ . . . မင်းပြောမှလားကွ၊ သတိမထားရင် မသာပေါ် မှာပေါ့၊ သွားကွာ မိကျောင်းမသား"

ဝင်းကြည် ကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဝင့်က ချင်းလိုက်တာပဲ။ ကိုယ် ကြိတ်ပြီးရယ်မိတယ်။

ခုမှ ဦးသောင်းမြင့်က ပြုံးစစကြည့်ပြီး . . .

"ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ မောင်မင်းညီရေ့ မသိရင် သိပ်ဆရာကြီး တာ၊ လေကြောကလည်း သိပ်ရှည်၊ မင်းနားငြီးဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ာင့်စိတ်ရင်းက ကောင်းပါတယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ရင် မင်း ခင်သွားမှာပါ"

"ရပါတယ် ဦး။ ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ်"

"အေးကွာ . . . မင်း အဆင်ပြေရင် ဦးဝမ်းသာပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောရင်း ဦးသောင်းမြင့် ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ကိုယ်မောင်းရမယ့် ကားနားကိုသွားပြီး ယောင်တောင်ပေါင်တောင် လုပ်နေလိုက်တယ်။

"ကိုမင်းညို ... ကိုမင်းညို"

ကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပိုးရည်အသံလေးပါ။ ဒီတစ်ခါကိုမြင့်ကြည်လို့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မနက်ခင်းမှာ နှင်းပန်းလေး ပွင့်သွားသလိုပဲ။ အိပ်ရာထခါစမို့ ထင်တယ်။ ပိုးရည်ရဲ့မျက်နှာလေးက ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားဘဲနဲ့ ကြည်စင်ရှင်းသန့်နေလေရဲ့။ ပါးပြင်မှာ သွေးကြောလေးတွေကလည်း ပြာလဲ့လို့။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကြောင့် ကိုယ် သတိလွတ်သွားရတယ်။ နီလဲ့လဲ့လေးနဲ့ ခက်ရချည်ရဲ့။ အိပ်ရာထစအလှလို့ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အတင်းကြီး သတ်မှတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။

"ကိုမင်းညို"

"ခင် ... ခင်ဗျာ"

ခုမှ သတိဝင်ပြီး အ,ထစ်ထစ် ထူးမိလိုက်တယ်။ ပြုံးရင်းနဲ့ ပိုးရည်က ...

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... ကျွန်မကို မမြင်ဖူးလို့လား"

"ဟာ ... ဆောရီး ... အဲ ... ဟုတ်ပါဘူး။ ဘာများခိုင်းမလို့လဲမသိဘူး"

စကားတွေ မှားလိုမှားနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာတွေ ထူအမ်းသွားရတယ်။ ရိပ်မိသွားလားတော့ မသိဘူး။ ပိုးရည်က ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး ...

"အမယ်လေး ... ဘာမှမခိုင်းပါဘူးတော်၊ ရှင့်ကို ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ"

ဘာမှန်းလည်း မသိဘူးလို့ စူပွပွပြောရင်း ပိုးရည် လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ပိုးရည်ရဲ့နောက်ပိုင်းအလှကို မကြည့်မိအောင်ထိန်းရင်း နောက်ကိုဆင်ခြင်ရမယ်လို့ အထပ်ထပ် သတိပေးနေမိတယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲကို ထပ်ခေါ်သွားပြန်တယ်။

"လာဟေ့ မောင်မင်းညို ... ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ သမီးပိုးပိုးရော တစ်ခါတည်း သောက်တော့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပိုးရည် ဝင်ထိုင်ပေမယ့် ကိုယ်တော့ မထိုင်ဖြစ်ဘူး။ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ...

"ဟာ ... နေပါစေ ဦး ... ရပါတယ်"

"ဟေ ... သောက်ပါကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော် အပြင်မှာပဲ သောက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်သမားပဲ၊ တခြားအလုပ်သမားတွေထက် အခွင့်အရေးပိုမယူချင်လို့ပါ"

ပိုးရည်ကတော့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတယ်။ သူ့အဖေက မေးငေါ့နဲ့ စဉ်းစားရင်း ...

"အေးလေ ... ဦး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတော့မှ

www.burmeseclassic.com

ဝင်းကြည်တို့နဲ့ သောက်လိုက်ပေါ့''

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး''

ကိုယ်လှည့်အထွက်မှာ ပိုးရည်အသံလေးက ထွက်လာပြန်တယ်။

"အာ . . . ဖေဖေကလည်း ဒီကိုတောင်ရောက်နေပြီ၊ ဒီနေ့တော့ သောက်လိုက်ပေါ့၊ နောက်နေ့မှ ကိုဝင်းကြည်တို့နဲ့ သောက်လေ''

"အင်း . . . အဲ . . . အေးလေကွာ၊ ဟုတ်သားပဲ . . . ရောက်လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း သောက်သွားတော့''

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် မငြင်းချင်တော့ဘူး။ တော်ကြာ . . . ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဒရိုင်ဘာလို အခြောက်တိုက် မာနကြီးတယ်လို့ မြင်နေကြဦးမယ်။ ကိုယ်လည်း ပုထုဇဉ်ပဲလေ။ ပိုးရည်နဲ့ ကော်ဖီအတူတူသောက်ရတာ ကျေနပ်တာပေါ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို သူ့အဖေရိပ်မိရင်တော့ ဒီနေ့ခန့်၊ ဒီနေ့ဖြုတ်ပစ်မှာ သေချာသလောက်ပဲ။

ခဏနေတော့ ပိုးရည်ရဲ့အမေကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်ပို့ရတယ်။ ပြန်ရောက်တော့ ဦးသောင်းမြင့်က အလုပ်သွားပြီး ပိုးရည်နဲ့ သူ့ကားလေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ ပိုးရည်လည်း အလုပ်လုပ်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ခုခေတ် သူဌေးသမီးတွေက ပိုပြီး ပိုက်ဆံရှာကြတယ်လေ။

အိမ်မှာပဲ ယောင်လည်လည်လုပ်လိုက်၊ ခြံစောင့်ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး) နဲ့ လေပန်းလိုက် လုပ်နေရတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ ငယ်မူပြန်နေတဲ့ ဦးသောင်း မြင့်ရဲ့အဖေ ဦးလုကြိုင် ပူဆာလို့ မုန့်တွေ ခဏ,ခဏ ထွက်ဝယ်ပေးရသေး တယ်။ အချိန်အားနေတော့ ပျင်းစရာပဲ။ နောက်နေ့ ဖတ်စရာစာအုပ်ကလေး ယူလာမှလို့ တွေးထားလိုက်တယ်။

ညနေကိုယ်ပြန်တဲ့အထိ ပိုးရည် ပြန်မရောက်သေးဘူး။ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ ကိုယ့်ရင်ထဲ လင်းတစ်လှည့်၊ မှောင်တစ်လှည့်နဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဆည်းဆာက ကိုယ့်ကို တောက်ပြောင်ပြနေလေရဲ့။

မင်း ငါ့ကို အစွမ်းကုန် လင်းဖွင့်ပြစမ်းပါလို့ စိန်ခေါ်နေတဲ့အတိုင်း ဆိုး ဟုတ်တယ်။

ကိုယ် ကြိုးစားရမယ်။ အိပ်မက်ကို တစ်မျက်နှာထပ်တိုးဖို့လေ။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၈)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်မှာ အင်တာဗျူးထပ်ဖြေရပြန်တယ်။ ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ကိုရဲနဲ့ ဖင်မဲတို့ပေါ့။ ကိုယ့်ကို ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးနေကြတာ။ ကိုယ်လည်း အနေအထားကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ပိုးရည်ကို တိမ်းမူးမိနေတဲ့အကြောင်းတော့ မပါဘူးပေါ့။

"အဘိုးကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်း အဆင်ပြေမယ်လို့ ငါ ထင်သားပဲ"

ကိုရဲစကားဆုံးတော့ ဖင်မဲက ပြုံတီတီနဲ့ . . .

"အဟီး . . . ဟိုကောင်မလေးက တော်တော်ချောတယ်နော် မင်းညီ"

ယောက်ခံလိုက်ရင် ပိုကာမ်းတက်လာမှာစိုးလို့ ကိုယ်က . . .

"ဟ . . . ဘယ်သိမလဲ၊ ငါ လိုက်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ"

ကိုယ်နဲ့ဖင်မဲလည်း မင်းတွေ့ ငါတွေသုံးပြီး ပြောမနာ ဆိုမနာတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ခုလည်း ကိုယ့်အပြောကို ဖင်မဲက ဘဝင်မကျပြန်ဘူး။

"လိုက်မကြည့်လည်းကွာ . . . တစ်အိမ်တည်းဆိုတော့ မင်း တွေ့တွေ့နေရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"တစ်ခါတလေမှပါ၊ သူလည်း အပြင်သွားနေတာများတယ်၊ ဒီနေ့ဆိုရင် ငါ ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ပြန်မလာသေးဘူး"

"ဩော် . . . မင်းကံ မပြန်ခင်မှာ ခွတွေ့ချင်သေးတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား"

"ဟာကွာ"

ကိုယ့်မျက်နှာ နီရဲသွားမှာတော့ အသေအချာပဲ။ ကိုရဲကတော့ သောကနေ ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်နေတယ်။

ဖင်မဲက မပြီးသေးဘူး စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။

"ဇာတ်လမ်းကတော့ လန်းတယ်နော်၊ အဘိုးကြီးကို ကူညီ ဟိုက အိမ်မှာ အလုပ်ခန့်၊ ပြီးတော့ . . . သမီးချောကလေးနဲ့တွေ့၊ တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်လာ၊ အဘိုးကြီးသိ စိတ်ဆိုး။ နောက်တော့ အတင်းခွဲလို့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ကြိုက်သွား၊ ထပ်ခွဲ၊ ခိုးရာလိုက်ပြေး၊ နောက်မှ မင်းသားရဲ့ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြု . . . ပြု . . ."

"တော်ပါတော့ ဖင်မဲရာ၊ မင်းဟာက ကုလားကားကျနေတာပဲ။ အဘိုးကြီး သေနတ်နဲ့ပစ်တော့ မင်းသမီးနဲ့မင်းသားက [illegible]ကြ အဲဒါမျော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါသေးလား''

ကိုရဲက ဝင်ပြီး မြည်တွန်တောက်တီးတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ရယ်နေလိုက်တာပဲ။ ဒါကိုပဲ ဖင်မဲ မကျေနပ်ဟန် . . .

''ကိုရဲကသာပြောနေ . . . ဟိုမှာ မင်းညီက သဘောတွေကျပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေပြီလား မသိဘူး''

''မယဉ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . အပြင်မှာက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ၊ ပြီးတော့ . . . အဲဒီကိစ္စတွေထက် ငါ လုပ်ချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်ကွ၊ ငါ ဘာမှကို ဦးစားမပေးနိုင်ဘူး''

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်လို့ ဖင်မဲ အံ့ဩသွားပုံရတယ်။ မရှက်ပါဘူး။ ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေမိတာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ မလုပ်သင့်တာ လုပ်မိတာမှ ရှက်စရာလေ။

ချစ်သူကို ချစ်မိတာက သဘာဝပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ် တိုးတိုးလေးပဲ ချစ်တော့မယ်။ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ ပြည့်စုံတဲ့တစ်နေ့တော့ ချစ်သူကို ချစ်ကြောင်း ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပင်လယ်လို ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကိုယ့်ခရီးဆုံးက အနားသတ်တိမ်တွေကို နမ်းဖြစ်မယ့်နေ့ပေါ့။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်နေမိတယ်။ ကိုရဲ သတိရဟန်နဲ့ ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြီး . . .

''မင်းညီ . . . မင်းအလုပ်လည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ ဟိုကိစ္စကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ''

ကိုရဲမေးတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဘေးနားက ဖင်မဲကတော့ နားလည်ပုံမပေါ်ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ . . . ကိုယ် သက်ပြင်းချရင်း . . .

''ခု . . . ကျွန်တော့်လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ အဲဒီဝင်ငွေနဲ့ပေါ့။ Home studio တစ်ခုမှာပဲ ဒီမို (Demo) လေး လုပ်ထားမလားလို့''

''အင်း . . . ကောင်းသားပဲ၊ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်၊ မင်းမှာလည်း သီချင်းတွေ ရှိသားပဲ''

''ဟာ . . . ဘာတွေတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောပြပါဦး''

ဖင်မဲ ဝင်မေးလို့ ကိုရဲက ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ကိုယ် သီချင်းဆိုမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ စတူဒီယိုသေးသေးလေးတစ်ခုမှာ အခွေကြမ်းလေး လုပ်ထားမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုပါ၊ ဖင်မဲက ကိုယ့်ကို တအံ့တဩကြည့်တယ်။ သူမှမထင်ထားတာကိုး။ ကိုယ် သီချင်းဆိုတာလည်း မတွေ့ဘူးတော့ အံ့ဩမှာ အမှန်ပဲ။

ကိုရဲ မေးငေါ့ပြီး . . .

''ဘာလဲ . . . မင်းက မင်းညီကို အထင်သေးတာလား။ ဒီကောင်က အရေးကောင်း၊ အဆိုကောင်းကွ''

''ခင်ဗျားက ပိုကောင်းပါတယ် ကိုရဲရာ''

လေသံတိုးတိုးနဲ့ ကိုယ် ညည်းမိတယ်။ ရီဝေသွားတဲ့ ကိုယ့်မျက်ဝန်းကို ကိုရဲ နားလည်မှာပါ။

''ထားပါတော့ကွာ၊ ခုခွေလုပ်ရင်လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက် သီချင်းတွေပဲ လုပ်မှာမဟုတ်လား''

''အင်း''

''ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ဂစ်တာနဲ့ဆိုပြတာ ငါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နားထောင်ဖူးတယ်၊ တစ်ခုထပ်ပြောချင်တာက အချစ်သီချင်းတွေ မပါ သလောက်ပဲ''

''အင်း ... ခင်ဇော်ရေးတဲ့ မေ့ချင်တယ် တစ်ပုဒ်လောက်ပါပဲ''

''သိတယ်၊ အဲဒါလေးလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အလွမ်း ဘက်ကို ယိုင်နေတယ်ကွ၊ ကျန်တဲ့သီချင်းအများစုက ဘဝတွေ ဒဿန တွေ နိမိတ်ပုံတွေ များနေတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ... မင်းကို အချစ်သီချင်းလန်း လန်းလေးတွေ ထပ်ရေးစေချင်တယ်''

''ဟာ ... ကိုရဲ့လည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော်ရေးရင် အကြမ်း တွေပဲ ထွက်ထွက်လာတာ''

''ဖြစ်အောင်ရေးပေါ့ကွာ၊ မင်းမှာ အခံရှိပြီးသားပဲ၊ အငှားခံစားပြီး ရေးပေါ့၊ ပရိသတ်ဆိုတာ အချိုလေးပါ ချကျွေးရတယ်ကွ၊ ဒါ ... ဇော် မျှူလာပဲ''

''အငှားခံစားစရာ မလိုပါဘူး မင်းညီရာ၊ မင်းပဲ ဟိုကောင်မလေး ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆို၊ အဟဲ ... ဖွင့်မပြောရဲတဲ့အကြောင်းအရာမျိုး ရေးပေါ့ကွ''

ဖင်မဲက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောတာပါ။ ကိုယ် နည်းနည်းရှက်သွား ပေမယ့် ဟုတ်သားပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ဖင်မဲကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သွား တယ်။ ချစ်သူအကြောင်းတော့ စာလုံးပေါင်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့။

အခန်းထောင့်က ဂစ်တာကိုကိုင်ပြီး ကိုယ့်အသံစမ်းနေမိတယ်။ ဂစ်တာကြိုးတွေနဲ့ ကိုယ့်လက်ထိမိတိုင်း ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေထဲကို ထော ခုခု ကပ်ငြိစီးဝင်နေသလိုမျိုးပဲ။ ရင်ထဲကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တိုင်း သံစဉ်တွေထား

ကိုယ့်လက်က စီးဆင်းသွားကြတယ်။ ဂီတဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပွား။ ကိုယ့်ရဲ့ သစ္စာတရားလည်း ဖြစ်တယ်။

အပြင်မှာ မှောင်ရိပ်က တဖြည်းဖြည်း လူးလွန့်နေပြီ။ သံစဉ်တွေ ရှာရင်း ကိုယ်မောလာတယ်။ အချစ်သီချင်း။ ချစ်သူကို ချစ်နေမိတဲ့ သီချင်း ပေါ့။ ကိုယ်မပြောပြရဲတဲ့အကြောင်းကို သီချင်းနဲ့ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ အတွေးထဲမှာ ပိုးရည်မျက်နှာလေးက နီးလိုက်ဝေးလိုက် ဖြစ်နေတယ်။

သံစဉ်ကလေးက တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်ရုပ်ကြွလာတယ်။ ကိုယ် အကြမ်းတီးကြည့်တော့ မဆိုးဘူး။ သိပ်မစွဲညှို့ခံသေးပေမယ့် နည်းနည်းထပ် ပြည့်ရမှာပဲ။ စာသားက မရေးရသေးဘူးလေ။ ကိုယ်တီးနေတာကို ကိုရဲနဲ့ဖင်မဲ တို့က ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြတယ်။ ကိုယ်ကျ သီချင်းသံစဉ်နဲ့မျောနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့တတ်တယ်။ အတီးရပ်လိုက်တော့မှ သူတို့ကို သတိရ သွားတာကိုး။

ကိုရဲက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

''အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ၊ ငါပြောသားပဲ မင်းမှာ ပါရမီရှိပါတယ်လို့''

''တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါဗျာ''

ကိုယ်ဖြေလိုက်တော့ ဖင်မဲက ...

''ငါပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေးကို ခံစားလိုက်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါအမှန်ကြောင့် မင်း ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာ''

ကိုယ် ရယ်နေလိုက်တယ်။ ကိုရဲက ...

''ဘယ်လိုစာသားမျိုး ရေးမယ်စိတ်ကူးလဲ''

''နာမည်ကိုတော့ စကားများများ ပြောရန်မလိုတော့ပါ လို့

www.burmeseclassic.com

လောလောဆယ် စဉ်းစားထားတယ်''

''ကောင်းတယ် အတည်ပေးဖို့တောင် ကောင်းတယ်''

ကိုရဲ ထောက်ခံတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ သူက ပန်းချီကားဆွဲတာတင်မကဘဲ ဂီတဘက်မှာလည်း ရင်းနှီးလွန်းတယ်။

''ဒါနဲ့ ကိုရဲ ... ခုနက မင်းညီပြောတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ခင်ဇော်ဆိုတာက ...''

ကိုရဲက ကိုယ့်ဘက်လှမ်းကြည့်တယ်။ ကိုယ့်မျက်ဝန်းကို လွှဲဖယ်ပြီး အမှောင်ထဲကို မှိုပစ်လိုက်တယ်။ အတိတ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အမှောင်ပါပဲ။

ကိုရဲစကားသံက လေးလေးပြတ်ပြတ် ထွက်လာတယ်။

''ခင်ဇော်လား၊ သူ ဆုံးခဲ့တာ ကြာပါပြီ''

''ဗျာ''

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အမှောင်ထဲကို နစ်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတော့တယ်။

■

(၉)

ပိုးရည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်တော့ ရေးဖြစ်သွားတယ်။ ဖြောခွင့်မရသေးတဲ့အချိန်မှာတော့ သီချင်းလေးနဲ့ နှစ်သိမ့်နေနိုင်ပါတယ်။ တစ်ရက်တစ်ရက် ပိုးရည်တို့အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်နေခဲ့တာလည်း ကြာလာပြီ။ တွေ့လိုက်၊ မတွေ့လိုက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ပိုးရည်ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာလည်း ရှေ့ဆက်နေခဲ့ပဲ။ ကိုယ့်သီချင်းလေးတွေတောင် အကြမ်းသွင်းဖို့ စီစဉ်နေပြီလေ။

တစ်ရက် ပိုးရည်တို့အိမ်ရောက်တော့ ဝင်းကြည်က ကော်ဖီသွားသောက်ဖို့ပြောတယ်။ ကိုယ်နဲ့သူ ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်တော့ အံ့ဩသွားရတယ်။ ပိုးရည် အိမ်မှာရှိနေလို့ပါ။ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနဲ့ အိုကရိုလေး လှနေတယ်၊ ကိုယ် ရင်ခုန်သွားပေမယ့် ပိုးရည်မျက်နှာလေးက

www.burmeseclassic.com

အလိုမကျ ဖြစ်နေသလိုပဲ။

ပါးစပ်ကလည်း စူပွပွနဲ့ . . .

"ဖိုးဖိုးကလည်း ပြောလို့ကို မရဘူး၊ ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုတာ ဒီအချိန်ရေချိုးမှကောင်းတာ"

ကိုယ် သဘောပေါက်သွားတယ်။ ငယ်မူပြန်နေတဲ့ သူ့အဘိုးဦးလှကြိုင်ကို ရေချိုးဖို့ပြောနေတာ။ ဟိုကလည်း ကလေးဆိုးကြီးလို ကစားမယ်ပဲ လုပ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်းတွေ့ရော သူ့အဘိုးက . . .

"ဟား . . . ရှယ်ပဲဟေ့၊ လာ . . . လာ . . . မင်းညီ . . . မင်းနဲ့ငါ သေနတ်ပစ်တမ်း ကစားကြမယ်"

သူတို့မိသားစု အပြင်သွားရင် ကိုယ်က အိမ်မှာအနေများလို့ သူတို့ အဘိုးဦးလှကြိုင်နဲ့ ခင်နေတာ။ ခု သူပြောတဲ့ သေနတ်ပစ်တမ်းလည်း ကစားပေးဖူးတယ်။ ကိုယ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း။

"လာလေကွာ . . . မင်းက သေနတ်အကြီးတစ်လက်၊ အဘေး တစ်လက်ယူ၊ ဟိုနေ့ကလိုပေါ့"

အဘိုးလှကြိုင်က သူ့သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း ကိုယ့်ကိုလည်း ယူခိုင်း တယ်။ ကိုယ်ကတော့ လူတွေရှေ့မှာ အဘိုးနဲ့ဆော့ရမလို ဖြစ်နေတယ်။ သူငယ်ပြန်နေတယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်ရှင်ရဲ့အဖေကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပိုးရည်က မျက်စောင်းထိုးပြီး . . .

"ဩော် . . . အဘိုးရဲ့စစ်တိုက်ဖော်က ကိုမင်းညီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟာ . . . ပိုးရည်ကလည်း အဘိုးပျင်းနေလို့ ကူဆော့ပေးတာပါ"

"ဒါဆိုလည်း . . . ရှင့်သူငယ်ချင်းကို ရေချိုးဖို့ ပြောပေးတော့"

ပိုးရည်က ငေါ့တော့တော့ပြောရင်း ကိုယ့်ကို ကြည့်နေတယ်။ နေရင်ထိုင်ရင်း ကိုယ့်မှာ တရားခံကျနေတာပဲ။ အင်း . . . မထူးပါဘူးဆိုပြီး . . .

"အဘိုး . . . ကျွန်တော်နဲ့ ဆော့မလား"

"အေးလေ"

"အင်း . . . ဆော့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေချိုးပြီးမှ ဆော့မယ်"

"အေး . . . အေး"

အဘိုးလှကြိုင်စကားကြောင့် ကိုယ်အားတက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုး ဆက်ပြောတာက . . .

"ရေချိုးပြီးမှ ဆော့မယ်ဆိုလည်း မင်းသွားချိုးလေ၊ ငါ စောင့်ပေးပါ့ မယ်"

"ဟာ . . ."

ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ပိုးရည်က တခစ်ခစ်ရယ်တော့တာပဲ။ အဘိုးလှကြိုင်က ကိုယ့်ကိုရေချိုးမယ်လို့ ထင်သွားတာကိုး။ ကိုယ် ရင်ခံသွားရတယ်။ မင်းကြည်ကလည်း ကော်ဖီသောက်ရင်း ကောင်းဟလို့ လှမ်းပြောတယ်။ ကိုယ်က အဘိုးကိုကြည့်ပြီး . . .

"မဟုတ်ဘူးလေ အဘိုးရဲ့၊ အဘိုးကို ရေချိုးဖို့ပြောတာ"

"ဟာ . . . မချိုးဘူး၊ ချမ်းတယ်"

တကယ်ဆို ရေက ရေနွေးနဲ့ စပ်ထားတာပါ။ အဘိုးက တမင်ကျစ် ထိုက်နေတာ အားလုံးသိတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ . . . ကိုယ်က ရေကိုစမ်းပြရင်း . . .

www.burmeseclassic.com

"မအေးပါဘူး အဘိုးရဲ့ . . . နွေးနွေးလေး"

"မနွေးပါဘူး . . . အေးတယ်"

"ဘြော် . . . ကဲ . . . အဘိုးချိုးကြည့်လိုက်၊ ပထမတစ်ခွက်ပဲ ချမ်းတာ၊ နောက်ခွက်တွေ မချမ်းတော့ဘူး"

"ဟာ . . . ချိုးဘူးကွာ၊ အဲဒီတစ်ခွက်လည်း ချမ်းတာပဲ"

ပိုးရှည်ကတော့ ကိုယ်နဲ့သူ့အဘိုးကို ပေကပ်ကပ်ကြည့်နေဆဲပဲ။ သူ့အမေကာ မရရင်လည်း မချိုးပေးနဲ့တော့လို့ လှမ်းပြောနေတယ်။ ကိုယ်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြရင်း အဘိုးကိုကြည့်ပြီး . . .

"အဘိုးကို ကျွန်တော် ခုနက ပြောတယ်နော်၊ ပထမတစ်ခွက်ပဲ ချမ်းတယ်လို့"

"အေးလေ"

"ကဲရော . . . အဲဒီ ပထမခွက်ကို သွန်ချလိုက်ပြီ၊ နောက်ခွက်တွေ မချမ်းတော့ဘူး"

"ဟုတ်လို့လား"

အဘိုးက မယုံသင်္ကာနဲ့။ ကိုယ်ကလည်း . . .

"ချိုးကြည့်ပါ၊ ပြီးရင် . . . စစ်တိုက်မယ်လေ"

ဒီတော့မှပဲ အဘိုးလူကြိုင်က ရေကို ခပ်ချိုးတော့တာပဲ။ ဟုတ်သားပဲလို့ ပြောသေးတယ်။ ရေက အစကတည်းက အေးမှမအေးတာကို။ ကိုယ်လည်း ခုမှ သက်ပြင်းကျသွားရတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပိုးရှည်မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေနဲ့ သူ့အမေရဲ့သဘောကျသွားတဲ့ အမူအရာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့အမေက . . .

"တော်သေးတာပေ့ါ၊ မောင်မင်းညီ စိတ်ကူးကောင်းလို့"

"ကျွန်တော်လည်း ဟာသလေးတစ်ခုကို တွေးမိသွားတာနဲ့"

ပိုးရှည်က အပြုံးလေးနဲ့ လှည့်ထွက်သွားလေရဲ့။ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ သူ့အမေကို ဈေးလိုက်ပို့ရတယ်။ ပြန်လာတော့ ပြင်ဆင်ပြီး ညှော်ခန်းမှာထိုင်နေတဲ့ ပိုးရှည်ကို နတ်သမီးလေးလို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုလည်း မြင်ရော ပိုးရှည်က . . .

"ကျွန်မ ကိုမင်းညီကို စောင့်နေတာ"

"ကျွန်တော့်ကို ဟုတ်လား"

တကယ်အံ့သြသွားလို့ ပြန်မေးလိုက်ရတယ်။ ပိုးရှည်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကားက မနေ့ညကပဲ ဝပ်ရှော့မှာ ထားခဲ့ရလို့"

ကိုယ်သဘောပေါက်သွားတယ်။ ပိုးရှည်က ကိုယ့်ဆီက ကားကို စောင့်နေတာကိုး။ ကိုယ် ကားသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ ပိုးရှည်မျက်လုံးအေးနှစ်ဖက် စူသွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း . . .

"ဟင် . . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ပိုးရှည် ကားယူမလို့ စောင့်နေတာ မဟုတ်လား"

သဘောကျသလို တခစ်ခစ်ရယ်ပါတော့တယ်။ သူရယ်တာလေးက မျက်လုံးလေးတွေပါ လိုက်ရယ်သလို အသက်ဝင်လွန်းလို့ ကိုယ်အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့မတတ်ပဲ။ ပြီးတော့မှ သူရယ်တဲ့အကြောင်းကို နားမလည်လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးရည်ရဲ့ ကားမယူဘူးလား"

"ယူမှာပေါ့"

"ဟာဗျာ"

ဒါနဲ့များ ရယ်နေရသေးတယ်လို့။ ဒင်း,နားရွက်ကလေးကိုပဲ ဖွဖွလေး ဆွဲလိမ်မိချင်တော့တယ်။ ကိုယ် ကြောင်သွားတော့ သူက ထပ်ရယ်နေပြန်ရော။ ကိုယ် တကယ်ပဲ နားမလည်တော့ဘူး။

"ကျွန်မ ကားယူမှာက ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားသော့တော့ မယူချင်ဘူး။ မမောင်းချင်လို့"

"ဩော်"

ကိုယ် ခုမှ တကယ်သဘောပေါက်သွားတာပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးလို့။ ပိုးရည်နဲ့အတူတူ သွားရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့တင် ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ အထားအသို မမှန်ချင်တော့ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်လို မြူးတူးသွားမိတယ်။ ကိုယ်လည်း လူသားပဲ ပိုးရည်ရယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်းတွေတောင် ချစ်သူနဲ့ဆိုရင် သိုးငယ်လေးလို ဖြစ်တတ်ကြတာပဲကွယ်။

ကားနားရောက်တော့ ကိုယ်က နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ပိုးရည်က ...

"ဟင့်အင်း ... ရှေ့မှာပဲ ထိုင်မယ်"

အဲဒီစကားကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ။ ပိုးရည်က သူ့ဟာသူ မလုံမလဲဟန်နဲ့ ...

"ဟိုလေ ... လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ခေါ်ရမှာမို့လို့"

ဝင်ထိုင်ရင်း ရှက်ငွေ့ငွေ့နဲ့ ကိုယ့်ကိုရှင်းပြနေတယ်။ ကိုယ်တစ်ခုခုကို လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်မိပြန်တယ်။ စကားလေးနဲ့တောင် အရောင်မဆိုးရက်ပါဘူးလေ။ ပိုးရည် ကိုယ်သင်းနံ့လေးနဲ့ပဲ ကိုယ်ခဏလေး လိုက်ခုန်နေပါရစေ။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၀)

ပိုးရည်ပြတဲ့ ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်ပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟွန်းတီးလိုက်တယ်။ သိပ်မကြာဘူး။ ပိုးရည်နဲ့ရွယ်တူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်က ...

"အံမယ် ... ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

"ဘာလဲဟ ... နင်တို့ကလည်း ဘာဖြစ်ရမှာလဲ"

ပိုးရည် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောတော့ နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုမေးငေါ့ပြီး ...

"ဒီမှာလေ ... ဒါကိုပြောတာ၊ ဒါကိုပြောတာ"

ပိုးရည်တော့ မသိဘူး ... ကိုယ် တကယ်ပဲ မျက်နှာထူအမ်း

သွားရတယ်။ ပိုးရည်က မှာမှာသလဲပဲ ...

"အာ ... နင်တို့ကလည်း သူက ဟိုလေ ဖေဖေ့ကို ကူညီဖူးတဲ့ ကိုမင်းညီဆိုတာ၊ အိမ်မှာ ကားမောင်းပေးနေတယ်"

"အဟီး ... သိပါဘူး။ နင်များ ဖြူနီးစားကြီး မျက်လှည့်ပြလိုက်လားလို့"

"အောင်မာ ... ပြစရာလားဟဲ့"

မျက်နှာရဲပြီး ပိုးရည် ပြန်အော်တော့တယ်။ သူတို့နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ပိုးရည်က မနေ့က ကားပျက်တဲ့အကြောင်း မလုံမလဲရှင်းပြနေသေးတယ်။ ခဏနေတော့လည်း ကိုယ့်ကို ရှိတယ်လို့ မထင်တော့ဘဲ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စကားတွေပြောနေကြတော့တယ်။ ခေတ်ကာလ သမီးတွေများ စကားအတော်ပြောနိုင်လွန်းပါတယ်။

လမ်းမကြီးပေါ်တက်တော့ ဘယ်ကိုမောင်းရမှန်းမသိတာနဲ့ ...

"ပိုးရည် ... ဘယ်ကိုသွားမလဲ မသိဘူး"

"ဆိုင်ကို"

"ဗျာ"

"ဩော် ... အင်း ... တည့်တည့်သွားပြီး ပြည်လမ်းရောက်မှ ညာဘက်ချိုးလိုက်"

ဒီလောက်ဆို ကိုယ် မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး။ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မောင်းနေလိုက်တယ်။ စကားပြောနေကြရင်း တစ်ယောက်က ...

"မိပိုးရေ ... ဒီအခွေလေး ဖွင့်နိုင်းလိုက်"

"အာ ... Hip Hop အခွေကြီး ဆူညံနေမှာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နင်မှ မခံစားတတ်တာကိုး"

ဟိုက ပြန်ပြောတော့ ပိုးရည်အသံက မာဆတ်ဆတ် ထွက်လာပြန်တယ်။

"ငါလည်း သီချင်းကြိုက်ပါတယ်ဟာ၊ နင်တို့ဟာတွေတော့ မကြိုက်ဘူး။ အော်အော် မအော်အော် သံစဉ်ဂီတပါတဲ့ဟာပဲ ကြိုက်တယ်၊ နင့်ဟာက ရန်ဖြစ်သလိုမျိုး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့"

အိုး ... ပိုးရည်က ဂီတကို ခံစားတတ်တယ်တဲ့။ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ကျေနပ်သွားတယ်။

စကားတွေလုပြောရင်း နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ...

"ခဏလေးပါဟာ၊ ရှေ့က ဟိုတယ်သူ ... ဒါလေး ဖွင့်ပေးပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့"

"တွေ့လား ... သူများတွေ ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲဆိုတာ"

ကိုယ် ရယ်လိုက်တော့ ပိုးရည်မျက်စောင်းက ဝင်းခနဲပဲ။ ခဏနေတော့ ပိုးရည်က မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

"ဩော် ... ကိုမင်းညီ သူက မျိုးမစစ်တဲ့"

"ဟဲ့ ... မိပိုး ... နာမည်မဖျက်နဲ့၊ ကျွန်မနာမည်က မျိုးမျိုးဆစ်နော်၊ သူ့နာမည်သာ မိုးပိ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ပွံ့ပွံ့နော်"

"ပုတ်ပုတ်လို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်လို့ ထည့်ပြောလေ"

နာမည်ပြောင်တွေ ဖြစ်မှာပါ။ အင်း ... မိပိုးဆိုတော့လည်း မိုးပိ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်က သတိရသွားလို့ ပိုးရည်ကိုကြည့်ရင်း ...

"ကျွန်တော့်နာမည် ညီမြင်းညီကိုလည်း ကိုမြင့်ကြည့်လို့ မမှားနဲ့နော်"

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ပိုးရည်ကတော့ သူ့ကို စောင်းပြောမှန်းသိလို့ မျက်စောင်းတွေ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ချီးမြှင့်နေတော့တာပဲ။ ပိုးရည်က ဆက်ပြောတယ်။

"ကျွန်မတို့သုံးယောက်က ကော်ဖီဆိုင်လေး ဖွင့်ထားကြတာလေ။ စမ်းချောင်းထဲမှာ ဆိုင်နာမည်က sweet dream တဲ့"

"ဟာ ... ဟုတ်လား။ ခုမှသိတယ်၊ အဲဒါ ပိုးရည်တို့ဆိုင်လား။ နာမည်လေး ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါ Marelyn Manson ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် နာမည်ပဲ"

"အယ် ... ရှင်က သိတယ်"

"သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ပဲဥစ္စာ"

"ရှင်က အလာကြီးပဲ"

ကိုယ် ပြုံးပဲ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ အဲဒီသီချင်းကို အလွတ်ရတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် လန့်တောင်လန့်သွားမလားပဲ။ သူတို့ဆိုင်လေးကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ညဘက်တွေမှာ မှော်လိုရှိုးလေးပါ တွဲထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေး။ ဟိုးအရင် ကိုယ်နဲ့ခင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင် အဲဒီမှာ ဂစ်တာတီးနေတယ်။ သူနဲ့ကိုယ်တောင် ပြန်တွေ့တာ မကြာသေးဘူး။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ်ကားပေါ်မှာပဲ စောင့်နေလိုက်တယ်။ အတော်ကြာတဲ့အထိ ပြန်မထွက်လာကြဘူး။ ပျင်းလာတာနဲ့ ကားပြင်ထွက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခဏနေတော့ ပိုးရည် ပြန်ထွက်လာပါတယ်။

"သွားရအောင် ကိုမင်းညီ၊ ယုဇနပလာဇာ ခဏပြေးရဦးမယ်၊ လိုတာလေးတွေရှိလို့"

ဒါနဲ့ပဲ ပလာဇာကို ချီတက်ရပြန်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုယ်မေး ပါသေးတယ်။

"ပိုးရည် . . . ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပေးရမလား၊ ဝယ်စရာတွေများရင် ကူသယ်ပေးမယ်လေ"

ခဏလေး တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်ကိုကြည့်ရင်း . . .

"ရတယ် . . . ရတယ်၊ ဒီကပဲ စောင့်နေလိုက်တော့"

အပေါ်ထပ်က ကားပါကင်မှာစောင့်ရင်း ကိုယ်ပျင်းလာတယ်။ ကိုယ့်ကို မခေါ်သွားတဲ့ ပိုးရည်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလိုလို။ ကားထဲဝင်ပြီး ဒက်ရှ်ဘုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ Entreme ရဲ့ခွေလေးတစ်ခွေ ရှိနေတယ်လေ။ ကားကက်ဆက်ထဲ အခွေထိုးထည့်လိုက်တော့ သီချင်းသံ ထွက်လာပါတယ်။ ကိုယ် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။ သီချင်းနဲ့ပတ်သက် ရင် ကိုယ်က အရူးအမူးပဲ။

တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် နားထောင်ရင်း ကိုယ် အရမ်းကြိုက်တဲ့ More Than Words သီချင်း ပျံ့လွင့်လာလေရဲ့။ ဒီသီချင်းကို အဆိုတော်ကိုသျှံ (ထူးအိမ်သင်) တောင် စကားလုံးမရှိတဲ့ကောင်းကင်ဆိုပြီး ဆိုထားသေးတယ်။ သီချင်းထဲမှာ စီးမျောရင်း ကိုယ် တိုးတိုးလေး လိုက်ဆိုနေမိတယ်။

သီချင်းဆုံးလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ် အံ့ဩသွား ရတယ်။ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးတွေနဲ့ ပိုးရည် အပြင်ဘက်ကနေ စိုက်

ကြည့်နေလို့ပါ။ ကိုယ်လည်း ကက်ဆက်ကို အမြန်ပိတ်ရင်း **အားနာသွား လို့** . .

"ဟာ . . . ဆောရီး . . . ပိုးရည်ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"မကြာသေးပါဘူး၊ What Would you do ထဲက ရောက်နေတာ"

ပြုံးစစနဲ့ပြောလို့ ကိုယ်ထပ်ရှက်သွားတယ်။ မျောပြီး လိုက်ဆိုနေ တာ သူမိသွားပြီပေါ့။

"အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ပျင်းလာတာနဲ့ သီချင်းဖွင့်ပြီး . . ."

"ထပ်ပြောရဦးမယ်၊ ရှင်က အလကြီးပဲ"

"ဗျာ"

"အင်္ဂလိပ်သီချင်းတောင် အလွတ်ရနေလို့လေ"

"ဟာဗျာ . . . ဒီသီချင်းလေးကို ကြိုက်လို့ပါ"

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပိုးရည် ကားပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ လက်ကလေးနဲ့ ကက်ဆက်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်လေရဲ့။ ဘယ်လိုမှ မထင်ရက် ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ကြည်နူးရပြန်တယ်။

"ကိုမင်းညီက ဂီတကို တော်တော်ဝါသနာပါတာလား"

"ဟုတ်တယ် ပိုးရည်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဂီတက တော်တော်လေး နေရာယူထားတယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်မဆို ဂီတနဲ့ပတ်သက်ရင် အရူးအမူးပဲ"

ပိုးရည်က သက်ပြင်းဖွဖွချတယ်။ ကိုယ့်ကိုငဲ့ကြည့်ရင်းနဲ့ ထပ်မေး ပြန်တယ်။

"ရှင့်ပုံစံက ဂီတသမားပုံစံပေါက်ပါတယ်၊ ဟိုလေ စိတ်ရှုပ်နေ ရှင့်လို အနုပညာသမားတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . . တောင် . . . အဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

. . . အဲလိုဖြစ်ရတာလဲလို့''

''ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပိုးရည်ရယ်၊ စိတ်အစွန်းရောက် သွားရင် မှားတတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အမှားကိုတော့ ကျွန်တော် နောင်တ လုံးဝမရဘူး၊ အဲ . . . ထပ်ကျူးလွန်ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီအမှားအတွက် ပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရတာကို ကျေနပ်တာမျိုးပါ''

ပိုးရည် အံ့ဩသွားပြီး ကိုယ့်ကို ထပ်မေးလာတယ်။

''ဒါနဲ့ ကိုမင်းညီက ဘာအမှုဖြစ်ခဲ့တာလဲ''

''အင်း . . . လူသတ်မှုလို့ ပြောရတော့မှာပဲ''

''ရှင်''

■

(၁၁)

ဟိုတစ်နေ့က မေးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပိုးရည် ကိုယ့်ကို အမှုအ ကြောင်း ဘာမှထပ်မမေးတော့ပါဘူး။ အားနာလို့ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်လည်း အကြောင်းတွေ ပြန်မပြောချင်တာ တကယ်ပါ။

အဲဒီနေ့က ပိုးရည် ငြိမ်သက်သွားပေမယ့် နောက်နေ့တွေမှာတော့ နဂိုအတိုင်းပဲ၊ အရင်လိုပဲ ခင်တယ်ဆိုပါတော့။ ကားထဲမှာတောင် ကက် ဆက်ခွေလေးတွေ ထပ်ထည့်ထားပေးသေးတယ်၊ နာကြည်းစရာအကြောင်း တွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြချင်တာကို ပိုးရည် နားလည်စေချင်ပါတယ်။

ဒီကြားထဲ ပိုးရည်ကို ရည်ညွှန်းပြီးရေးထားတဲ့ စကားမှားများ ပြောရန်မလိုတော့ပါဆိုတဲ့ သီချင်းလေး Demo စသွင်းဖြစ်တယ်။ ငွေက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း တစ်ခါတည်း အများကြီးမတတ်နိုင်တော့ ကိုရဲအသိ အောင်သန်း
ရဲ့ Dr. beat ဆိုတဲ့ Home Studio လေးမှာ သွင်းဖြစ်ကြတယ်။ အော
သန်းဦးဆီမှာ ပစ္စည်းတွေ မပြည့်စုံပေမယ့်လည်း သူက စိတ်ရှည်ပါတယ်
သူကိုယ်တိုင်တောင် ဘေ့စ် (bass) ဝင်တီးပေးသေးတယ်။ နောက်
ပရိုဂျူဆာကိုပြဖို့ ရလောက်တဲ့ ကွာလတီလောက်ရတာ အမှန်ပဲ။

တစ်ညနေ အလုပ်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်မယ်လုပ်တော့ ပိုးရည်က ...

"ကိုမင်းညီ ... အချိန်ရရင် ကျွန်မကို ဆိုင်လိုက်ပို့ပေးပါဦး။ ကား
မကောင်းပြန်ဘူး"

"ရပါတယ်"

ဖြစ်နိုင်ရင် ပိုးရည်ရဲ့မာ့တူးကားကြီးကို အင်ဂျင်ပါချစေချင်တာ
စိတ်ထဲက မညှာမတာ တွေးမိသေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မျိုးမျိုးဆစ်နဲ့
ကို ဝင်ခေါ်ရတယ်။ ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာရှိပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်က လွှ
မထားဘူး။ အမြဲလိုလို တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတတ်တာ။ ခုတော့
ယောက်ပူးကြီး။ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေတော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေမှာပဲ။ အ
သမီးဆိုတာမျိုးက ခိုင်းလိုက်ရင် ပစ်ပစ်ပမ်းလွန်းလို့လေ။

ခုလည်း လမ်းမှာ စကားတွေ လုပြောရင်းနဲ့ ...

"ဟဲ့ ... မိပိုး နင့်ဆီကို ကိုလှတင်ကြီး မလာတော့ဘူးလား"

"မသိဘူးဟာ၊ ငါ လစ်လစ်နေလို့ အိမ်ကိုတော့ မလာဘူး။
တော့ ဆက်နေတာပဲ"

ကိုယ် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါ ပိုးရည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို ပထမဦးဆုံး ကြားရတာပဲ။ မျိုးမျိုးဆ

တာ ဆက်ပြောသေးတယ်။

"ငါနဲ့ တစ်နေ့က တွေ့တယ်ဟ၊ သူ့ဆေးခန်းဘက်လည်း လာ
လည်ပါဦးတဲ့၊ ဖိတ်လိုက်တယ်"

ဒီလူနှယ်။ ဖိတ်စရာရှားလို့ ဆေးခန်းကိုများ ဖိတ်ရတယ်လို့။ မဆို
ကောင်းဆိုကောင်း နေမကောင်းက ဖြစ်ပေးရဦးမယ်။

"မသွားချင်ပါဘူးဟာ၊ သူ့သွားဆေးခန်းကြီးကို၊ နင့်ဟာနင်ပဲ
သွားတော့"

"ဟဲ့ ... ဖြစ်မလားဟဲ့၊ နင်ပါမှ သူကျွေးတဲ့မုန့်ကို စားရမှာပေါ့
... အဟီး"

ပိုးရည်မျက်နှာလေးက မဲ့သွားတယ်။ ဟိုလူ့အတွက် အားတက်
ရာပဲ။ မမြင်ဖူးပေမယ့် ကိုယ်မေတ္တာပို့နေမိတယ်။ ပိုးရည်ကပဲ ...

"ငါမပါလည်း ဖြစ်ပါတယ်ဟာ၊ နင်တို့သွားလို့ မုန့်မကျွေးရင်တောင်
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကြုံတုန်းလေးဆိုပြီး သွားတစ်ချောင်းစီ အလကား
နုတ်ပေးလိုက်မှာ သေချာတယ်"

"ပြောထားပါ၊ ကိုလှတင်ကြီးလာရင်သာ ငါတို့ကို မလွဲချန်နဲ့၊ ဒီ
တစ်ခါ မကယ်ဘူး သိလား"

ဟိုသွားဆရာဝန် ဘယ်လောက်ပတ်လိုက်ထားလည်း မသိဘူး။
ပိုးရည်မျက်နှာလေး မှုန်တေသွားတယ်။

"ရတယ်လေ ... ငါကလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ အတင်း
လိုက်ကပ်နေတာလေ၊ ရင်မခုန်ဘူး"

"ပြောထားပေါ့ မိပိုးရယ်၊ နင် ရင်မခုန်ပေမယ့် နင့်အိမ်ကတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သဘောကျနေတယ် မဟုတ်ဘူးလား''

''တော်ပါဟယ်၊ ဆိုင်ကီစွပဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိတယ်''

တကယ်လည်း တော်ပါသေးရဲ့။ ပိုးရည် ဘာဘာညာညာတွေ မတွေးထားလို့။ ကိုယ် ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ ပြီး ... ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ပြန်ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ကိုယ့်မှာပဲ နှလုံးသားရေးရာမှာ စုန်းပြူး ဖြစ်ရတော့မှာလားကွယ်။

''ကိုမင်းညို ... ငြိမ်လှချည်လား''

''ဩော် ... အင်း ... ဒီလိုပါပဲ''

အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ ပြန်ဖြေတော့ ပုံ့ပုံ့က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ...

''ဘာလဲ ... ရည်းစားအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလား''

''ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ...''

''ဒါဆို ... ကိုမင်းညို မိန်းမ,မယူဘူးပေါ့''

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ကိုယ့်ကို ကျပ်နေကြတယ်။ ပိုးရည်ကတော့ ဘေးနားက ပြုံးစိစိနဲ့ပဲ။ သူတို့က ပွင့်လင်းသူတွေမို့ ကိုယ်ကလည်း ဘယ်ရမလဲ။

''မိန်းမတော့ ယူမှာပေါ့ဗျ၊ အခြောက်မှ မဟုတ်တာ''

''ခစ် ... ခစ် ... ယူဦးမယ်တဲ့ဟေ့''

ပြောရင်း ရယ်ကြပြန်တယ်။ မျိုးမျိုးဆစ်က ထပ်မေးသေးတယ်။

''ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ယူမှာလဲလို့''

''အင်း ... အခြေခံကပဲ စ,ပြောကြပါစို့ဗျာ''

''အလို ... အခြေခံတွေ၊ ဘာတွေနဲ့''

''ဟာဗျာ ... ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မိန်းမတွေမှာ အခြေခံအားဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပဏ္ဍိတ၊ မဇ္ဈိမ၊ ဟိန ဆိုပြီး လေးမျိုးလေးစား ရှိတယ်ဗျ''

''အယ် ... သိတောင်မသိဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး''

''အဲဒီအထဲက ပဏ္ဍိတ မိန်းမလောက်ရရင် တော်ပါပြီ''

''ဘာတုန်း ပဏ္ဍိတ မိန်းမက ...''

ပုံ့ပုံ့က မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ကားစီးရင်း မေးတယ်။

''လာမယ်လေဗျာ၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတဲ့မိန်းမအမျိုးအစားက အမြတ်စားမိန်းမပေါ့၊ ဒီခေတ်မှာ ရှားပါတယ်၊ အဲ့လောက်လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး။ အဲ ... ပဏ္ဍိတ ဆိုတဲ့ မိန်းမအမျိုးအစားကျတော့ အကောင်းစားမိန်းမဗျ၊ အဲဒီလောက်တော့ လိုချင်ပါတယ်''

''ဒါဆို မဇ္ဈိမ နဲ့ ဟိန ကကော''

''အဲဒါက အလတ်စားနဲ့ အညံ့စားလေ''

''ဟင် ... ငါတို့က ဘယ်အထဲပါနေပြီလဲ မသိဘူး''

ပြောရင်း ရယ်ကြပြန်တယ်။ သူတို့နဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်မှာတော့ စကားပြောရင်း ကားမောင်းရင်းနဲ့ ပိုးရည်ကို ခိုးခိုးကြည့်ရတာလည်း ပါတာပေါ့။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပိုးရည် အကြည့်နဲ့ ဆုံဆုံနေလို့ ကိုယ် အငိုက်ခံရတာလည်း ခဏ,ခဏပါပဲ။

ကားရပ်တော့ ကိုယ့်ကိုပါ ဆိုင်ထဲ အတင်းခေါ်ပါတယ်။ ကော်ဖီတိုက်မလို့ဆိုပဲ။ ကိုယ်ကတော့ ပိုးရည်အိမ်မှာ တစ်ခါဖျော်ပေးဘူးတဲ့ ကော်ဖီလောက်ကို ကောင်းတယ်မထင်ဘူး။ တကယ်တော့ ... အဲဒီတုန်းက ကော်ဖီခံထုပ်ကြီးပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြံဖန်ပြီး အတင်းကောင်းပစ်လိုက်တာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခုတော့ . . . ဘာရာဇီးကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ဆိုင်ထဲမှာလည်း ညချမ်းမို့ ဂစ်တာသံတွေက ပျံ့စီးနေပြီ။

ဂစ်တာသံ မတိုးမကျယ်မှာ ကိုယ်မျှောပါနေတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ဒီလိုဆိုင်တွေမှာ သီချင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အနုပညာကို ဘယ်နေရာမဆို လိပ်ပြာလုံပါတယ်။

ကိုယ့်အနားကို ပိုးရည်နဲ့ ပွံ့ပွံ့ပြန်ရောက်လာတယ်။

"အဲဒီကိစ္စကတော့ အမြဲကျိုင်ပဲဟ၊ ကျွတ်(စ်) . . ."

ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ရှုပ်နေကြပုံပေါ်တယ်။ ကိုယ်က မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ဝင်မေးမိတယ်။

"ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ"

"ဩော် . . . ဆိုင်မှာက Light အတွက် ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ သုံးရတာ ရှိတယ်လေ"

"အင်း"

"အဲဒါပေါ့ . . . ဖယောင်းတိုင်က အရမ်းအကြီးကြီးလည်း သုံးလို့မလှဘူး။ အသေးလေးဆိုလည်း ခဏ,ခဏ ထပ်ထွန်းရတော့ အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ ရုပ်ပျက်တယ်၊ အဲဒါကို . . . ခေါင်းစားနေကြတာ"

"ဩော် . . . အဲဒါလား၊ လွယ်ပါတယ်ဗျ၊ အချိန်တစ်ပတ်လောက်တော့ ယူရမယ်"

"ကိုမင်းညီ . . . မနောက်နဲ့နော်၊ တကယ် ညစ်နေတာ"

ပွံ့ပွံ့ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်က ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ . . .

"ဟာ . . . တကယ်ပါ၊ ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးစာနေရာကိုချုံ့ပြီးအပ်သားကိုသုတ်တဲ့ ဆေးပြန်းလေးနဲ့သုတ်၊ ပြီးတော့ . . . တစ်ပတ်လောက်အခြောက်ခံထားလိုက်၊ ထွန်းတဲ့အခါ သုတ်ထားတဲ့ဆေးက မာတောင့်နေလို့ဖယောင်းအရည်ပျော်လည်း ချက်ချင်းမစီးကျလို့ မြန်မြန်မကုန်ဘူး။ တော်တော်ကြာကြာကို ခံတယ်၊ အိမ်တွေမှာတော့ ဘယ်သူမှ တကူးတကနဲ့ လုပ်ကြလို့ပါ၊ ဆိုင်အတွက်တော့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်"

နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မှ ပွံ့ပွံ့က . . .

"မိပိုး"

"ဘာတုန်းဟ"

"နင့် ကိုမင်းညီက အလာကြီးပဲ၊ မလွယ်ဘူးနော်"

ပိုးရည်က ကိုယ့်ကို ပေစောင်းစောင်းလေးကြည့်ရင်း . . .

"အလာကြီးလား၊ အရာကြီးလားတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ မလွယ်ရင်တော့ တိုင်မှာသာ ချိတ်ထားလိုက်"

"အေးပါ . . . နင့်ကိုပါ ကိုမင်းညီက ပြန်ချိတ်ထားဦးမယ်"

"ပွံ့ပွံ့နော်"

သူတို့ဘာသာသူတို့ပြောရင်း ရယ်ကြပြန်သည်။ ချစ်တဲ့ပိုးရည်စိတ်ချမ်းသာနေတာတွေ့ရင် ကိုယ့်စိတ်တွေလည်း ကြည်စင်လို့၊ လှိုက်မောသို့ ချစ်တယ် ယုန်ဖြူမလေးရယ်။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၂)

မနက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ခြံထဲကို ပရာဒိုအစိမ်းပုပ်ရောင်ကားကြီး မြူးမြူးနဲ့ ဝင်လာကတည်းက ကိုယ်မျက်မှောင်ကုတ်မိတယ်။ ဒီလောက် အတင်းကြီးမောင်းလာစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ် ကားသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေချိန် ပေါ့။ ဝင်းကြည်က ကပ်ပြောတယ်။ ကြက်ဖကြီးလာပြန်ပြီတဲ့။ ပထမတော့ ကိုယ်လည်း နားမလည်ဘူး။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူကိုတွေ့တာနဲ့ သရီးသရီဖြစ်သွား တယ်။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ။ ကားက အစိမ်းပုပ်ရောင်။ သူဝတ်စားလာတာက စတိုင်းဘောင်းဘီနီညိုရောင်နဲ့ အပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီမော်ဒယ်စိမ်းရောင်ဆို တွဲဝတ်လို့။ ကြည့်ရတာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုဝတ်စားတာတွေ ကိုယ်

တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်အစ်ကိုလိုခင်ရတဲ့ ကိုစောလွင်လည်း ဝတ်တာပါပဲ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုစောလွင် (ကက်ဆက်ကြီး) က ညိုညိုလုံးလုံး လူသန်ကြီး။ ဒီလူကျတော့ ပိန်ခြောက်ခြောက် မွဲချည့်ချည့်နဲ့။ ပိုဆိုးတာက ရှေ့တွေကို ပုရိသဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ တအားဝတ်ထားတာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မလိုက်အောင် မြောက်ကြွကြွနဲ့ လျှောက်လာသေးတယ်။

ကိုယ်လည်း မမြင်ချင်ဟန်ဘဲ ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ အဆင်မပြေလို့ပါ။ ကားနားလည်းရောက်ရော ကိုယ်ရေဆေးနေတဲ့ကားကို ကားပွဲစားတွေအတိုင်း တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ခေါက်ပြန်တယ်။

"ခေါက်မနေနဲ့၊ အ်ကုန်သံနဲ့ လုပ်ထားတာ"

ဝင်းကြည်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောလိုက်တာပါ။ အနေ အထိုင်မတတ်တဲ့ အဲဒီလူတော့ မျက်နှာအိုးမှန်သွားတယ်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး နဲ့ . . .

"ဘာကွ . . . မင်း ဘာပြောတာလဲ"

"ဩော် . . . အာစရိက ကားကိုခေါက်ကြည့်တာ မဟုတ်လား။ ကားတွေက သံပြားနဲ့ပဲ လုပ်တာလေ၊ ဘာထူးမှာမို့လို့လဲလို့ ပြောတာပါ"

"မင်း မသိပါဘူးကွာ"

"ဒါဆိုလည်း . . . အာစရိ ပြောပါဦး"

ထပ်ဆင့်ပြီး အနင်ပေါ် အနင်ဆင့်သွားပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို မဂ္ဂ ဇယ (မရလို့ထင်တာပဲ) ရေရွတ်ရင်း ကိုယ့်အနားရောက်တော့ စေ့စေ့ကြည့် ပြီး . . .

"မင်းလားကွ၊ ဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာအသစ်ဆိုတာ . . ."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဘူး။ ရိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝန်ခံတဲ့သဘောပါ။ ဒါကို ဒီလူက မဖြို့သေးဘူး။

"ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒရိုင်ဘာသာဆိုတယ် တီရှပ်နဲ့ ဖိုက်အိုဝမ်း (501) ဂျင်းနဲ့ပါလား"

အသံကိုက ရွဲ့သလိုလို၊ ခနဲ့သလိုလိုနဲ့။ ကိုယ့်မှာရှိတာ ဝတ်တာပဲလေ။ သူကျတော့ ကာလာဘလိုင်းကြောင့်ထင်တယ်။ မဆိုင်တဲ့ အရောင်တွေ တွဲစပ်ဝတ်ထားလေရဲ့။ ကိုယ့်ကို မကြည့်တဲ့ပုံစံမို့ ကိုယ်တောင် နားလည်ရခက်သွားတယ်။

ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့မှ ဝင်းကြည်က လှမ်းပြောတယ်။

"အဲဒါပေါ့ . . . လိုင်စင်ရနှာဘူးကြီးလေ၊ သွားဆရာဝန်လုပ်တင်ဆိုတာ . . ."

ဟိုနေ့က မျိုးမျိုးဆစ်နဲ့ ပုံပုံတို့ပြောနေတဲ့ လူကိုး။ ကိုယ့်မှာ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း သနားတောင်သွားသေးတယ်။ သွားဆရာဝန်ဆိုပြီး သူ့သွားနှစ်ချောင်းလောက်ကို ရွှေသွားစိုက်ထားလို့ပါ။ ရွှေတွေ ဒီလောက်ဝတ်ထားပုံထောက်ရင် ရွှေဝတ်ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်သွားကိုယ်ချိုးပြီး ရွှေသွားစိုက်ထားတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။

ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီနေ့က တနင်္လာနေ့မို့ ပိုးရည်အမေက ဈေးမထွက်ဘူး။ ကိုယ့်ကား (ကိုယ်မောင်းတဲ့ကား) ကို သုံးဖို့ ပိုးရည်က ပြောထားတယ်။ သူ့ကားလည်း ကောင်းရက်သားနဲ့။

ခဏနေတော့ ပိုးရည်အိမ်ထဲက ထွက်လာပါတယ်။ ပိုးရည်လှတယ်ဆိုတာထက် ဒီနေ့ ပိုလှနေသလိုပဲ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ထင် ခုတင်ရွှေနန်းဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး။

ကိုယ်ငေးမော မှင်တက်နေတုန်းမှာပဲ . . .

"ကိုမင်းညို . . . သွားမယ်လေ"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့"

"အံမယ် . . . တယ်ရှိသေနေပါလား"

ပိုးရည်က နောက်တာပါ။ ပြုံးစစလေးနဲ့ကိုး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသံဝါဝါကြီးနဲ့ . . .

"ပိုးလေး . . . ပိုးလေး . . . နေဦးလေ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မှာပေါ့"

ကိုလှတင် (အင်္ဂါဂြိုဟ်) အူလျားဖားလျားနဲ့ ပြေးချလာပါတယ်။ ပိုးရည်မျက်နှာကို လှမ်းဟပ်မတတ်ဘဲ။ အမောဆို့မှာတောင် ကြောက်ရတယ်။

ပိုးရည်က ခပ်တည်တည်လေးနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

"ဒီနေ့က သွားစရာတွေများတယ် ကိုလှတင်ရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီလည်း ဝင်ရမှာ၊ ပြီးတော့ . . . ဘုရားလည်း တက်၊ ဈေးတွေလည်း လျှောက်သွားဦးမှာ၊ ကျွန်မတော့ ကားမမောင်းချင်လို့"

"အို . . . ပိုးလေးကလည်း ဘယ်သွားသွား ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ နော် . . . ပိုးလေး"

သေခါနီးလူမမာ အမဲခြောက်တောင်းသလို ပြောနေပါတယ်။ ပိုးရည်က . . .

"အာ . . . မဖြစ်ပါဘူး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပိုးလေး၊ ကိုယ့်ကို . . ."

တကယ် သနားစရာပါ။ ဘေးနားမှာ သူလိုယောက်ျားကြီး ကိုယ်ရှိနေတာတောင် မရုက်နိုင်ရှာဘူး။

"ကိုလှတင် ပြောဖူးတယ်လေ၊ အချိန်နဲ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကိုလှတင်လိုလူအဖို့ ဘယ်အားပါ့မလဲ"

"ဟို . . . ဒီနေ့တော့ . . ."

"သိပါတယ်၊ ကိုလှတင်သွားခဲ့တဲ့ အင်္ဂလန်တို့၊ ပြင်သစ်တို့မှာလည်း ဒီလိုပဲ အချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာမလား၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်"

"ပိုးလေး . . . အင်္ဂလန်တို့ ပြင်သစ်တို့ဆိုတာက ဒီနိုင်ငံနဲ့ မတူဘူးလေ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ပိုရှာရမှာပေါ့၊ ကိုလှတင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုဦးမှာပဲ"

လှတင်မျက်နှာကြီး ဝင်းတောက်သွားတယ်။ ဝမ်းသာလုံးကို ပြန်မျိုချတာ အသံတောင် ကြားလိုက်ရရဲ့။

"ဂလု . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟီး၊ အိမ်ထောင်ပြုဦးမှာပါ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့အတွက် ရှာနေလဲသိလား ပိုးလေး"

"အို . . . ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ယူတဲ့မိန်းမကို ပြည့်စုံအောင်ထားဖို့ ရှာရမှာပဲလေ"

"ဟုတ်တာပေါ့ ပိုးလေးရယ်၊ ကိုယ်လေ . . ."

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး။ ပိုးရည်က ကားတံခါးဖွင့်ရင်း . . .

"သိပါတယ်၊ ဆေးခန်းပြေးတော့မလို့ မဟုတ်လား။ ရှာပါ . . . ရှာပါ

ကျွန်မ သွားပြီနော်"

"ဟင် . . . ပိုးလေး . . . ပိုးလေး၊ ရှာတယ်ဆိုတာက . . ."

လှတင် စကားဆုံးအောင် မကြားလိုက်ရပါဘူး။ ကာလာဘလိုင်းကြီး ကျန်ခဲ့လေရဲ့။ ကြေကွဲဆို့နင့်စရာပါပဲ။

"ရှင်နဲ့လည်း စာရင်းရှင်းရဦးမယ်"

"ဗျာ"

ကိုယ် လန့်သွားတာပေါ့။ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းလည်း မသိသေးဘူး။ ပိုးရည်ကတော့ ခပ်တည်တည်လေးပဲ။

"မဗျာနဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်က ကိုလှမြင့် ပြောပြီးပြီ"

"ဩော်"

"မအော်နဲ့လေ . . . ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ရှင် အရင်တုန်းကလည်း သီချင်းခွေ စီစဉ်ဖူးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ . . . ခုလို အနေအထား မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ပြောတယ်"

"ဟုတ်မှာပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်ဖူးပါတယ်"

"ခုလည်း ပြန်လုပ်နေတယ်ဆို"

"နည်းနည်းပါးပါးပါ"

မဖိမဖော့လေး ကိုယ် ပြော့လိုက်တယ်။ ဒါကို ခင်းကလေးက ကျေနပ်သလိုနဲ့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

"နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်အဆင့်က ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ပဲ အဒူလေးလှမြင့်က ပြောသေးတယ်"

"ဒီလူ့နှယ် ကျုပ်လိုက်ပြန်ပြီ"

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ပေမယ့် ပိုးရည်က စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးသလို . . .

"ဒါတော့ . . . ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ သချာတာကတော့ ရှင် ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပေးရမယ်၊ ကျွန်မတို့ တိုင်ပင်ပြီးထားပြီ၊ ရှင်လည်း ဝင်ငွေ ပိုရတာပေါ့"

"လာစားတဲ့လူတွေ ထွက်ပြေးကုန်လို့ ပိုးရည်တို့ စီးပွားပျက်နေပါဦးမယ်"

"ဘာလဲ . . . ရှင့်ကိုရှင် မယုံဘူးလား"

ဒီမေးခွန်းက ကိုယ့်ရင်ကို တုန်ခါသွားစေတယ်။ အနုပညာကို ကိုယ်မချပြရဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ . . . ကိုယ်တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ကောင်းပြီလေ . . . ပိုးရည်တို့လက်ခံရင် ကျွန်တော် ဆိုပါ့မယ်"

ပိုးရည်မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားတယ်။

"ဒါဆိုလည်း ကိစ္စတစ်ခုပြီးပြီ"

"ဟင် . . . ဘာကျန်သေးလို့လဲ"

"ဩော် . . . ဒီနေ့ ကျွန်မမွေးနေ့လေ၊ ရှင် တစ်နေ့လုံး မနားတမ်း မောင်းနေရမှာပဲလို့"

ဒါမျိုးတော့ ကိုယ်မမှုပါဘူး။ ပိုးရည်နဲ့ အချိန်ကြာကြာ နေရလေ ကိုယ့်စိတ်တွေ လန်းလေပဲလေ။

■

BURMESE CLASSIC

(၁၃)

ကော်ဖီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုခွင့်ရတဲ့ကိစ္စကို ကြားတော့ ကိုရဲလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကိုယ့်အတွက် လေ့ကျင့်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်သလို အပိုဝင်ငွေလည်း ရတာအမှန်ပဲ။ ညတိုင်းဆိုရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလှည့်နဲ့ ဆိုတော့ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်,သုံးရက်လောက်ပဲ ဆိုရတာ။ နေ့ပိုင်း ကားမောင်းတဲ့အလုပ်လည်း မပျက်တော့ဘူးပေါ့။

ပိုးရည်အဖေကလည်း ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဝင်းကြည်ကတော့ အားပေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ လစ်တိုင်း ပိုးရည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြှောက်ပေးနေပါဘူးလို ပိုးရည်နဲ့ တွေ့နေရတဲ့ အခွင့်အရေးလေး ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ရေငုံနိုင်းထားပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အားလုံး ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာနေကြသလောက် ကိုယ့်ကို မျက်စိစပါးမွေးစူးနေတာက လိုင်စင်ရ အငြိုငြိုဟ် (ခ) လှတင်ပါ။ ခုနောက်ပိုင်း ပိုးရည်နဲ့ကိုယ် တွဲပြီးတွေ့နေရတာတွေရယ်၊ ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ထပ်ပေးတော့ ဒီလူ ဆွေ့ဆွေ့ကို ခုန်နေတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ပိုးရည်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် သူ့မှာ နေလိုမီးလို ပူနေပုံရပါတယ်။ ရင်နင့်စရာပါပဲ။ အိမ်ကိုလည်း ချောင်းပေါက်မတတ် လာတယ်။ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ ကိုယ့်ကို မထိတထိနဲ့ အမြဲရစ်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ပိုးရည်တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ သည်းခံနေသေးတာပဲ။

ဒီနေ့တော့ နားရက်မို့လို့ အိမ်မှာပဲ ဂစ်တာလေ့ကျင့်နေမိတယ်။ သီချင်းရေးဖို့လည်း Mood က မရပြန်ဘူး။ ဂစ်တာလေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်ရင်း အာရုံက ညောင်းလာပြန်တယ်၊ အားတယ်ဆိုပေမယ့် ညဘက်မှာတော့ ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုရမှာပါ။ အဲဒီမှာ အများဆုံးဆိုဖြစ်တာက ခုကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အခွေထဲမှာမပါတဲ့ ကိုယ့်သီချင်းတွေပါပဲ။ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပဲရရ ကိုယ့်သီချင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ရပ်တည်ချင်တာပါ။

ဝါရင့်တေးရေးဆရာတွေကို ကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ သီချင်းဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ အင်အားမရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တေးလိုသွေးပြီး ဒီလောကထဲမှာ ကုတ်ခြစ်ရပ်တည်ချင်တာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ပြိုင်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ အသက်ရှူတာတောင် မဝဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ရောင်နီကိုပဲ မျှော်လင့်နေမိတယ်။ ကံကြမ္မာဆိုတာက အလုပ်ဆိုပေမယ့်လည်း ခုထိ မေ့လို့မရသေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂစ်တာကြိုးလို ဟန်ချက်ညီညီ ထိန်းမတ်နေရတာပေါ့။ Demo အခွေလေးကိုပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်

အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အချိုးအကွေ့ကလည်း အဲဒီမှာမို့ပါ။ ခုလည်း သီချင်းတော်တော်များများတော့ ပြီးနေပါပြီ။

ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ အိမ်မှာနေရတာကို ပျင်းလာတယ်။ တစ်မနက်လုံးတီးထားလို့ လက်ချောင်းတွေကလည်း ကိုယ့်ကို အသနားခံနေပြီ၊ သတိရတာနဲ့ ထ,ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ New Zero ခန်းမမှာ ပန်းချီပြပွဲရှိတယ်လေ။ ကိုရဲက သူ့ပန်းချီကားတွေလည်း ချိတ်မှာမို့လို့ အဲဒီမှာ ရှိနေမယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ပန်းချီကားတွေ ခံစားရတာလည်း ကိုယ့်အတွက် နှုးညံ့ပြီး အားရှိတယ်၊ အရမ်းကြီး နားမလည်ပေမယ့် တချို့ကားတွေဆို နင့်နင့်သီးသီး ခံစားဖူးတာ ရှိတယ်။

လတ်ဆတ်တဲ့ အသစ်တစ်ခုကိုခံစားဖို့ New Zero ရောက်သွားတယ်။ New Zero မှာ လူတွေတဖွဲဖွဲပဲ။ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်က နိုင်ငံခြားသားတွေ ပါတယ်။

ကိုယ်တို့ဆီက ပန်းချီအဆင့်ဟာ ကမ္ဘာအထိ ထိုးဖောက်နေပါပြီ။ အရမ်းအားရဖို့ကောင်းတယ်၊ ခုခေတ်ပန်းချီဆရာတွေကလည်း အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုရဲတစ်ယောက်ပဲ ဖုန်းမဝယ်နိုင်သေးတာပါ၊ သူ့လိုလူတွေရှိပေမယ့် ကိုရဲပန်းချီကားတွေက လူပြောအရမ်းများပါတယ်။ အလားအလာရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပေါ့။ လျှာပေါ် မြက်ပေါက်ပါစေ သူ့ပန်းချီကားကို သူသတ်မှတ်တဲ့ဈေးရမှ ရောင်းတယ်။ တချို့ကားတွေဆို လုံးဝမရောင်းဘူး။ သူနဲ့ရင်ဘတ်ချင်းညီရင် အလကားပေးချင် ပေးလိုက်တဲ့လူမျိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုရဲ မချမ်းသာသေးတာနေမှာပေ့။ ဘယ်လိုပဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ဖြစ် ကိုရဲကတော့ ကိုယ့်အတွက် စံပြအစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ကိုယ် ခန်းမထဲဝင်သွားတော့ ကိုရဲက လှမ်းခေါ်တယ်။ ဘေးနား မှာလည်း သူ့သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာနှစ်ယောက်နဲ့။

"မင်းညီ ... ဒါက ကီဇီတဲ့၊ သူကတော့ ညွှန့်ဆွေ၊ ပန်းချီဆရာ တွေပဲ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ပြီးတော့ ကိုရဲ ကိုယ့်အကြောင်းပြောရင်း မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သီချင်းခွေ စီစဉ်နေတယ်ပေါ့။ ခုမှ သိကျွမ်းရပေမယ့် ကီဇီနဲ့ ညွှန့်ဆွေက အားပေးပါတယ်။ ချ ... ချ ... ချ တဲ့။

ညွှန့်ဆွေက သူ့မျက်မှန်အကောင်းစားကို ဆံပင်ကြားထဲ မ,တင် ရင်း ...

"ဒီပြပွဲမှာ ငါ အံ့သြနေတာကွ၊ ကိုရဲက သူ့ကားတွေကို ဈေးလျှော့ ပြီး ရောင်းနေလို့လေ"

"မြန်မြန်ရောင်းထွက်မလားလို့ပါ"

"ဟင် ... ခင်ဗျားရာဇဝင်မှာ ဒီစကားမျိုး မကြားဖူးပါဘူး"

"လိုအပ်လို့ပေါ့ ကီဇီရယ်"

သူတို့ပြောနေတာကို ကိုယ်နားမလည်ဘူး။ ကိုရဲမှာ အရေးတကြီး ငွေလိုတယ်လို့လည်း ကြားမှမကြားဖူးပဲကိုး။

"မင်းညီ လိုက်ဦးမလား၊ သူတို့ကို ငါ သွားဧည့်ခံမလို့"

"ဟာ ... မလိုက်တော့ဘူး။ အချိန်ရတုန်း ပန်းချီကားတွေ လိုက် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ညကျရင် ဆိုင်မှာလည်း သီချင်းဆိုရဦးမှာ"

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ ငါတို့က ဒါသွားလုပ်မှာ"

အရက်သွားသောက်မှာလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကိုယ်က တစ်ခါတလေ သောက်ပေမယ့် ခုတလော ယမကာကို အာရုံမကျဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပိုးညည်ကိုပဲ အာရုံကျနေလို့လားဆိုပြီး မဆီမဆိုင်တွေးရင်း ပြုံးမိသွားတယ်။

လျှောက်ကြည့်ရင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ်တစ် ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်သွားတယ်။ ပန်းချီကားဆိုတာထက် တွဲစပ်ပြသထားတဲ့ အနုပညာတင်ဆက်မှုတစ်ခုပါ။ အပြာရောင်အောက်ခံပေါ်မှာ မှန်ချပ်သေးသေး တွေ အလျားလိုက်ကပ်ထားတယ်၊ တခြား ကပ်ထားတာတွေလည်း ရှိသေး ရဲ့။ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ဆာလောင်လာတယ်။ abstrac အမျိုးအစားထဲကပဲလို့ ကိုယ်ခံစားနေမိတယ်။

"အဲဒါလေ ... ကီဇီရဲ့လက်ရာပေါ့"

ဘေးနားက လူတစ်ယောက်က သူ့အဖော်ကို လှမ်းပြောတော့မှ ကိုယ်သိရတယ်။ ကီဇီဆိုင်းကို ကိုယ်သတိမထားမိသေးတဲ့ အချိန်မှာပေါ့။

"လှမျိုးမြင့် ... မင်း ဝယ်မလို့လား"

"အေး ... တော်တော်မိုက်တယ်ကွ၊ ကြင်စိန် ... မင်း သွားစုံစမ်း ပေးစမ်းပါ"

သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးက ကိုယ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မဝယ်နိုင်သေး တဲ့ ကိုယ့်မှာတော့ ရင်ထဲအထိ ကျေနပ်အောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို လိုက်ကြည့်ရမှာပဲ၊ တစ်ကားပြီးတစ်ကား စူးစူးနစ်နစ် လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျူပစ်ဖင်နည်းနဲ့ဆွဲထားတဲ့ ကားတစ်ခုရှေ့မှ ရပ်ငေးနေတုန်း ...

"ဆရာကြီး ဘာတွေများ ဒီလောက်ခံစားနေတာလဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟာ . . . ပိုးရည် ဘယ်လိုရောက်နေတာတုန်း"

ပိုးရည်က မျက်စောင်းထိုးတယ်။ ကိုယ့်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း . . .

"အံမယ် . . . ကျွန်မလည်း ရှင့်လို လာကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . စိတ်တိုနေတယ်"

"ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီမှာ လာကြည့်"

ပြောရင်း . . . ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ ကိုယ့်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်တော့တာပဲ။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အပြုအမူကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ထွက်သွားရတယ်။ ပိုးရည်ရဲ့လက်နုနုက ကိုယ့်နှလုံးသားကိုပါ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလိုပဲ။ ကိုယ်လည်း ငုတ်တုတ်မေ့ပြီး သူခေါ်ရာပါသွားတယ်။ ပန်းချီကားတစ်ကားရှေ့ရောက်တော့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ကြည့်တဲ့။

အိုး။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲပဲ၊ အရောင်ရွေးချယ်တွဲစပ်မှု၊ မျဉ်းဖြောင့်မျဉ်းကွေးတွေ၊ အဖိအဖော့တွေ၊ အပျော့အမာတွေ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ ညွတ်ကျသွားတယ်။ အသက်ရှူဖို့တောင်မေ့လို့။ ပန်းချီကားနာမည်ကြည့်တော့ **သစ္စာဂရုဟ** တဲ့။ (Philosophy of Art)လို့ ခေါ်တဲ့ အနုပညာအတွေးအခေါ်တွေ ပန်းချီကားထဲမှာ ပျော်ဝင်နေသလိုပဲ။

"ဒါ . . . ဂန္ဒီရဲ့လမ်းစဉ်တစ်ခုပဲ"

"ဟင် . . . ကိုမင်းညီ ဘာကိုပြောလိုက်တာလဲ"

နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလို့ ပိုးရည်က မေးတယ်။ ကိုယ်လည်း သတိဝင်သွားပြီး . . .

"သြော် . . . **သစ္စာဂရုဟ** ဆိုတာ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ဂန္ဒီရဲ့

လမ်းစဉ်တစ်ခုပဲလေ၊ အဓိပ္ပာယ်က အကြမ်းမဖက်တာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်"

"ဟုတ်မယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒါကို ခံစားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကြည့်ပါလား။ ရောင်းရန်မဟုတ်ဘူးတဲ့"

"အရမ်းလိုချင်နေလို့လား"

"အင်း . . . ဆိုင်နှစ်နှစ်ပြည့်မှာ အမှတ်တရ ချိတ်ချင်လို့၊ အဲဒါမရောင်းလို့ စိတ်တိုနေတာ၊ ပန်းချီဆရာကိုရှာတော့လည်း အပြင်သွားပြီတဲ့ . . . ဟွန့်"

ပိုးရည် လိုချင်လွန်းလို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရှာတယ်။ ပန်းချီဆရာနာမည်ကို ကိုယ်ဖတ်နေတုန်းမှာပဲ . . .

"ပိုးလေး . . . ပိုးလေး . . . ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ ဟင် . . ."

လိုင်စင်ရ အင်ဂျင်နီယာ (ခေါ်) လှတင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ သူနဲ့ ဂျိုက်ခွင်ရမယ့် တိုက်ကြက်လို အမွေးထောင်သွားပုံရတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း နှုတ်တင်းတင်းကြည့်ပြီး . . .

"ရာရာစစကွာ"

"ကိုလှတင် ဘာပြောတာလဲ"

ပိုးရည့်မေးတော့မှ ဒင်းက သူ မဟုတ်သလို ပျာပျာသလဲနဲ့ . . .

"သြော် . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးလေး သွားရအောင်လေ"

"နေစမ်းပါဦးရှင်၊ ဒီကားက မရောင်းဘူးဆိုလို့ ဝအောင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ကိုလှတင်မျက်နှာ မဲ့ခွက်ခွက်ဖြစ်သွားတယ်။ ပိုးရည့်ကြိုက်တယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုသည့် ပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆရာကြီးပုံစံနဲ့ ...

"ကိုယ်တော့ သိပ်မကြိုက်လှဘူး၊ ပျော့နေသလားလို့"

ကိုယ် နည်းနည်းတင်းသွားတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လွှတ်ခနဲ ...

"မပျော့ပါဘူးဗျာ၊ အသေအချာ ဘောင်ခတ်ပြီး တင်းတင်းဆွဲထားတာပါ"

"ဘာ"

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကိုယ့်ကိုကြည့်တယ်။ ကိုယ် တမင်ရွဲ့လိုက်တာပါ။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီပန်းချီကားကို ခံစားတတ်ပုံမပေါ်ဘူး။ ပန်းချီအနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် မဟာတော့ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။

ရှုံးရှုံးရှားရှားဖြစ်သွားလို့ ပိုးရည်က ဝင်ပြီး ...

"ကိုလှတင်က ဘယ်လိုပန်းချီမျိုးကို ကြိုက်တာလဲ"

ပိုးရည်မေးလိုက်မှ ပိုဆိုးသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ တည်ကြည်လေးနက်ဟန်နဲ့ ...

"အင်း ... နိုင်ငံတကာမှာ ကိုယ်ကြည့်ခဲ့ရသလောက် ပီကာဆိုဗင်ဂိုး၊ ဂေါဂင် အဲ ..."

မတန်မရာတွေတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒီလူ ချေးစိမ်းပန်းတော့မှာပဲ။ ဒင်းက မရှက်မကြောက် ဆက်ပြောသေးတယ်။

"ပိုးလေးရယ် ... ဗင်ဂိုးရဲ့အာလူးကောက်သူများဆိုတဲ့ ပန်းချီကားလေ၊ ကိုယ် သိပ်ကြိုက်တယ်"

ကဲကြည့် ... တလွဲကစပြီ။ ကိုယ်မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူပြောတဲ့ ပန်းချီကားမိတ္တူကို ကိုယ် ကြည့်ဖူးပါတယ်။ အမ်စတာဒမ်မြို့က ဗင်ဂိုး

ပြတိုက်မှာ ပြထားတာပေါ့။ (ajungle of colour) ဆိုတဲ့ အရောင်တောအုပ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပန်းချီကားပါ။ သူပြောတာမှားနေလို့ ရယ်ချင်ပက်ကျိနဲ့ ...

"အာလူးစားသူများပါဗျာ၊ အာလူးကောက်သူများဆိုတာ တာရာမင်းဝေစာပေဆုရတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရဲ့နာမည်ဗျ"

"ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်သူ တာရာမင်းဝေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နိုင်ငံသား"

ကိုယ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် မဟာ့မဟာ တော့ကြီးစားပါပဲလို့။ ပိုးရည်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ...

"ကိုလှတင်ကလည်း စာရေးဆရာ တာရာမင်းဝေက ဒီနိုင်ငံကပဲ ဒါတောင်မသိဘူး ... နာမည်ကြီးကို"

"အဟဲ ... ကိုယ်မှ စာမဖတ်တာ ပိုးလေးရဲ့"

မရှက်တာများ အံ့ပါရဲ့ဗျာ။ စာမဖတ်တာကို ကြော်ငြာနေသေးတယ်။ အဓိပတိ မဟာ့မဟာတော့ညသျှောင်ကြီးလို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် သတ်မှတ်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသူတော်ကြီးပါပဲ။

ကိုယ့်ကိုတော့ တော့ကြီးက တင်းသွားပါတယ်။ ဒေါသတကြီးနဲ့

"ဟော့ကောင် မင်းညီ ... ငါနဲ့ ပိုးလေးကြားမှာ ဝင်မပြောပါနဲ့၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး"

"ဆိုင်တာပေါ့ဗျ"

"ဘာ ... ဘာ"

ပိုးရည်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တော့ကြီးကတော့ ဆိုဖွယ်ရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မရှိဘူး။ ကိုယ်က ခပ်အေးအေးပဲ . . .

"ကျွန်တော်က သူ့အိမ်မှာ ကားမောင်းနေတာလေ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား ဆိုင်တာပေါ့"

"အေး . . . ဒါဆိုရင်လည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေရတယ်ကွ မင်း နားလည်လား"

ပိုးရည် လှည့်ထွက်သွားလို့ ကိုယ့်ကို ကျိန်းပြီး လှတင် လိုက်သွားတယ်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုပြောတာ အားရနေမှာ အမှန်ပဲ။ ပိုးရည်မျက်ဝန်းထဲက အရောင်ကိုတော့ သူ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ ကာလာဘလိုင်းမေ ငတုံးကြီးပါဆို။

■

(၂၄)

"ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . . တကယ်ရယ်ရတယ် သိလား။ ခုမှ ပြန်ပြောပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်ရတာ၊ အဲဒီနေ့တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတည်ထားရပေမယ့် ကျိတ်ရယ်နေရတာဟ"

မျိုးမျိုးဆစ်၏အိမ်မှာ ဖြစ်သည်။ ပိုးရည်က ပန်းချီပြပွဲမှာ လှတင်နှင့်မင်းညီတို့ ငြိကြသည့်အကြောင်း ပြန်ပြောရင်း ရယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေက ခုလို မျိုးမျိုးဆစ်အိမ်မှာစုကာ လက်ဖက်သုပ်၊ သုပ်စားရင်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆုံကြလေ့ရှိ၏။ ထိုနေ့တွင် အလုပ်ကိစ္စမပါကြေးဟုလည်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘာဘာညာညာတွေပဲ ပြောရန်ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ပိုးရည်စကားဆုံးတော့ ပွံ့ပွံ့က ...

"မိပိုးနော် ... နင် သိပ်အားရမနေနဲ့၊ ပြီးတော့ ... ပြောဦးမယ်"

"ဘာလဲဟ"

လက်ဖက်သုပ်အစားမပျက်ဘဲ ပိုးရည်က ပြန်မေးသည်။ ပွံ့ပွံ့က အားကျမခံ တစ်ဇွန်းထပ်စားရင်း ...

"ကိုလှတင်အကြောင်းကိုတော့ ထားလိုက်ပါဦး၊ ငါတို့လည်း သိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင် ကိုမင်းညီကို ဆက်ဆံနေတာဟာ လိုတာထက် ပိုမနေဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ပြောမလို့"

မျိုးမျိုးဆစ်က အိမ်ရှင်ပီပီ ထောက်ခံ၏။ ပိုးရည်မျက်ခုံးလေးများ စုသွားကာ ..

"ငါ့ပုံစံက အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့လား"

"နင်ကပဲ ပြန်မေးနေရသေးတယ်၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါတို့တောင် အံ့သြတယ်"

ပိုးရည် တကယ်စဉ်းစားသွားလေသည်။ ပြီးမှ ...

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အဲ ... ဖေဖေ့ကိစ္စကို ကူညီဖူးတာလည်း ပါမှာပေါ့၊ ဖေဖေယုံတဲ့လူကို ငါယုံတာ နင်တို့အသိပဲ၊ ပြီးတော့ ... ကိုမင်းညီက ခင်ဖို့ကောင်းတာလည်း ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့လည်း ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ပိုးရည် ဖြတ်အမေးကို ပွံ့ပွံ့က ...

"နင် သဒ္ဓါလွန်ပြီး"

"ဟိုးထား ... ဟိုးထား၊ ပွံ့ပွံ့ နင်တွေးတာ လွန်နေပြီ၊ ကိုမင်းညီကို ခေါ်တယ်၊ ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုခိုင်းတာကလည်း သူ့တက်လမ်းအတွက်ပါ။ သူက ဂီတနဲ့ပတ်သက်ရင် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ်၊ သူ့အနေအထားကို အဲလို ငါ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီတာပါ"

"ပြီးတာပဲလေ၊ နင့်ဇာတ် နင်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ"

ထိုစကားကိုတော့ ပိုးရည် နည်းနည်းအောင့်သွား၏။ သူ့အတွက် ပြောနေတာပဲဆိုပြီး ဖြည့်တွေးကာ ...

"အေးပါဟာ ... ငါ နင်တို့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ့ကို ငါ စိတ်ဝင်စားနေတာလည်း ရှိတယ်ဟ"

"ဟင်"

"အယ်"

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားကြပြန်သည်။ ပိုးရည်က ရယ်ရင်း ...

"သိပ်မလန့်ပါနဲ့ဦး၊ ငါ စိတ်ဝင်စားတာက သူ့ပုံစံပါ၊ သူ့ရုပ်ရည် အတွေးအခေါ်နဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကကွာ ... အဲ ... ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး၊ ပညာတတ်ပုံလည်း ရတယ်၊ လျှို့ဝှက်တတ်တာလည်း အမှန်

"နင်က အမှတ်ပေးနေတာကိုး"

ပွံ့ပွံ့က ဝင်ငေါ့လည်း ပိုးရည် ဂရုမစိုက်ချေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နင်တို့ အံ့သြအောင် ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သိပ်လည်း မလန့်သွားနဲ့ဦး"

ပြောကာမှ ပိုလန့်သွားကြပုံပေါ်သည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသဖြင့်

"ကိုမင်းညီက ဖေဖေနဲ့ တွေ့တဲ့ညကမှ ထောင်က ထွက်လာတာတဲ့"

"ဟေ"

"ပြီးတော့ ငါ စပ်စုကြည့်တာကိုလည်း လူသတ်မှုလို့ပဲ ပြောတယ်၊ ထပ်မေးလို့ မရဘူး"

"အို"

"ဟယ်"

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဒီကိစ္စတွေကို သူတို့ မထင်မှတ်ထားချေ။ ပြောပြမှ ပိုဆိုးကုန်ကြ၏။

"မိပိုးရယ် . . . နင် သူနဲ့ သွားသွားနေတာ အံ့သြတယ်"

"ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဖေဖေယုံတဲ့လူကို ငါ ယုံတယ်လို့၊ ပြီးတော့ . . . သူလည်း ပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီးပြီပဲ"

"ဘုရား . . . ဘုရား . . . မိပိုးရယ်"

"နင်တို့သိအောင် ပြောပြတာပါ၊ ဘာလဲ . . . အထင်သေးသွားလို့လား"

"အာ . . . အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အတွက် . . ."

"ငါသိပါတယ်ဟာ၊ ကိုမင်းညီ ခုချိန်ထိ ငါတို့မိသားစုအပေါ် ဘာမှ အမှားအယွင်း မရှိသေးပါဘူး"

သုံးယောက်စလုံး ခေတ္တငြိမ်သက်သွားကြ၏။ သူတို့ ဘာတွေ တွေးနေမည်ကို မသိသော်လည်း ပိုးရည်စိတ်ထဲမှာတော့ ရှင်ဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ ကိုမင်းညီဟု တွေးနေမိသည်။

ဟိုတစ်နေ့က မေမေ့ကို ဈေးလိုက်ပို့ရင်း Hard Rock ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်ယောင်နေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၅)

အဲဒီနေ့က မေမေဈေးသွားတော့ ပိုးရည် လိုက်လာခဲ့သည်။ ထွေထွေထူးထူးကိစ္စရှိလို့ မဟုတ်ချေ။ သူလိုက်လာခြင်းက မိုလ်ချုပ်ဈေးနှင့် ကပ်လျက် FMI စင်တာမှာ အဝတ်အစားအချို့ဝယ်ရန်။ အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး မင်းညီကိုပါ FMI ထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်အချို့ဝယ်ပြီးတော့ ပိုးရည် ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် ...

"ကိုမင်းညီလား ... အပေါ်က Hard Rock မှာ ကော်ဖီ သွားသောက်မယ်"

"ကောင်းသားပဲ"

မင်းညီက ရှိုးတိုးရှန်းတန်းတွေ ဟန်ဆောင်တာတွေ သိပ်မကြိုက်သူတို့သို့ယောကျ်ားမျိုးကို သူမ သဘောကျတတ်သည်။ ထွေလီကာလီစိတ်မျိုးရှိသည်ဟု မဟုတ်ပါ။ ပွင့်လင်းသွက်လက်သော လူများကို မိန်းကလေးအများစု သဘောကျတတ်သည်ပဲ။

ကော်ဖီသောက်ရင်း မိန်းမတို့၏ထုံးစံအတိုင်း သူမ စပ်စုမိသေး၏။

"လုပ်စမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘယ်လိုသီချင်းတွေ ကြိုက်တာလဲ"

"ကြိုက်တာတွေကတော့ အစုံပါပဲ ပိုးရည်ရယ်၊ ထူးထူးခြားခြားနှစ်ချင်းငြိခဲ့တာက NIRVANA အဖွဲ့ပဲ၊ Kurt Cobain (ကဒ်ကိုဘိန်း) ရဲ့ ဆိုဟန်တွေကို အရမ်းနိုက်ခဲ့တယ်"

"အဟင်း ... ကျွန်မတော့ ရှင့်လောက် မနှံ့စပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... Eagle ရဲ့ Hotel California လို သီချင်းအခန့်တွေကိုတော့ ကြိုက်တယ်"

မင်းညီက ခပ်ဟဟရယ်နေသည်။ ပြီးမှ ...

"အဲဒီသီချင်းက အကောင်းစားကြီးပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲလောက်ခန့်တဲ့ သီချင်းဖြစ်လာပုံကတော့ ကျော့မဆန်ဘူးဗျ"

"ဘယ်လို"

"ဒီလိုပါ၊ သူတို့ဆီမှာက album တစ်ခုလုပ်ရင် နှစ်ပေါက်အောင် studio နေကြတာကိုး၊ တချို့ရက်တွေမှာ စားကြသောက်ကြပေါ့ဗျာ၊ တစ်ရက်တော့ Eagle အဖွဲ့ထဲက ဂစ်တာတီးတဲ့တစ်ယောက်လေ၊ ညဘက်သောက်တာများသွားလို့ အရက်နာကျရင်း ဝရန်တာမှာ လေကောင်းလေခံ ရှူနေတယ်၊ ဂစ်တာလေးကိုင်ပြီး ဟိုစမ်းဒီစမ်းပေါ့ဗျာ၊ ပြောရရင်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲလို တင်တင်တောင်တောင်လုပ်နေရင်းက အဲဒီ Hotel California သံစဉ် ကို မထင်မှတ်ဘဲ ရသွားတာတဲ့''

''ဟော့တော်''

မင်းညီကတော့ ပြုံးနေ၏။ ဂီတအကြောင်းပြောရလျှင် မင်းညီ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေတတ်သည်ကို သူမ သတိထားမိတာ ကြာပြီ။ သူမ စကားပြောချင်သေး၍ . . .

''ဒါနဲ့ . . . ရှင် CNG ရောကြိုက်လား''

''ကြိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့က အဆိုတော် Arcle Rose ကိုတော့ သိပ်မနာလိုဘူး''

''ဘာဖြစ်လို့''

''သူက သီချင်းဆိုကောင်းရုံ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ချောလွန်းလို့ ပြီးတော့ သူ့ပေါင်တန်တွေက မိန်းကလေးအတိုင်းပဲ''

''ရှင်က ပြောတော့မယ်၊ အဟင်း . . . ရှင်လည်း ချောပါတယ်''

မင်းညီ ရှက်သွားသည်။ ပိုးရည်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း နီသွားသော မင်းညီမျက်နှာကို ကြည့်နေပြန်၏။ မင်းညီက မနေတတ်ဘဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေရင်းက . . .

''ဟင်''

အာမေဍိတ်သံနဲ့အတူ မင်းညီမျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခက်ထန် သွား၏။ ဆူဝေခက်ထန်သွားသော မင်းညီမျက်ဝန်းများ၏အကြည့်အတိုင်း သူမ လိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘာမှထူးထူးခြားခြားမရှိ။ ခေတ်မီလှပသော အမျိုးသမီး

ယောက် စားပွဲတစ်လုံးမှ ထ,သွားခြင်းပဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရှိလေသည်။ မင်းညီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ချက်ချင်းပဲ ပြန်လှည့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

''ကိုမင်းညီ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကိုတွေ့လို့လဲ''

စိတ်ကို ချုပ်တီးလိုက်ဟန်ဖြင့် မင်းညီထံမှ သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်း ကြားရသည်။ သူမ နားမလည်နိုင်တော့။

''ကိုမင်းညီ . . . ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲလို့''

''ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ပိုးရည်၊ ပြီးရှင် ပြန်ရအောင်''

''အင်း . . . အင်း''

ပိုးရည် မေးချင်လှသည်။ သူများ ကိုယ့်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်စွက် လို ဖြစ်နေမည်လား။ မင်းညီ ခုလိုဖြစ်သွားခြင်းသည် ခုနက မိန်းမကြောင့် ။ ပိုးရည် ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာပဲ မင်းညီက ထ,သွားလေပြီ။

ရှင့်ဘဝမှာ ဘာတွေများ ဒီလောက် နာကြည်းစရာတွေ ရှိနေလို့ ကိုမင်းညီရယ်။

အပြန်လမ်းမှာ မင်းညီ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ချေ။ မင်းညီ က်မာနေသော မျက်နှာပေးကို သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို တွေ့ခဲ့ရ ည့်နေလည်း ဖြစ်သည်။

မင်းညီ၏စိတ်ထဲမှာတော့ . . .။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၆)

ကိုယ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ကိုရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ စားပွဲပေါ် ပုလင်းကိုကြည့်ပြီး သူ သက်ပြင်းဖွဖွချတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ ပါ။ ကိုယ် တော်တော်လေး ရီဝေနေပြီ။

"မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ မင်းညီ"

ကိုယ် အရက်သောက်နေတာကို အပြစ်တင်တဲ့လေသံ မဟုတ် ကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူသိနေပြီ။ ကရုဏာလေသံနဲ့ မေးတာ ကိုယ် ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ ပင့်သက်ကို ရှိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်ရင် တင်းကျပ်နေလေရဲ့။

"မင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လာခဲ့တာလဲ"

"ဝတ်ရည်ရှို့"

ကိုယ် အံကြိတ်ပြီး ဖြေလိုက်တော့ ကိုရဲက သက်ပြင်းထပ်ချတယ်။ သူ့ရဲ့အကြည့်ထဲမှာ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်မှုတွေ ပေစွန်းနေတယ်။

"အင်း"

ကိုရဲက မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားလိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ် ကိုရဲ၊ ကျွန်တော် ပေါ့သွားမလားလို့ အရက်လာ သောက်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... စိတ်က အဲဒီကိုပဲ ပြန်သွားနေတယ်"

"တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ တွေးမိပါတယ်၊ ရန်ကုန် မြို့ဆိုတာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲကွ၊ မင်း အရက်သောက်လို့ ပြေပျောက်သွား မယ့် ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မတွေ့ရင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့အကြည့် တစ်ချက်က ကျွန်တော့်ရင်ကို ပြန်ဆွနေသလိုပဲ"

ပြောရင်း ကိုယ် အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ကိုရဲက လှမ်းဆွဲပြီး ...

"တော်တော့ မင်းညီ ... အဲဒါတွေကိုမေ့ပြီး မင်းအိပ်မက်ကိုပဲ အကောင်အထည်ဖော်စမ်းပါ၊ နာကြည်းစရာတွေကို အားအဖြစ် မင်း အသုံး ချစမ်းပါ"

"မသိတော့ဘူး ကိုရဲရာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်မူးမှဖြစ်မယ်"

ကိုယ် ခွက်ကို ထပ်မ,လိုက်ပြန်တယ်။ ကိုရဲ့ စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း

"မင်း ပျော့ညံ့လှချည်လား မင်းညီ၊ မင်း ခုလိုလုပ်နေတာ အလကားပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိဝေနေတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ်တင်းသွားတယ်။

"ဒီမှာ ကိုရဲ ... ကျွန်တော့်ကို လာမဝေဖန်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ကပ်နေရလို့ လာဆုံးမနေတာလား"

"ဟာကွာ ... ဒီကောင်တော့"

ကိုရဲ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မထီတရီပုံစံကို ကြည့်ပြီး ...

"မင်းညီ ... ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ... မင်းကွာ"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လဲ"

ပေါက်ကွဲချင်နေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်က ထိန်းချုပ်မရတော့ဘူး။ ပြောရင်း ကိုယ်ပါ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး တင်းမာနေတာ အမှန်ပဲ။

"ကိုရဲ ... ဟာ ... မင်းညီ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျာ"

ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ပြေးဝင်လာပြီး ဖင်မဲက မေးတယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကြောင့် ကွိုင်တက်နေပြီဆိုတာ ရိပ်မိသွားပုံပဲ။ မူးနေတဲ့ ကိုယ်က ဖင်မဲကိုကြည့်ရင်း ...

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ပြော ... ကိုရဲ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရမလား။ အစကတည်းက အိမ်ခြေယာခြေမဲ့နေတဲ့ကောင်ပါဗျာ၊ ဟား ... ဟား"

"မင်းကွာ"

ပြောရင်း ကိုရဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကိုယ်လည်း အော် ရယ်နေမိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဒါပဲ။ ကိုယ့်မှာ အိမ်မရှိဘူး။ မိသားစု

မရှိဘူး။ ကိုယ်ဟာ သင်းကွဲ။ ကိုယ်ဟာ သိုးမည်းပဲ။ သွားစမ်းပါကွာ။ ဒါ ... ဘဝတဲ့လား။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုယ့်မေးရိုးဆီမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး ကိုယ် ထိုင်ခုံပေါ် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကိုယ့်ကို ထိုးချလိုက်တဲ့ ဖင်မဲကို တအံ့တသြ မော့ကြည့်မိတယ်။

ဖင်မဲက ကိုယ့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ပြန်ထိုးချင်လို့လား၊ ထိုးလေ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုရဲကို မင်း ဒီလိုမဆက်ဆံသင့်ဘူး။ မင်းအတွက် သူ ဘာတွေလုပ်နေလဲ မင်းသိလား"

"ဖင်မဲ"

ကိုရဲက လှမ်းခေါ်တယ်။ ဖင်မဲက ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"အေး ... မင်းကို ဖြစ်စေချင်လို့ မင်းအနေအထားနဲ့ မရနိုင်သေးတဲ့ ... နောက်ဆုံး မင်းအခွေကို သူထုတ်ပေးဖို့ လုပ်နေတာကွ၊ မင်းကွာ ... ကိုရဲပိုက်ဆံရှာနေတာကို သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ခုတော့ ... မင်းက မူးပြီး သူ့ကို စော်ကားနေတယ်"

"ဟာ"

ကိုယ့်ရင်ထဲ နင့်သွားရတယ်။ ဒီလောက် ခိုးကူးတွေများနေတဲ့ ခေတ်မှာ ပရိုဂျူဆာဆိုတာ မလွယ်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ခုလည်း ကိုယ် ချိန်နေတာပဲ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူထုတ်ပေးမှာလဲဆိုတာ မသေချာသေးဘူး။ အခုတော့ ... ကိုရဲက သူလုပ်မယ်တဲ့။ ကိုရဲ ဖုန်းမဝယ်တာတွေ၊ ပန်းချီ

www.burmeseclassic.com

ကားတွေ ရှေးလျှောရောင်းနေတာတွေ ကိုယ် ပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။

ကိုယ် မှားသွားပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မထိန်းနိုင်လိုက်ဘူး။ ကိုယ် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တယ်၊ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တစ်စက် ဆင်းသွားတော့တာပဲ။

■

(၁၇)

နောက်နေ့ ကိုရဲကို ကိုယ် တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ကိုရဲက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပြုံးနေတယ်။ သူ့စေတနာတွေက ကိုယ့်ကို မျက်ရည်လည်စေတယ်။ အတိတ်ကိုမေ့ပြီး ကိုယ့်အခွေကိုပဲ အာရုံညှို့ထားတော့မယ်။

"မင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါကွာ၊ ငါ့ဘက်ကလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်"

"ကိုရဲ ... ကျွန်တော် ... ဟာဗျာ ..."

"ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျဉ်တင်းကျပ်သွားတယ်၊ ကိုရဲကပဲ ..."

"ပိုက်ဆံဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရပါတယ် မင်းညီရာ၊ အခု,က မင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြိုးစားဖို့ပဲ၊ ကျန်တာ ဘာမှတွေးမနေနဲ့''

ကိုရဲက ကိုယ့်ပခုံးကိုညှစ်ပြီး အားပေးတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီ

နွေးထွေးတဲ့ အားပေးမှုကို သူအမြဲပေးတာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်ချစ်နေ

ပိုးရည်ဆိုရင်ကော။ သူကတော့ ကိုယ်ချစ်နေတာတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး

သိရင်ကော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမှာလဲ။ ကိုယ် မတွေးရဲဘူး။ ပိုးရည်

လက်ကိုတွဲပြီး ကိုယ်အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့

ဒဏ်ရာအတိမ်အနက်ကိုသိတဲ့ ကိုရဲက မေးတယ်။ ဘာတွေ

ချင်သေးလဲတဲ့။

ကိုယ် ကိုရဲကို အရမ်းမွန်းကျပ်တိုင်း သွားထိုင်ဖြစ်တဲ့ နေရာ

ကို ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ကမ်းနားလမ်းအောက်ဘက်က ဆိပ်ကမ်းတ

ကိုပါ။ ကိုယ် ဟိုးအရင်တုန်းကပဲ အရမ်းမွန်းကျပ်ရင် ဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး

ပင်လယ်ဝဆီ မျှော်ကြည့်လေ့ရှိတယ်။

''ကိုရဲ ... ဒီက လှမ်းကြည့်ရင် မမြင်ရပေမယ့် ဟိုဘက်မှာ ပင်

လယ်ကြီးရှိနေတာ အသေအချာပဲ''

''အင်း ... ဒါက ပင်လယ်ဝပဲလေ''

''ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပင်လယ်လိုပဲ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေတဲ့

ကာလတွေမှာပေါ့၊ ကောင်းကင်က တိမ်တွေကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားမိတယ်

မျက်စိတဆုံးကိုကြည့်ရင်း ပင်လယ်နဲ့တိမ်တွေ ထိစပ်နေတယ်လေ၊ ကျွန်

တော်လည်း တစ်ချိန်ချိန် တိမ်တွေကို နမ်းပြမယ်လို့ အားမွေးထားတယ်

ဒီနေရာရောက်ရင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကြည်လင်သွားတာ အမှန်ပဲ''

ကိုရဲက ကိုယ့်လိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း

ဆည်းဆာတိမ်တွေ ပွင့်ဝေနေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း

ကို စိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲချင်ဆွဲနေမှာပေါ့။

ငြိမ်သက်နေရင်းက ကိုယ် သတိရလာတယ်။ ဒီနေ့ည ပိုးရည်တို့

ဆိုင် နှစ်နှစ်ပြည့်အမှတ်တရပွဲလေ။ ကိုယ် သီချင်းဆိုရမယ်။ အဲဒါထက်

အရေးကြီးတာကို သတိရသွားတယ်။

''ကိုရဲ''

''ဟေ ... ဘာလဲဟ''

သူ့အာရုံပျက်သွားတာကိုတော့ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ပြော

မှဖြစ်မှာမို့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

''ကိုရဲ ... ဒီနေ့ည ပိုးရည်တို့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနှစ်နှစ်ပြည့်ဗျ။ ကျွန်တော်

ဟိုလေ **စကားများများပြောရန်မလိုတော့ပါ** ကို ဆိုမလားလို့''

''သီချင်းကို ပရိုးမိုးရှင်းလုပ်ချင်တာလား၊ ပိုးရည်သိအောင် ဆိုပြ

ချင်တာလား''

ကိုယ် ရှက်အမ်းသွားတယ်။ သီချင်းခေါင်းစဉ်အတိုင်း ကိုယ်မှ

မပြောရဲသေးတာကိုး။ ရှက်ရှက်နဲ့ ကိုယ် ရယ်နေလိုက်တယ်။

''ဆိုပေါ့ကွာ၊ မင်းခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်''

''ပြီးတော့ ... ဟိုလေ ကျွန်တော် ကိုရဲကို အကူအညီတောင်းချင်

လို့''

''ဟေ ... ဘာတုန်းဟ၊ ပိုက်ဆံလိုနေလို့လား''

ကိုရဲက အဲဒီလိုလူမျိုးပါ။ ကိုယ်က ကပျာကယာတားရင်း ...

''ဟာ ... မလိုပါဘူး၊ New Zero ရောက်တဲ့နေ့က ပိုးရည်

www.burmeseclassic.com

တွေ့တယ်၊ သူ အရမ်းလိုချင်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကားက မရောင်းလို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်''

''ဘာကားတုန်းဟ၊ မင်းက ဝယ်ပေးချင်လို့လား။ မရောင်းတဲ့ကားဆို ဝယ်လို့ရမှာမဟုတ် ...''

''ပန်းချီဆရာတွေအကြောင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကားနာမည်က သစ္စာဂရုဟာ တဲ့''

''ဟာ''

ကိုရဲ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကားက သူ့ပန်းချီကားကို။ နဖူးကြောတွေ တင်းနေအောင် စဉ်းစားပြီးမှ ...

''မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူ့ကိုရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး''

''ဩော်''

ရပါတယ်။ ကိုရဲစိတ်ကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ အနုပညာသမားအချင်းချင်းပဲ။ မာနဆိုတာကို ကိုယ်လက်ခံရမယ်။

''မဖြစ်ဘူးဆိုတာက သူ့ကို မရောင်းဘူး။ မင်းကို ငါ ပေးမယ်''

''ဗျာ''

ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ ထခုန်မိမတတ်ပဲ။ ကိုရဲက ပြည့်စုံအောင် ထပ်ပြောတယ်။

''မင်းပစ္စည်းဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ လိုရာသုံးပေါ့ ငါ့ညီရာ''

ကိုယ်ပြေးပြီး ဖက်နမ်းချင်သွားတယ်။ ယောက်ျားကြီးဖြစ်နေလို့။ ပိုးရည်ရယ်၊ ယုန်ဖြူမလေးရယ်။ ငါ့မှာတော့ အဲဒီလို။

■

(၁၈)

Sweet Dream ကော်ဖီဆိုင်လေးရဲ့ညချမ်းဟာ ပြာရိပ်ငြိမ်းချမ်းနေတယ်။ သီချင်းသံတွေကလည်း ချိုလွင်စီးပြန့်လို့။ ကိုယ်ရောက်သွားတော့ ပိုးရည်တို့ဖိတ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေတောင် စုံနေပြီထင်ရဲ့။

ပန်းချီကားလေးကို စက္ကူဖြူဖြူနဲ့ ထပ်ပြီးလိပ်ထားရင်း ကိုယ်ယူလာခဲ့တယ်။ ပိုးရည်သိရင် ဘယ်လောက်ပျော်သွားမလဲ မသိဘူး။ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပိုးရည်ကို ရှာနေမိတယ်။ တွေ့တော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ လူတွေကြားမှာ ပျာယာခတ်နေတဲ့ ဝင်းကြည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ သူက ကိုယ့်လို ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ပိုးရည်တို့မိသားစုဝင်လို ဒီဆိုင်မှာ ပါဝါလာပြနေတယ်။ ဟိုဟာလုပ်စမ်း၊ ဒီဟာလုပ်စမ်းနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နိုင်းနေတာလေ။

ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ ဝင်းကြည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး . . .

"မင်းညီ . . . မင်း မပိုးကို တွေ့ပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း . . . မတွေ့သေးဘူး"

ဝင်းကြည်က ကိုယ့်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း . . .

"မပိုး ဒီနေ့ အရမ်းလှနေတယ်ကွ"

"ဟာ . . . မင်းကလည်း ပိုးရည်က အရင်ထဲက လှတာပဲဥစ္စာ"

အမှန်တရားကို ကိုယ် ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

"ဘာတွေလှနေကြတာတုန်း"

အဲဒီအသံကြောင့် ကိုယ် ဒိန်းခနဲပဲ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝင်းကြည်ပြောတာ မလွန်ဘူး။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ပိုးရည်ဟာ ယစ်မူးဖွယ်ရာ ရိုးစင်းဆန်းပြားတဲ့အလှနဲ့ အလှကြီးလှနေလေရဲ့။ ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။

ကိုယ် မှင်တက်ပြီး ကြည့်နေလို့ . . .

"ပြောလေ . . . ဘာတွေလှနေကြတာလဲ"

ထပ်မေးလာတယ်။ ကိုယ် ဘာကိုဖြေရမှာလဲကွယ်။

"အင်း . . . အဲ . . . ပိုးရည် ဟိုဟာ . . ."

ကိုယ် အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်နေတုန်း ဝင်းကြည်က ပြိတီတီနဲ့ . . .

"ဒီလိုပါ မပိုးရယ် . . . ဆိုင်နုစ်ပတ်လည်မှ မပိုးက အရမ်းလှနေတယ်လို့ ပြောတာ၊ အဲဒါကို မင်းညီက . . ."

"ဟော့ကောင်"

ကိုယ် အမြန်လှမ်းဟန့်လိုက်ပေမယ့် မမီတော့ဘူး။

"မင်းညီက မပိုးကို ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ အစတည်းက လှ[illegible] ပြောနေတာ"

"အာ"

သွားပြီ။ ဒီသူတောင်းစား အလိုက်ကန်းဆိုးကို မသိဘူး။ ပိုးရည် အရမ်းရှက်သွားပုံရတယ်။ ခွေးကောင်ဝင်းကြည်က ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသေးရဲ့။ ကိုယ်နဲ့ ပိုးရည်ပဲ ကြောင်အမ်းပြီး ကျန်ခဲ့ရတယ်။

"ဟိုလေ . . . ပိုးရည်၊ ကျွန်တော်က စကားအဖြစ်ပြောတာ"

"ဩော် . . . ဒါဆို ကျွန်မက အစတည်းက ရုပ်ဆိုးတယ်ပေါ့"

ပိုးရည်ရဲ့ချစ်စဖွယ်အပြောလေးကြောင့် ကိုယ့်အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်သွားတယ်။ မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး ကိုယ့်ကို ကြည့်နေလို့ ကယောင်ကတမ်း . . .

"ဟာ . . . လှပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က . . . အဲ . . . ဟာ . . ."

ပိုးရည် တခစ်ခစ်ရယ်တော့တယ်။ ကိုယ်လည်း ဒီမှာထူပူနေပြီ။ ပိုးရည်က စကားလွှဲသလိုနဲ့ . . .

"အဒူလေးတောင် ပြောနေသေးတယ်၊ ဒီနေ့ သီချင်းအသစ်ဆိုမှာဆို"

"အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီရောက်မှ ရေးဖြစ်တဲ့ သီချင်းပါ"

ကိုယ့်စကား ထပ်မှားသွားပြန်တယ်။ ဒီသီချင်းကြားရင် တစ်မှိုင်ဆင်ဦးမလား မသိဘူး။ ဒီရောက်မှ ရေးတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့မှန်ပေမယ့် သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြီး ရေးထားတာလေ။ မထူးတော့ပါဘူးလို့ တွေးပြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပိုးရှည် နားထောင်ကြည့်ပေါ့၊ ရော့ . . . ဒီမှာ ပိုးရှည်အတွက် လက်ဆောင်"

ပန်းချီကားလိပ်ထည့်ထားတဲ့ စက္ကူလိပ်ကိုပေးရင် အမြန်လစ်ထွက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ကြာရင် ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်တော့မယ်ထင်ရဲ့။

စင်ပေါ်က ခုံလေးပေါ် ထိုင်ရင်း အဒူလေးကို အချက်လှမ်းပြလိုက်တယ်။ ဒီသီချင်းက သူတို့နဲ့ ကိုယ်တိုက်ပြီးသားပါ။ ကိုယ့်လက်တွေ ဂစ်တာပေါ် ပြေးလွှားသွားတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပိုးရှည် ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ။ အင်ထရိုအဆုံးမှာ ကိုယ် မျက်စိမှိတ်ပြီး ရင်ထဲက အသံကို ထုတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ကိုယ့်စိတ်တွေက နူးညံ့လို့။ ပြီးတော့ ပိုးရှည်ဆီ ကူးလူးလို့။

●

◗ မတည်ငြိမ်တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေရယ် သူ့အနားရောက်လည်း
မပီပြင်တဲ့ အပြုံးလေးတွေနဲ့ အရည်ကျဲပြီးပြန်ခဲ့
ယောင်ချာချာ ဆွံ့အနေတယ် ပါးစပ်ကမထွက် ဒီပုံနဲ့တစ်ဆောင်း
ကူးမှာပဲ အိပ်မက်တွေရယ် ကျွန်တော်မက်တယ်၊

◗ သူ ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ် သိပ်သိချင်တယ် ကျွန်တော်မြတ်နိုး
ခဲ့တာတွေ ပြောပြခဲ့လည်း
ဒီလိုရက်လအရှည်ကြီး မရက်စက်ပါနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
ရူးသွပ်စွာနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တယ်

✻✻ စကားများများပြောရန် မလိုတော့ပါ သူ့ရဲ့စိတ်နဲ့ခန္ဓာ ပေးသနား
တော်မူပါ
ဒီဆောင်းနဲ့ အိပ်မက်များ အဆုံးသတ်ရစေသား
အိမ်မက်များ အဆုံးသတ်ရစေသား

✻ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲက အရာတွေ သူမသိခဲ့ ကျွန်တော့်အိပ် မက်
တွေ နေလောင်မဖျက်ဆီးရဲ
စွဲလမ်းစိတ်တွေနဲ့ ရက်လရှည်ခဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေ
အဆုံးသတ်ချင်ပြီ ဒီဆောင်းနဲ့

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၁၉)

သီချင်းဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲ အားတွေပြည့်သွားသလိုပဲ။ အဒူလေးက လက်မထောင်ပြတယ်။ စင်ပေါ်ကဆင်းပြီး လွတ်နေတဲ့ စားပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိတယ်။ ဒီသီချင်းဆိုပြီး ပိုးရည်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို စိတ်က သိပ်မလုံချင်တာအမှန်ပဲ။

လူတွေကြားထဲ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးရည်ကို ထင်းခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရင်းက ကိုယ့်ဆီကို လာတော့မယ့်ပုံစံပဲ။ ကိုယ်ရင်တွေ ခုန်နေရပြန်ပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ့်စားပွဲဆီကို

ရောက်လာပြီး . . .

"ခဏထိုင်မယ်နော်၊ ကျွန်မက . . . စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာလည်း . . ."

ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပြီး သူတို့ဆိုင်မှာ သီချင်းလာဆိုပေးဖို့ လာကမ်းလှမ်းတာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ်ပျော်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒီဘဝ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တာ အဲဒီအလံ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ထိပ်ဆုံးကို ရောက်ချင်တာပါ။

ကိုယ်တို့စကားပြောနေတုန်း ပိုးရည် ရောက်လာပါတယ်။ ပြောနေတာတွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစစနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ လှောင်တဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးပါ။

ခဏနေတော့ ဆန္ဒရှိရင်လာခဲ့ပါဆိုပြီး အမျိုးသမီးက လိပ်စာကဒ်ပေးသွားတယ်။ သူပြန်သွားတော့မှ ပိုးရည်ကို ပြန်ရှာမိတယ်။ ဘယ်မှာလည်းမသိဘူး။ ကိုယ်မျှော်နေမိတယ်။ ပိုးရည်မဟုတ်ဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာက လှတင်ဆိုတဲ့လူပါ။

ကိုယ့်ကို ခနဲ့တဲ့တဲ့ကြည့်ရင်း . . .

"အဟင်း . . . ဒရိုင်ဘာက ဒီပွဲမှာ မင်းသားဖြစ်နေတယ်ပေါ့"

ဘလိုင်းကြီးပါလား။ စိတ်ထဲက တော်တော်ချဉ်သွားတယ်။ ဒီလူနဲ့စကားမပြောချင်တာနဲ့ . . . ။

"ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် နေပါရစေ ကိုလှတင်"

"အေး . . . ငါလည်း မင်းဟာမင်း နေစေချင်တာပါ၊ မင်း ပိုးရည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နဲ့လည်း ကင်းကင်းနေရင်ကောင်းမယ်"

"ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ကိုယ် ဆတ်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်တော့ ကိုလှတင် တစ်ချက်အမ်းသွားတယ်။ ပြီးမှ ချက်ချင်းမျက်နှာထားတင်းလာပြီး ...

"ပိုးရည်က ငါရည်းရွယ်ထားတာကွ၊ ခု မင်းရောက်လာမှ ... ဟာကွာ ... ဒီတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ပန်းချီကားလေး လက်ဆောင်ရတာကိုပဲ ပျော်နေလိုက်သေး"

"ဟာ ... ဟော့လူ ... ခင်ဗျား နားမလည်ရင်လည်း မစော်ကားပါနဲ့"

"ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ပြောတော့ ..."

"ခင်ဗျားဗျာ"

ကိုယ် ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နားမလည်ရင်နေပါ။ အနုပညာကို စော်ကားတာတော့ ကိုယ်သည်းမခံနိုင်ဘူး။ လိုအပ်ရင် လက်သုံးဖို့အထိ ကိုယ် အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။

လှတင်က ကိုယ့်ပုံစံကြောင့် နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ...

"ဟာ ... ဟ ... မင်းက ရန်လုပ်ချင်တာလား၊ အေးပေါ့ကွာ ... ထောင်ထွက်ဆိုတော့လည်း လက်ကရဲ ..."

"ဟာ ... ခင်ဗျား ..."

ကိုယ် ဘာမှမမြင်တော့ဘူး။ ပြေးထွက်ပြီး လှတင်လည်ပင်းက အကျႌစကို စုကိုင်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို အနားက လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ၊ ကိုယ့်ဒေါသကို ထိန်းချုပ်မရတော့ဘူး။

"ကိုမင်းညို ... ကိုမင်းညို"

ကိုယ့်နာမည်ကိုခေါ်ရင်း ပိုးရည် ပြေးလာတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ...

"ဟယ် ... ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"

လှတင်အကျႌကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပိုးရည်မျက်ဝန်းတွေက တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာကို ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ။

"ဆောရီး ... ပိုးရည် ... ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်လွတ်သွားတယ်"

ပိုးရည်မပြောခင်မှာပဲ လှတင်က သူ့အကျႌကို ပြန်ဆွဲဆန့်ရင်း ...

"မင်းက လူကြီးလူကောင်းမှ မဟုတ်တာကိုးကွ"

"ကိုလှတင် ... ရှင်လည်း တော်ပါတော့လေ"

ဒီနေရာ ဒီပွဲသာမဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ့်လက်ချက်နဲ့ လှတင်ရဲ့ သွားတွေ အသစ်ထပ်စိုက်ရတော့မှာပဲ။ ပိုးရည်မျက်နှာနဲ့ ကိုယ် စိတ်လျှော့ချလိုက်ပါတယ်။ လှတင်ကို အေးစက်စက်ကြည့်ပြီး ...

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထောင်ထွက်ဆိုတာကို ကျုပ် မငြင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားမသိနားမလည်ဘဲနဲ့ အနုပညာတစ်ခုကို မစော်ကားပါနဲ့၊ ဒီနေရာအမှီ ကျုပ် သည်းခံလိုက်တာ"

လှတင်က အင်္ဂလိပ်လို ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးပါတယ်။ ချည့်နေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်က ဒီလူ့ကို ရွံသွားတာ အမှန်ပဲ။ ပိုးရည်ဘက်ကိုပဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်တယ်။

"ကဲ ... ပိုးရည် ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိတ်မကောင်းပါဘူး''

ပြောပြီး ကိုယ်လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပိုးရည် ဘယ်လိုထင်သွား မလဲတော့ မသိဘူး။ ကိုယ့်ကိုတော့ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျားတစ် ကောင်လို မောက်မာသွေးဆာတတ်တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်လည်း ရပါတယ်။ ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ NIRVANA ရဲ့ You Know You Right သီချင်းကို ခပ်ကြွမ်းကြွမ်းတီးပြီး အော်ဆိုလိုက်မိရဲ့။

■

(၂၀)

အောက်ထပ်ကို ခဏဆင်းခဲ့ပါဟု ဖေဖေက အိမ်ဖော်မလေးနှင့် ပြောခိုင်းလိုက်၍ ပိုးရည် ဆင်းလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မင်းညီ အကြောင်းပဲ ထင်တယ်ဟု တွေးလာမိ၏။ အောက်ထပ်မှာ ဖေဖေက စာဖတ် ရင်း စောင့်နေပုံရသည်။ မေမေကတော့ ဒီအချိန် ဘုရားရှိခိုးနေလောက်ပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း . . .

''ဘာများလဲ ဖေဖေ''

''သြော် . . . မင်းညီကိစ္စပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ''

ဖေဖေက ခပ်အေးအေးပဲ မေးလာ၏။ ဝင်းကြည်ထံမှ ထိုကိစ္စကို လည်း ကြားပြီးဟန်တူသည်။ ဃာတာနသီချင်း၍ သူမကို ခေါ်မေးခြင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်မည်။

"စကားများရုံလောက်ပါပဲ ဖေဖေ၊ ဆိုင်အတွက် ကိုမင်းညီ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ပန်းချီကားကို ကိုလှတင်က တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ ဘာညာနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ဟိုကလည်း မခံချင်ဖြစ်သွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်"

"ဒါနဲ့ . . . လှတင်က မင်းညီကို ထောင်ထွက်ဆိုပြီး ပြောသေးတယ်ဆို"

ဖေဖေ့လေသံက ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်နေသံမျိုးမဟုတ်။ ကိစ္စတစ်ခုကို အတွင်းကျကျ ဆွေးနွေးနေပုံမျိုးဟု ထင်မိသည်။ ပိုးရည် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်းက . . .

"အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စက သမီးကြောင့်ပဲဆိုပါတော့ ဖေဖေရာ၊ သမီးက မွံမွံတို့ကို ပြောမိတယ်၊ သူတို့ကတစ်ဆင့် ကိုလှတင် သိသွားတော့ . . ."

"ဟုတ်ပြီ . . . ဖေဖေ သဘောပေါက်ပြီ၊ လှတင်အနေနဲ့ လူတွေကြားထဲမှာတော့ မပြောသင့်တာအမှန်ပဲ၊ မှားခဲ့ပေမယ့် . . . မင်းညီက ခု လမ်းမှန်လျှောက်နေတာလေ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အနုပညာသမားဆိုတော့ ပေါက်ကွဲသွားမှာပေါ့"

"သမီးလည်း"

"ဒါနဲ့ လှတင်အပေါ် သမီးသဘောထားက . . . အဲ . . . ဖေဖေ သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်"

ဖေဖေ့စိတ်ကို ပိုးရည် သိပါသည်။ မိသားစုချင်း ရင်းနှီးကြ၍သာ လှတင်က အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေခြင်း ဖြစ်၏။ ပိုးရည်သဘောကျလျှင်

လက်ထပ်ပေးဖို့သာ ရှိသည်။ ဘာဘာညာညာစကားတွေ ကျုံ့ထားတာမျိုး မရှိ။ မေမေ့မျက်နှာနှင့် ဆက်ဆံနေရသလို ကိုလှတင်ကလည်း အတင်းကပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ဖေဖေက မေးနေသဖြင့် . . .

"သမီး အဲဒါတွေ ဘာမှမစဉ်းစားသေးဘူး ဖေဖေ"

စဉ်းစားတဲ့အခါကျရင်ကောဟု ဖေဖေက မမေးပါ။ မေးလျှင်လည်း ကိုလှတင်ကို အတိအလင်း ထည့်မစဉ်းစားကြောင်း ဖြေမိမည်။ ခုထိလည်း ထိုကိစ္စများကို မစဉ်းစားသေး။ ကိုလှတင်ကိုလည်း သူမ အချစ်မပိုနိုင်ပါ။ ကျောင်းတုန်းက လိုက်သူတွေရှိသော်လည်း အချစ်ဆိုတာ သူမအတွက် မသင်ရသေးသော သင်ခန်းစာသာ ဖြစ်သည့်ပဲလေ။

"ဒါနဲ့ မင်းညီကတစ်ယောက်ကော"

"ရှင်"

စဉ်းစားနေတုန်း ဖေဖေ မေးလိုက်သဖြင့် ပိုးရည် လန့်သွားရသည်။ ပြီးမှ စိတ်ထဲက ရယ်မိသည်။ သူမ၏အိမ်ထောင်ရေးမှာ မင်းညီကော တု ဖေဖေ ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ထင်လိုက်မိ၍ ရုတ်တရက် လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေမေးသည်က မင်းညီ အလုပ်မလာသည့်ကိစ္စ။

"ဪ . . . မင်းညီ အလုပ်မလာဘူးလားလို့"

"ဟုတ် ဖေဖေ . . . သုံးလေးရက်ရှိပြီ၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး"

ဖေဖေက ခဏစဉ်းစားပြီးမှ . . .

"အင်း . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . သူ ဒီမှာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း သဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . သေချာအောင်တော့ ဝင်းကြည်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားမေးခိုင်းလိုက်ဦး၊ ကြားလား သမီး''

''ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ''

ကိစ္စက ပြီးသွားပြီ၊ ဖေဖေက စာပြန်ဖတ်နေ၏။ ပိုးရည်လည်း အသာထပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မင်းညီ တကယ်ပဲ သူတို့အိမ်မှာ အလုပ် မလုပ်တော့ဘူးလား၊ မလုပ်ဘူးဆိုရင်လည်း သူမအနေဖြင့် တားလို့မရ နိုင်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဆိုင်မှ အဆိုတော်တစ်ယောက်အနေဖြင့်တော့ သူမ မေးကြည့်ရဦးမည်။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိစ္စလည်း ပါနေ၍ ကိုယ်တိုင်သွားမေးတာပဲ ကောင်းမည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကဲ ... ကိုယ်တော် ... ရှင် ကျွန်မဆိုင်မှာ ဆိုမလား၊ မဆိုဘူး လား၊ ပြော ...။

မအိပ်ခင် မင်းညီအကြောင်း ပထမဆုံး စဉ်းစားမိသည့်ည ဖြစ် လေသည်။

■

(၂၁)

လေးငါးရက်ရှိပြီ။ ကိုယ် ပိုးရည်တို့အိမ်မသွားဘဲ အိမ်မှာ ခွေ ခေါက်နေမိတယ်။ ကိုရဲမေးတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ လှည့် ပတ်ဖြေထားရတယ်။ ဒါတောင် ... ကိုရဲက သံသယဝင်ချင်သေးတယ်။ သီချင်းဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ဖြီး ပိုးရည်ကို ကိုယ်မတွေ့ရဲဘူးလို့ ထင်နေပုံ ရတယ်။

အိမ်မှာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ကိုရဲက ပန်းချီဆွဲ၊ ကိုယ် က သီချင်းရေးနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ဖင်မဲရောက်လာမှ ဟီးဟီးဟားဟားနဲ့ စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ နှစ် ယောက်တည်းဆိုတော့ လူရှိတယ်လို့ကို ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားမိတယ်။ ကိုယ်နားစွင့်ကြည့်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်နာမည်ကို ပိုးရည်ခေါ်နေတဲ့အသံပေါ့။ ကိုယ် အလုပ်မလာလို့ လိုက်လာပြီထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း မရှိဘူးလို့ ကိုရဲကို ပြောခိုင်းရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း ကိုရဲ ဝင်လာပြီး ...

"မင်းညီ ... မင်း ညှော်သည်ကွ၊ ဟိုကောင်မလေး"

"ကိုရဲ ... ဟိုလေ ..."

"လုပ်မနေနဲ့ စောင့်နေတယ်၊ မင်း လစ်လာတဲ့အကြောင်းလည်း တိုင်ပြီးသွားပြီ"

တော်တော်သွက်တဲ့ ပိုးရည်ပဲ။ ပန်းချီကားကိစ္စနဲ့ ကိုရဲကိုတောင် အားနာသွားတယ်။ ကိုယ်ထွက်သွားလိုက်တော့ ပိုးရည်က ခပ်နွမ်းနွမ်း ပြုံးပြရင်း ...

"ဖေဖေက မေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ အလုပ်မလာလို့"

"ဩော် ... ကျွန်တော် မလုပ်တော့ဘူးလားလို့"

တွေးထားတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ပိုးရည်က ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ...

"ကိုမင်းညီက စိတ်ဆိုးနေတာလား"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုးရည်တို့ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ၊ အဲဒီနေ့က ပိုးရည်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေပဲ ရှိတာလေ ပိုးရည်အဖေက တရားသူကြီး၊ အိမ်မှာ ကားမောင်းတဲ့ ကျွန်တော်က ..."

"ရှင် အဲဒီလောက် လိုက်တွေးစရာမလိုဘူး ထင်တယ်"

လေသံမှန်မှန်နဲ့ပဲ ပိုးရည် ပြောလိုက်တာပါ။ ကိုရဲကလည်း

ထောက်ခံသလိုနဲ့ ...

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဒါပဲ ပြောနေရတယ်၊ ဒီကောင်က ထိရှလွယ်လွန်းလို့လေ"

အတိုင်အဖောက် ညီနေကြလို့ ကိုယ်ကပဲ ...

"ကိုရဲရာ ... အဲဒီနေ့က လူတွေရဲ့အမြင်က ရှိသေးတယ်"

"ကျွန်မကတော့ လူကို လူလို့ပဲ မြင်တယ်"

ပိုးရည်သဘောထားကတော့ ရှင်းနေပါပြီ။ ကိုရဲက ပြုံးလိုက်တယ်။

"ဒါဆို ... ကျွန်တော် ပိုးရည်တို့အိမ်မှာ ..."

"ဒါကတော့ ... ရှင့်ဟာရှင် ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ရှင် ခဏ လိုက်ခဲ့ဦး"

"ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟိုနေ့က ကိုလှတင်ကို ပုံ့ပုံ့က ပြောမိသွားတာ၊ ကျွန်မအပြစ်လည်း ပါ,ပါတယ်၊ သူတို့ကို ပြောမိတာကိုး၊ အဲဒါ ... ရှင့်ကို တောင်းပန်ချင်တာရယ်၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ သီချင်းဆက်ဆိုပေးဖို့ သူတို့က တောင်းဆိုချင်လို့တဲ့"

ဘာကောင်မှမဟုတ်သေးတဲ့ ကိုယ်တောင် မနေတတ်ဖြစ်သွား ရတယ်။ ပိုးရည်က ကိုရဲကိုကြည့်ပြီး အားနာဟန်လေးနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။

"ပန်းချီကားအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟိုလူက နား လည်လို့ပါ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးရဲ့လက်ရာတွေကို အရမ်းသဘောကျတာ"

"ရပါတယ် ညီမလေးရဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ အင်းလေ … ကိုလှထင် ဆိုတဲ့လူကို ပန်းချီကား ကြည့်နိုင်းရင်လည်း ဝက်ကို ဗီဒီယိုကြည့်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ငတုံးကြီးကိုမှ ခေါ်သွား ထွက်မိတာကိုး။

"ဒီနေ့တော့ အစ်ကိုကြီးညီကို ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ"

ခွင့်တိုင်သလိုတိုင်နေလို့ ကိုရဲက မနေမြောတဲ့ပုံစံနဲ့ …

"ခေါ်သွား … ခေါ်သွား၊ ပြန်မပို့လည်း ရတယ်၊ ဒီကောင် တစ် ရက်တစ်ရက် အိမ်မှာခွေနေလွန်းလို့"

ကိုရဲကတော့ ဇာတ်နာလောင်လုပ်ပြန်ပြီ။ ကိုယ် ဂစ်တာကျွဲ့ သီချင်းရေးနေတာကို သိရဲ့သားနဲ့။ အနှောင့်အသွားမလွှတ်တဲ့ စကားကြောင့် ပိုးရည်မျက်နှာလေး ရဲသွားတယ်။ အားနာသွားတာမို့ ကိုယ်က …

"ဟာ … ကိုရဲကလည်း …"

"ကိုရဲ လုပ်မနေနဲ့ … လိုက်သွား၊ ညီမလေးက အိမ်အထိ လာ ခေါ်ရတာ"

ကိုရဲပြောပုံက ကိုယ်ပဲ ဈေးကိုင်နေသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ် အမြန် လိုက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကားရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ်က …

"ပိုးရည် သော့ပေးလေ၊ ကျွန်တော် မောင်းပါ့မယ်"

ကိုယ့်စကားကို ပိုးရည်က မျက်ခုံးလေးဝင့်ပြီး တစ်ချက်ကြည့် သေးတယ်။ သော့လှမ်းပေးရင်းက …

"ရတယ်လေ၊ ရှင် … အခုမောင်းရင်တော့ နောက်နေ့တွေမှာ မောင်းရမှာနော်၊ အဲဒါ … တစ်ခါတည်း စဉ်းစား"

ကားသော့က ပိုးရည်လက်ထဲမှာ တန်းလန်းလေး။ အချစ်စမ်းတော သားလို့ ကျူးကျူးကျော်ကျော် တွေးမိသေးတယ်။ ပိုးရည်နဲ့ တွေ့တော့ လည်း ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းလို့မရပြန်ဘူး။ သူ့အနားမှာ နေချင်တဲ့ စိတ်တွေက ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဆိုသလိုပဲ။ ကိုယ်မစဉ်းစားဘဲ ကားသော့ ကို လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ ပိုးရည်ရဲ့အပြုံးလေးကို လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလို့ ကိုယ်မျက်နှာပူသွားသေးတယ်။

ဒါတောင် … ဒင်းကလေးက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ဆက်ပြော သေးရဲ့။

"ဒါနဲ့ သီချင်းဆိုဖို့ကိစ္စကိုတော့ မမေ့လျော့ဘူးနော် … အဟင်း"

အဲဒီလို ပိုးရည် အပိုင်တွက်တတ်ပုံထောက်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲကို ဆော မြင်နေပြီလား မသိဘူး။ ဒါကိုတော့ မျက်စိမလျှမ်းပါနဲ့ ပိုးရည်။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၂၂)

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း ပိုးရည်က ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ . . .

"ရှင့်သီချင်းအသစ်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ . . . ခု သီချင်းသွင်းနေတယ်ဆိုတာမှာရော အဲဒီသီချင်းပါလား"

"အင်း . . . ပါ,ပါတယ်"

"ဒါဆိုလည်း စီဒီခုတ်ပြီး ယူထားဦးမှပဲ"

ပြောနေပုံက အရိုးခံလေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပျော်သွားတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်က ရည်ရွယ်ပြီး ရေးထားတာကို။ သူ့ပုံစံလေးကြောင့် မချင့်မရဲတောင် ဖြစ်မိတယ်။ ရင်ဘတ်ကို ကြိုးတပ်ပြီး ရေးထားတဲ့

သီချင်းကိုမှ သောက်ကောင်မလေးက အပေါ်ယံလောက် ကောင်းနေလားသိဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ဘတ်နဲ့ နားထောင်စေချင်တာလေ။ ကိုယ် သတ်ငြင်းနိုးချမိတယ်။

"ဒါနဲ့ . . . ရှင်ပြောတဲ့ Nirvana အခွေဝယ်ပြီး နားထောင်သေးတယ်၊ အသံတွေက အသံစမ်းနေတဲ့ အသံမျိုးကြီးတွေနော်"

ကိုယ် ပြုံးမိသွားတယ်။ ပိုးရည်အနေနဲ့ Grunge ဂီတလို့ ပြောရင်လည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ဆီမှာတော့ Alternative Rock တို့ Punk Rock တို့ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးခေါ်နေကြတာပဲ။

"သူတို့ဂီတကိုက အဲလိုမျိုးလေ၊ အသံကြောင်ကြောင်တွေလည်း ထွက်တယ်၊ Classic Rock တွေကို ချိုးဖျက်ထားတဲ့ ပုံစံတစ်ခုပေါ့၊ သူတို့ တော်ရှင်ဆိုရင်လည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဖလန်နယ်အကျီကို တွဲဝတ်တာများတယ်"

"ဩော် . . . ဟုတ်လား၊ ရှင်ဝတ်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့"

"ဆိုပါတော့"

ဖြေရင်း ကိုယ်နည်းနည်းတောင် ရှက်သွားတယ်။ ဝန်ခံရရင်တော့ Kurt Cobain (ကဒ်ကိုဘိန်း) ရဲ့ စတိုင်လ်ကို ကိုယ်ခိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ပိုးရည် နားထောင်လို့ အဆင်ပြေမယ့်အခွေကို တွေးမိတယ်။

"အင်း . . . Nirvana ခွေတွေထဲမှာ အေးတာလည်း ရှိပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ MTV Unplugged ခွေကို နားထောင်ကြည့်လေ၊ Hollow ဂစ်တာနဲ့ တီးထားတာ"

"ရှင့်ကြည့်ရတာ အဲဒီအဖွဲ့ကို အရမ်းကြိုက်ပုံပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကြိုက်ပါတယ်၊ ခုနောင်ပိုင်းထွက်တဲ့ Modern Rock တွေ Nu Metal တွေလည်း နားထောင်တယ်"

"ခုတော့ ... ဘာလဲ အီမို (EMO) တဲ့ ပေါ်နေပြန်ပြီနော် ဆံပင်တစ်ခြမ်းစောင်းတွေနဲ့လေ"

ကိုယ် သိပါတယ်။ လူငယ်တွေကိုလည်း အဲဒီပုံစံနဲ့ တွေ့နေရတာ ကိုး။

"ဟုတ်တယ်၊ အီမို (EMO) ဆိုတာက ဟိုဘက်မှာတော့ ပေါ်တာ ကြာပါပြီ၊ ဆယ်စုနှစ်မကတော့ဘူး၊ ခုမှဒီကို ကူးစက်လာတာ၊ ကိုရီးယား ရောဂါလိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အီမို (EMO) ဂီတထက် ဒီမှာက အီမို (EMO) ပုံရိပ် (IMAGE) တွေပဲ ကျယ်ပြန့်နေကြတာ၊ တချို့ဆို အီမိုကေထားပြီး My Chemical Romance Band ပုံပါတဲ့ တီရှပ်ကို ဝတ်နေကြတာ၊ အဲဒီ အဖွဲ့ရဲ့သီချင်းကို နားထောင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများမိုလို့ လိုက်ပြီး အီမိုနေကြတာ"

ပိုးရှည်က ခပ်ဖွဖွရယ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ...

"ဒီမှာကတော့ ဒီလိုပါပဲ ကိုမင်းညီရယ်၊ ပြောသာ ပြောရတယ် ကျွန်မလည်း ရှင်ပြောတဲ့ နီဗားနား (Nirvana) ကို ခုမှသိတာ"

"Virvana ဆိုတာက နိဗ္ဗာန် ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ဘုံလို့ ဆို လိုတာပါ၊ အဲဒီက အဆိုတော်ကဒ်ကိုဘိန်း (Kurt Cobain)က ၁၉၉၄ ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတဲ့လူပေါ့"

"သြော်"

ဂီတအကြောင်းပြောနေရရင် ကိုယ် အကုန်မေ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ပုံစံ

ကိုကြည့်ပြီး သူမက ပြုံးစစနဲ့ ...

"ရှင့်ရဲ့ဂီတအပေါ်ထားတဲ့ နက်ရှိုင်းမှုကိုတော့ ကျွန်မ ဖျားသွားပြီ ... ခဏလေး"

ပြောရင်း သူ့ဟမ်းဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ဆက်ပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ဘားကိုပဲ ဂရုစိုက်ပြန်မောင်းနေလိုက်တယ်။ ဘာကို သတိရသွားလို့လည်း မသိဘူး။ နားမစွံ့လည်း ကြားလိုက်ရပါတယ်။

"သြော် ... အေး ... ပုံပုံလား၊ ဒီမှာ ကိုမင်းညီက နင်တို့ကို နှုတ်ဆက်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ... ဆိုင်မှာလည်း သီချင်းပြန်ဆိုပေးမယ်တဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော် ကိုမင်းညီ"

ယောင်နနနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြမိတယ်။ ဟိုဘက်က ဘာပြောလိုက် သည်း မသိဘူး။ ပိုးရှည် မျက်နှာလေး ရဲသွားပြီး ပါးစပ်ကလည်း နင်တို့ နောက် ဘာဆိုင်လဲ ဘာညာနဲ့ ပြောသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း မလုံမလဲ ကြည့်လို့ ...

"ဘာပြောလိုက်လို့လဲ"

ကိုယ်မေးတော့မှ ပိုဆိုးတော့တယ်။ ပိုးရှည် ရှိုးတိုးရှန်းတန်းတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။

"အာ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ရခိုင်မုန့်တီ ချက်စား ချင်လို့ ပြောတာ"

ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး။ ရခိုင်မုန့်တီစားတာနဲ့ သူရှက်သွားတာနဲ့ ကိုယ်ဆက်စပ်လို့မရတာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့ ... သူကပဲ ခပ်တည်တည် လေးနဲ့။

www.burmeseclassic.com

"ဒါပဲနော် . . . ဟိုကောင်တွေကို ပြောလိုက်ပြီ၊ ကျွန်မမျက်နှာ ပျက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ မမလေး သဘောအတိုင်းပါပဲ"

ကိုယ်လည်း ဗီဒီယိုတွေထဲမှာပါတဲ့ ဒရိုင်ဘာက သူဌေးသမီးကို ပြောတဲ့လေသံမျိုး ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူမရဲ့ မျက်စောင်းလေးက ဝင့်ခနဲ ကိုယ့်ဆီရောက်လာလေရဲ့။ ဒီမျက်စောင်းတွေနဲ့ တော့ ကြာရင်ကိုယ်သေတော့မှာပဲ။ မသေရင်တောင် ရူးတော့မယ်ထင် တယ်။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ သီချင်းရေးဖို့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ထပ်ရသွားတယ်။ မသေရင် ရူးမယ်ဆိုပြီးပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ မသေရင်တောင် ရူးသွားနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ့် မှာတော့ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေပါလား ယုန်ဖြူမလေးရယ်။

(၂၃)

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ကိုယ်နဲ့ လှတင်ဆိုတဲ့လူ တွေ့ပါသေး ယ်။ အရင်လိုတော့ ကိုယ့်ကို လာမရစ်၊ မရိတော့ဘူး။ မြင်ရင်တော့ ကြည်ကြည့်လောက် ကြည့်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်ကတော့ အေးအေးပဲ။ ိုယ် ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ပြန်လုပ်နေကတည်းက ဒီမိသားစုရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ဘောထားကို သူ သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီငတုံးကြီးက ကောင်ပြတာတောင် အရိပ်မြင်မယ်မထင်ဘူး။

ကိုယ်လည်း ကားမောင်းရင်း ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုရင်း ကိုယ့်ဘာ ိုယ် ချီတက်နေရတုန်းပဲ။ ပိုးရည်အပေါ်ကိုလည်း တစ်နွယ်ပြီးတစ်နွယ် ာလာတာ အမှန်ပါ။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ရဲ့သတိလက်လွတ် အကြည့်

www.burmeseclassic.com

တွေတောင် ပိုးရည်မျက်လွှာလေးချတတ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်ရဲ့သ
တရားက ထပ်ပြီး မကျူးကျော်ဖို့ အမြဲသတိပေးနေတယ်။ အိပ်မက်တွေ
အပြီးသတ်ပါဦးတဲ့။

ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ် ကံဇာတာက တက်လာပါသေးတယ်။ အော
သန်းဦးရဲ့ Dr.beat studio မှာ သီချင်းလေးတွေ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ တ
လာလုပ်တဲ့ ဂီတလူငယ်တွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး စုပေါင်းစပ်ပေါင်း အခွေတ
မှာ ဆိုပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရတယ်။ တစ်ခါတည်း VCD ပါ ရိုက်မှာ
Hotel တစ်ခုမှာ Live ပုံစံဆိုရမှာ။ မကြုံဖူးလို့ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပိုးရ
တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း လိုက်လာကြတယ်။ ကိုယ့်ကို မျက်
သာပေးလာတဲ့ ကံတရားအတွက် ပိုးရည်ကပါ ပျော်နေသလိုပဲ။ ကိုယ့်အ
ပါ။

Stage Show တစ်ခုအတိုင်း စင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့
ရတာပါ။ လာကြည့်ဖို့ ဖိတ်ထားတဲ့သူတွေက ပရိသတ်တွေပေါ့။ ရိုက်
ရေး ကင်မရာတွေလည်း မနည်းဘူး။ ကိုယ်နှစ်ပုဒ် ဆိုရတယ်။ ကိုယ့်သီ
အတွက် လက်ခုပ်သံတွေကတော့ အစစ်လို့ ကိုယ်ယုံပါတယ်။

အပြန်ကျတော့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကော်ဖီဝင်သောက်
တယ်။ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ကိုယ့်ကို ညှဉ်းကြတာပါ။ ကော်ဖီသော
ရင်းနဲ့ ပုံပုံက ...

"မသိရင် ညဘက်အတိုင်းပဲနော်၊ မီးတွေ မှောင်ချထားပြီ
ဆလိုက်မီးတွေ ပြန်သုံးထားတာ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ Live Show အများစုက ဒီလိုပဲ ရိုက်တာလေ"

"အသံလည်း တစ်ခါတည်း ဖမ်းထားလိုက်တာပေါ့နော်"

မျိုးမျိုးဆစ်ကလည်း ဝင်မေးတယ်။ ခေါင်းခါပြရင်း ...

"အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နိုင်ငံခြားခွေတွေမှာတော့ Live
ဆိုရင် Live အစစ်ပဲ ပြကြတာလေ၊ ဒီမှာတော့ Unplugged ဆိုရင်လည်း
အစစ်ကြီး မလုပ်ကြဘူး၊ ခုလည်း Body အဲ ... သီချင်းကိုတော့ အကုန်
မ်းထားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျောရိုးလောက်ကိုပဲ ပြန်ယူပြီး ထပ်တီး၊
ပြန်ဆိုကြတာပဲ၊ Studio မှာလေ၊ Stage Show အစစ်ကို VCD လုပ်ရင်
ည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ"

"အင်း ... သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ... တချို့ခွေတွေမှာ
ရုပ်နဲ့အသံနဲ့ လွဲနေတာတွေ တွေ့ရတာကိုး"

ပိုးရည်က သတိထားမိသလို ဝင်ထောက်ခံတယ်။ ပုံပုံက တစ်ချက်
းစားပြီး ...

"ဟင်း ... ဒါဆိုလည်း အခွေပြန်သွင်းရတဲ့သဘောပေါ့၊ ဟုတ်
း"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှလည်း ပရိသတ်တွေ ကောင်းကောင်းနားထောင်
ာလေ"

ကိုယ်သိတာလေးတွေကို ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။ စင်ပေါ်မှာ ခုန်
ပေါက်လှုပ်ရှားနေသလောက် Studio မှာ ဂစ်တာတီး အသံသွင်းနေတာကို
မြင်ရင် ဘယ်လိုပြောကြဦးမလဲ မသိဘူး။ မှားလိုက်၊ ပြန်တီးလိုက်၊ ဆို
လိုက်၊ Mode မကောင်းလို့ ပြန်ဆိုလိုက်နဲ့ တစ်ပုဒ်ပြီးဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

ပိုးရည်က ကိုယ့်ကိုကြည့်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုမင်းညီလည်း ခုနက သီချင်းတွေကို ပြန်ဆိုရမှာပေါ့၊ အဲ...
လား"

"ဒါပေါ့ ပိုးရည်ရဲ့"

"ဟိုလေ ... Studio သွားတဲ့နေ့ကျရင် ပြောပါလား၊ အဟ...
... လိုက်စပ်စုချင်လို့"

"ပြောမယ်လေ၊ လိုက်ကြည့်ကြပေါ့၊ လိုတော့ လိုပါသေးတယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ အဆိုတော်ကြီးကလည်း ..."

ပြောရင်း ရယ်ကြတော့သည်။ ပိုးရည်သာ လိုက်ကြည့်လို့ကတော့ ကိုယ့်အတွက် Mode ကို သိပ်ဖမ်းနေစရာ လိုမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်... ပိုးရည်မျက်နှာလေးငေးပြီး ကိုယ်ဆိုချင်တာ တကယ်ပါပဲ။

ကဒ်ကိုဘိန်း (Kurt Cobain) ရဲ့ချစ်သူ ကုတ်တနေလော့ (Courtney love) ဟာလည်း အဆိုတော်ဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ပိုးရည်လော... ဂီတဝါသနာပါတာ ဘုရားပေးတဲ့ဆုပါပဲ။ ကိုဘိန်းရဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက... အကြောင်းသုံးကြောင်းပဲ ဆိုခွင့်ရရင်တော့ သူ့လိုပဲ အော်မိမယ်။

HERE SHE COMES NOW

Aah, if she ever comes now now,

Aah, she looks so good,

Aah, she's made out of wood, just look and see.

■

(၂၄)

ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သောကြောင့် မင်းညီများ အလုပ်ထဲက လှည့်ဝင်လာတာလားဟု ကိုရဲ ထင်မိသေးသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူက မင်းညီမဟုတ်။ သူလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

ကိုရဲတွေးရင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ထိုလူက လျှောက်လာပြီး ...

"ဒါ ... ညီမြင်းညီတို့အိမ်လား ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဘာကိစ္စများလဲ၊ သူတော့ မရှိဘူးခင်ဗျ"

သူ့စကားကြောင့် ထိုလူ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ သက်ပြင်းချ ရင်း ...

"သူ သီချင်းဆိုတဲ့ဆိုင်က လိပ်စာတောင်းလာခဲ့တာ၊ ကိစ္စကတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သီချင်းခွေကိစ္စပါပဲ၊ သူ မရှိဘူးဆိုတော့ ..."

သီချင်းခွေကိစ္စတဲ့။ ကိုရဲ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ အကျိုးအကြောင်းလည်း သိချင်သွားသောကြောင့် ...

"လာဗျာ ... အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုလိုနေတာပါ၊ လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောလို့ရပါတယ်"

ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် တစ်ဖက်လူက ခဏစဉ်းစားပြီးမှ အေးဗျာဆိုကာ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဝေ့ကြည့်ပြီး ...

"အင်း ... ခင်ဗျားက ပန်းချီဆရာထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရဲညွန့်ပါ၊ ဒါနဲ့ ... ခုနက ကိစ္စဆိုတာ ..."

ထိုလူက နံရံမှ ပန်းချီကားတွေအပြင် ဆွဲလက်စကင်းဘတ်ကို ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ...

"ကျွန်တော်က ပင်လယ်ဘေးထုတ်လုပ်ရေးက ဖေမောင်ထွန်းပါ၊ ကျွန်တော့်ပါတနာတစ်ယောက်က ညိုမင်းညီ ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာကို နားထောင်လာရတယ်လေ၊ သူလည်း စိတ်ဝင်စားသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို သွားနားထောင်ခိုင်းတယ်၊ ညိုမင်းညီနဲ့တော့ မိတ်မဆက်ဖြစ်သေးဘူး ခု သူကလည်း လုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ အလားအလာရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆတော့ အခွေတစ်ခွေလောက် လုပ်ချင်လို့ပါ"

ကိုရဲ ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ပိုက်ဆံတွေ မကုန်တော့ဘူးပေါ့ဆိုပြီး မဟုတ်ပါ။ ပင်လယ်ဘေးထုတ်လုပ်ရေးက ကိုင်ရင် ခွေဖြစ်တာများသည်။ ကြော်ငြာကိစ္စများကိုလည်း ဖိဖိစီးစီးပံ့ပိုးနိုင်ကြောင်း သူကြားဖူးသည်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ရင် ခွေတာရမည်။ နောက်တစ်ချက်က အချိန်ကိုကြာမည်။ ဒီလို ထုတ်ဝေသူရလျှင် ကွာလတီကအစ ပြောစရာမလိုတော့။

"အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်၊ ခု သူကိုယ်တိုင်လည်း Demo တွေ လုပ်ထားတယ်"

"ဪ ... တစ်ခုလောက် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လုပ်ဖြစ်ရင်တော့ အဲဒါတွေကို သုံးမှာမဟုတ်ဘူး"

"ဗျာ"

ဖေမောင်ထွန်းက ချက်ချင်းပဲ လက်ကာပြရင်း ...

"ဒီလိုပါ ... မသုံးဘူးဆိုတာက သီချင်းတွေကို မဟုတ်ပါဘူး အသံတွေကိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့က Demo ကို နားထောင်မယ်၊ သီချင်းတွေ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးမယ်၊ ဒါလည်း ... သူ့စိတ်ကြိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ Band တစ်ခုနဲ့ Studio ကြီးတစ်ခုမှာ အစအဆုံးပြန်လုပ်မှာ"

"အင်း ... သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ... Demo ကလည်း အနိုင်လုပ်ထားတာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့သုံးရင် သက်သာမလားလို့ပါ"

ဖေမောင်ထွန်းက ခေါင်းခါပြရင်း ...

"ဟာ ... ခင်ဗျားတို့ လုပ်ထားတာ မကောင်းလို့မဟုတ်ပါဘူး ငွေရေးကြေးရေးပိုင်းလည်း မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က အသစ်ပဲ ပြန်လုပ်ချင်တာလေ၊ ပြီးတော့ Team work ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း တီး၊ တစ်ခါတည်း အသံယူချင်တာပါ၊ အနုပညာကြေးကိုလည်း မနစ်နာစေရပါဘူး အဓိက,ကတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးဖို့ပဲ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မင်းညီလည်း ဝမ်းသာမှာပါ၊ သီချင်းတွေက

www.burmeseclassic.com

တော့ တစ်ခွေစာတောင်မကာဘူး။ ခုလည်း ဒီကောင် ရေးနေတာပဲ၊ စုပေါင်း တစ်ခွေထဲမှာတောင် သူ နှစ်ပုဒ်ဝင်ဆိုထားသေးတယ်''

''ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုတွေ့လို့ရမလဲ ညီမြမင်းညီနဲ့လေ''

မင်းညီအလုပ်နားရက်ကိုပြောပြီး ချိန်းထားလိုက်သည်။ ဒီကောင် ပြန်လာရင်တော့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမည်မသိ။ ခုတောင် မင်းညီကိုယ်စား သူ တော်တော်ပျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မင်းညီပြန်အလာကို စောင့်ရင်း ကိုရဲပြောချင်တာ ပါးစပ်ယားနေလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် . . . ။

(၂၅)

''ဟယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ''

ကိုယ်ပြောပြလိုက်တော့ လက်ခုပ်တီးပြီး ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပိုးရည် ပျော်သွားတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးပြီး ပြောပြလိုက်တာပါ။ အခွေအတွက် ပိုက်ဆံတချို့လည်း ရထားပြီလေ။

ပြောနေရင်းနဲ့ ပိုးရည်မျက်နှာလေးက စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ရှေ့က ထမင်းပန်းကန်ကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်တွန်းပြီး . . .

''သွား . . . မစားဘူး''

''ဟာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးရည်ရဲ့''

www.burmeseclassic.com

"ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း၊ သီချင်းတွေတောင် အကုန်ဆိုပြီးလို့ အခွေထွက်ခါနီးမှ ပြောရလား၊ ကျွန်မ ခင်တာကို အသိအမှတ်မပြုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား"

သူ စိတ်ကောက်သွားတယ်။ ချစ်သူလို ချော့ချင်ပေမယ့် မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ . . .

"ဒီလို ပိုးရည်ရာ . . . ဒီကိစ္စတွေက နတ်ကြီးတယ်လေ၊ တစ်ခါတလေ အားလုံးပြီးမှ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အခွေမထွက်ဖြစ်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ၊ မသေချာသေးလို့ မပြောပြဖြစ်တာပါ၊ တော်ကြာ . . . လေပေါတယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့"

"သွားပါ . . . မသိဘူး၊ နောက်နေ့ပဲ ကြော်ငြာတွေ ချိတ်တော့မယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မ Studio ကို လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုတာလည်း မခေါ်ဘူး၊ ခုတော့ . . . အားလုံးပြီးသွားပြီ၊ သွား . . . စိတ်ဆိုးတယ်"

စိတ်ကောက်နေတာတောင် ပိုးရည်က ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေတယ်။ ကိုယ်မချော့တတ်တော့ဘူး။ သူ့ပါးအိအိလေးကိုပဲ ဖွဖွလေး လိမ်ဆွဲလိုက်ချင်တယ်။

ကိုယ် ပြုံးစိစိကြည့်နေတော့ သူက မျက်စောင်းထိုးပြီး . . .

"ဘာကြည့်နေတာလဲ"

"ဩော် . . . ဆိုင်မှာ ပိုးရည်သီချင်းဆိုခိုင်းခဲ့လို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာမလား၊ ကျေးဇူးရှင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်နေတာပါ"

အဲလိုဆိုတော့လည်း ပိုးရည် အနေခက်သွားတယ်။ လက်ရှိ စိတ်ကောက်နေတာကိုတောင် သတိမရဘဲ . . .

"အာ . . . အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမင်းညီက အရည်အချင်းရှိလို့ပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတော့ ဆပ်ရမှာပဲ"

"လုပ်လာပြန်ပြီ၊ တော်ပါ . . . ခုမှ"

"တကယ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကျေးဇူးကို တစ်ဆင့်ချင်းဆပ်မှာ"

မျက်လုံးကလေးဝိုင်းပြီး ပိုးရည် နားထောင်နေရှာတယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ ချစ်ပြီးရင် ချစ်လို့ပေါ့။ ကိုယ်ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"ခု . . . ပထမဆုံးအနေနဲ့ အလွတ်ခွေတစ်ခွေအတွက် လာမယ့်ပတ်ထဲမှာ Demo တစ်ပုဒ် သွင်းစရာရှိတယ်၊ လိုက်ကြည့်လေ"

"တကယ် . . . ကတိနော်"

ခုကျတော့လည်း ဝမ်းသာသွားပုံက သနားစရာလေး။ ကိုယ့်ကိုလည်း စိုက်ကြည့်နေပြန်ရဲ့။ ပြီးမှ မျက်နှာလေး တည်လာပြီး . . .

"စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် မေးချင်တယ်"

"ဘာလဲ"

သူ စဉ်းစားနေသေးတယ်။ ခဏနေမှ . . .

"ကိုမင်းညီ . . . ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေခဲ့ဖူးတယ်မလား"

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် သက်ပြင်းချရပါတယ်။ ညာလည်း မညာချင်ဘူး။

"မပူပင် မကြောင့်ကြတဲ့ဘဝမှာတော့ နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဩော် . . . ကိုမင်းညီပုံစံက သိသာပါတယ်၊ အားလုံးပေါ့

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုမင်းညီအကြောင်းတွေ ပြောပြပါလား၊ ဟိုဟာမဖြစ်ခင်က အကြောင်းတွေပေါ့''

ဘာစိတ်ကူးနဲ့ လာမေးနေလဲ မသိဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မောသွားတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကိုယ့်ကို ဓားနဲ့ ပြန်ပြန်ဆွမယ့် အတိတ်အိုအိုတွေပေါ့။ ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားမိရုံနဲ့ ကိုယ် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်ရတယ်။

''မသိချင်ပါနဲ့ ပိုးရည်ရယ်၊ နားထောင်လို့ ကောင်းမယ့်အကြောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးရည် စိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အတိတ်မရှိဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ . . . ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ပြောရတာ လူတစ်ယောက်အတွက် လွယ်သလို ခက်လည်းခက်တယ်''

''အင်း . . . ကိုမင်းညီသဘောပါပဲ၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်''

''ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အနာဂတ်တွေကိုတော့ ပိုးရည် မေးစရာမလိုပါဘူး၊ အနာဂတ်မှာ အပ်ကျတာကအစ ကျွန်တော် ပြောပြမှာပါ။ အဲဒီအချိန်တွေအထိ ပိုးရည် နားထောင်ပေးမလား''

ကိုယ် အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးနဲ့ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာပါ။ တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲဆီ တစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ခုန်ကူးကြည့်ကြတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းဟာ အသက်တစ်ခုတောက်စားသွားနေတယ်။ ဖျတ်ခနဲဆိုတဲ့စကားမှာ ဘာသာရပ်များစွာ ပါ,ပါတယ်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဂိုးလ်ဒန်းစက္ကန့် (Golden second) ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲဆိုတာက အိုး . . . ကိုယ်စိတ်ကူးမဲ့လိုက်တာကွယ်။

ခဏလေးပါ။ အများကြီး ဖြစ်တည်နိုင်ကျည်သွားတဲ့ အချိန်လေး

ခဏလေးပါ။ ခဏလေးတွေကို ငါတို့ ကိုင်းဆက်ရအောင် ပိုးရည် . . .။

ပိုးရည် မျက်လွှာကလေးချရင်း တိုးတိုးလေးပဲ ဖြေတယ်။

''အင်း''

တဲ့။ ကိုယ်ပျော်လိုက်တာ။ ပင်လယ်မှာ ပွင့်တဲ့ပန်းဟာ လှိုင်းနည်းနည်းတော့ ကြမ်းမှာပဲနော်။ မော်ရွံ့အသစ်ထဲမှာလည်း ဒေဝ်ရဲ့တိုးချဲ့ဥယျာဉ်ရှိရမယ်လို့ ကိုယ် ယုံပါတယ်။ ခပ်ရဲရဲလေး ဖွင့်ကြည့်ရအောင် ပိုးရည်။ ငါ့ရဲ့လက်ကိုတွဲပြီး ငါ့ရဲ့ပခုံးကို မှီထားလိုက်ပေါ့။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၂၆)

ကိုယ်ရယ်၊ ကိုရဲနဲ့ ကိုဖေမောင်ထွန်းတို့ အခွေဖြန့်မယ့်နေ့ကို ညှိကြတယ်။ ဈေးကွက်အခြေအနေကို ကိုဖေမောင်ထွန်းက ပိုနားလည်ပါတယ်။ သူချပြတဲ့နေ့တွေလည်း ကောင်းတယ်။ တခြားနာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေနဲ့ မတိုက်နေဖို့။ ကိုယ့်အခွေလေး ပရိသတ်လက်ထဲ မရောက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တာ။ ကြားညှပ်ပြီး လူမသိဖြစ်သွားရင်လည်း အလကားပဲ။ အတွဲခွေမှာ လူသတိထားမိပေမယ့် ဒီခွေက အရေးကြီးတယ်။

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ကိုရဲက သတိရလို့ . . .

"ဒါနဲ့ ကိုဖေမောင်ထွန်း . . . အခွေက ထွက်ဖို့ ကြော်ငြာတွေတောင် ကပ်ထားပြီ ဟိုလေ . . . ခင်ဗျားရဲ့ပါတနာဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့

တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သီချင်းရော နားထောင်ဖြစ်ရဲ့လား မသိဘူး"

ကိုဖေမောင်ထွန်းက ရယ်ပြီး . . .

"နားထောင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်နဲ့တောင် အကြာကြီး မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်တစ်ခုတည်းလေ၊ သူ့မှာက တခြားအလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတော့ မအားလို့ပါ၊ တွေ့ရမှာပါ၊ ကျွန်တော် နှိုးလိုက်ဦးမယ်၊ သူက ဒီလုပ်ငန်းတွေလည်း နားမလည်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လွှဲထားတာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

"ဒီလိုပဲပေါ့ . . . မင်းညီရာ၊ အပြန်အလှန်ပေါ့"

အဲဒီကအပြန်မှာ ကိုယ် တော်တော့်ကိုပျော်နေတယ်။ ဖြန့်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်အခွေတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတာကိုး။ ကိုရဲဆို ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံးဘူး။ ကိုယ့်ကိုတောင် အဆိုတော်ဖြစ်ရင် သွေးကြီးမသွားနဲ့ဦး နောက်နေသေးတယ်။ ပြန်ရောက်တော့ ဖင်မဲကိုဝင်ခေါ်ပြီး မနက်စာကို အောင်သေအောင်သားအဖြစ် စားဖြစ်ကြတယ်။

စားရင်း သောက်ရင်း ဖင်မဲက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ . . .

"မြင်ယောင်မိပါသေးတယ်၊ နေ့ချင်းညချင်း အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး နေ့ချင်းညချင်း ရည်းစားရသွားမှာ"

"မင်းဟာလေ သိပ်တော်တာပဲ ဖင်မဲ၊ မင်း ကြီးပွားဦးမယ်"

ကိုယ့်ကို စ,နေလို့ လိုလိုချင်ချင်ပဲ ရွှံ့ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုရဲက လိုက်ရယ်နေတယ်။ ကိုယ် ပိုးရည်ကို ချစ်နေတာ သူတို့သိတာကို ပိုးရည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခွင့်ရဖို့ သိပ်မစောင့်ရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့

ဦးသောင်းမြင့်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကြီးကိုတော့ အားနာပါတယ် အင်းလေ ... သမီးရှိရင်တော့ သားမက်ရှိလာမှာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဟိုမဟာငတုံးကြီးကို လုတင်သာ သိရင်တော့ သူ့ရွှေသွားတွေနဲ့ လိုက် ကိုက်မလားမသိဘူး။ တော်သေးတာပေါ့။ ပိုးရည်က သွားဆရာဝန်ဆိုတာ ကြီးကို မမက်လို့။ အင်းပေါ့လေ ... သွားဆရာဝန်ဆိုတော့ သွား ... ဆရာဝန်ပေါ့နော်။ ကိုယ့်အတွေးထဲက နှင်လိုက်တယ်။

တွေးရင်းနဲ့ ဒီနေ့ ပိုးရည်ကို အောင်သန်းဦးရဲ့ Dr. beat studio ကို ခေါ်သွားဖို့ ပြောထားတာ သတိရလာတယ်။ ယုန်ဖြူမလေးရယ် ... ကိုယ့်ရင်တွေ ရစ်သမ်မမှန်ဘဲ ခုန်လာပြန်လေရဲ့။

■

(၂၇)

ဆိုင်ရောက်တော့ ပိုးရည်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး ရှိနေပါ တယ်။ ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ ပိုးရည်က ပုံ့ပုံ့အနားကို ကပ်ပြောလိုက်တယ်။ ပုံ့က ဘာပြန်ပြောလည်း မသိဘူး။ ပိုးရည်က ရှက်ဟန်လေးနဲ့ လိုက်ရိုက် နေတယ်။

ကိုယ်အနားရောက်သွားတော့ သူတို့ ကိုယ်ရှိန်သိတ်လိုက်ကြ တယ်...

"ကိုမင်းညီ ... ခဏစောင့်ဦး၊ ဒီမှာ မပြီးသေးလို့"

ပိုးရည် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာဝင်ထိုင်တော့ ပုံ့ပုံ့က ...

"သွားပါ မိန်းမရယ် ... ငါ ဆက်လုပ်ထားပါ့မယ်၊ ဒီမှာ အရေးကြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မနေနဲ့''

ပြောရင်း ပုံ့ပုံ့က ပိုးရည်ပခုံးစွန်းကို အသာတွန်းလိုက်တယ်။ ပိုးရည်က တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ...

''သွားမှာပါ ... သွားမှာပါ၊ စိတ်ချ ...''

''ကဲ ... ကိုမင်းညီ စိတ်ချဆိုပဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ချမယ်နော်''

''ဟာဗျာ''

ကိုယ့်မျက်နှာ ရဲသွားမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်ပါတယ်။ ပုံ့ပုံ့က ကိုယ့်ကို ...

''အဆိုတော်ကြီး ကိစ္စတွေပြီးရင် ဆိုင်မှာ လာဆိုပေးဦးနော်''

''လာဆိုမှာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မအားသေးလို့ပါ''

ကျန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက ညပိုင်းတွေမှာပါ သီချင်းသွားသွင်းရလို့ ကိုယ်သူတို့ဆိုင်မှာ သီချင်းမဆိုဖြစ်ဘူး၊ ပင်ပန်းနေပေမယ့်လည်း စိတ်ဆောင်နေလို့ ကိုယ် လန့်နေတာပါ။ ဒီနေ့ အတွဲခွေအတွက် တစ်ပုဒ်သွင်းပြီးရင် သုံးရက်လောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ နားပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

သွားမလို့ ပိုးရည် ပြင်ဆင်နေတုန်း သူ့ဟန်းဖုန်းက မြည်လာတယ်။ နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ပိုးရည် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဆိုင်ဖုန်းက ထမြည်လာလို့ မျိုးမျိုးဆစ်က သွားကိုင်တော့ ပိုးရည်က သူ့ကိုမေးရင် မရှိဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးလေး လုပ်ပြတယ်။

ဟိုဘက်က ဘာပြောလည်းမသိဘူး ... မျိုးမျိုးဆစ်က ပိုးရည်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း ...

''မရှိဘူး ကိုလှတင်ရဲ့၊ လာကို မလာသေးတာ၊ အင်း ... အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး''

''............''

''ဩော် ... ဟုတ်၊ ဒါပဲနော် ... အင်း ...''

ဖုန်းချရင်း မျိုးမျိုးဆစ်က မျက်စမျက်နနဲ့ ...

''မိပိုး''

''ဘာတုန်း''

''ဘာမှမတုန်းဘူး။ ဟိုက နင့်ကို ကြိုပြောထားတာဆို၊ ညနေစာစားဖို့''

ပိုးရည်မျက်နှာလေး မဲ့သွားတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

''အိုး ... မသွားချင်ပါဘူး၊ အဲလို တခြားလူတွေအများကြီးနဲ့ ငါမတွေ့ချင်ပါဘူး။ ရတယ် ... နင်တို့မသိဘူးပဲ ပြောလိုက်''

စကားဆုံးတော့ ပုံ့ပုံ့က သက်ပြင်းချတယ်။

''ညာတာက ညာလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အမြဲတမ်းကြီးလည်း ညာပေးချင်ဘူးဟာ၊ မိပိုး ... နင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ပါလား''

''ပြောသားပဲ၊ ရမှမရတာကိုး''

ပိုးရည်စကားကို ပုံ့ပုံ့ရော မျိုးမျိုးဆစ်ပါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ကိုယ်နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ ဘာဝင်ပြောလို့ရမှာလဲ။

လမ်းမှာ ကိုယ်မေးကြည့်ဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မေးဖြစ်ပါဘူး။ ပိုးရည်ကလည်း ခုနက ကိစ္စကို ဘာမှမခံစားရသလိုပဲ ကိုယ့်ကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကိုမင်းညီ ... ကျန်းမာရေးရော ကောင်းရဲ့လား၊ ပုံစံကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပုံရတယ်"

"အင်း ... အိပ်ရေးပျက်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ သီချင်းဆိုတဲ့ညတွေမှာ အစာလည်း နည်းနည်းပဲ စားဖြစ်လို့လား မသိဘူး"

"ဂရုစိုက်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မရိုးတဲ့မျက်စောင်းလေး ကိုယ့်ဆီ ထပ်ရောက်လာတယ်။ ဒီလောက် ဂရုစိုက်တာလေးကိုပဲ ကိုယ့်မှာ ဝမ်းသာတာ ဖုံးမရဖိမရနဲ့။ လမ်းမှာ ထပ်ပြီး စကားမပြောဖြစ်ဘူး။ Dr.beat studio ရောက်တော့ အောင်သန်းဦးနဲ့ အတွဲခွေလုပ်မယ့် ပရိုဂျူဆာတို့အဖွဲ့က ရောက်နေပါပြီ။ ကိုယ်လည်း ပိုးရည် ကို ခုံတစ်ခုံမှာ နေရာပေးလိုက်တယ်။ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နဲ့ သူ့ခရာ လိုက်စပ်စုနေလေရဲ့။

အောင်သန်းဦးက ကိုယ့်အနားကိုကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့ ...

"အဟဲ ... မသေရင်ရှူးမယ်ဆိုတာ အဲဒါလေးလား"

"ဟာဗျာ ... ကြားသွားပါဦးမယ်"

"မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"အဟီး ... ဟုတ်တယ်"

ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အောင်သန်းဦးက တီး ထားပြီးတေးသွားကို တစ်ခေါက်ဖွင့်ပြတယ်။ ကိုယ်လည်း ပိုးရည်အနားမှာ သွားထိုင်ပြီး နားထောင်တော့ သူကပဲ ...

"တီးလုံးတွေက ဒီလိုပဲ အရင်တီးထားတာလား"

"အင်း ... ဒီမှာတော့ အချိန်မရလို့ ဂစ်တာသမားတွေက ကိုယ် သီးရမယ့်အပိုင်း လာတီးထားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဆိုဖို့ပဲ ကျန်တော့ တယ်"

"ဪ"

တီးလုံးဆုံးသွားတော့ ကိုယ်အသာထပြီး vocal ခန်းထဲ ဝင်သွား လိုက်တယ်။ နားကျပ်တပ်ပြီး မှန်လုံခန်းထဲက ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးရည်ကို မှုန်မှုန်လေး မြင်ရတယ်။ ခုဆိုမယ့်သီချင်းကလည်း ပိုးရည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးဖြစ်တာပါ။ အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အချစ်ရဲ့ကျေးဇူးတော်နဲ့ ကိုယ်အချစ်သီချင်းတွေတောင် ရေးတတ်နေပါပြီ။

အသက်ကို ဝရှူသွင်းရင်း ကိုယ့်စိတ်တွေ စုစည်းလိုက်တယ်။ မသေရင်ရှူးမယ် ဆိုတဲ့သီချင်းဟာ မင်းကို ရည်ညွှန်းလိုက်ပါတယ် ပိုးရည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

- ခမ်းနားတဲ့ အိပ်မက်လည်း မလိုချင်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မင်းအနမ်း တစ်ခုပဲ ငါမက်မော
ထားမသွားနဲ့ မင်းမရှိရင် သေမှာပေါ့ မလွမ်းနိုင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ငါမနေတတ်တော့
- ပျောင်းသွားတဲ့ နေ့ရက်တွေ မနေနိုင်တော့ ပြောင်းသွားတဲ့ ပြက္ခဒိန်ထဲ အလွမ်းတွေပေါ့
အရှုံးတွေ ဒီအချိန် ငါမလိုချင်တော့ အမုန်းတွေ လာမပေးနဲ့ ရှူးမှာပေါ့

** ငါရင် ငါလေရှူးမယ် မင်းမရှိရင်သေမှာပေါ့ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း အလွမ်းတွေနဲ့ စိတ်ကမခိုင်တော့
တစ်ချိန်မှာ ပြန်လာခဲ့မယ် စကားများလည်း မင်းမေ့နေသော ကြာရင်ငါပိုဆိုးမယ် စောင့်ရင်းနဲ့ စိတ်ကမခိုင်တော့
တစ်ယောက်တည်းပဲ ငါ ကြာရင်သေမှာပေါ့
တစ်ယောက်တည်းပဲ ငါ မသေရင် ရှူးမှာပေါ့

●

သီချင်းဆုံးလို့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ် အံ့ဩသွားတယ်။ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ကိုလှတင်နဲ့ပိုးရည် အချေအတင် စကားပြောနေဟန်ကြောင့်ပါ။ vocal ခန်းထဲက မကြားရလို့ ကိုယ် ကရှူးရှူးထိုးနဲ့ အပြင်ထွက်လိုက်တယ်။

ပိုးရည်ပုံစံက စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး။ လှတင်ကလည်း နွားသိုးကြီး ပြုတ်သလို အတင်းပဲ . . .

"သွားမယ် ပိုးလေးရာ၊ ကိုယ့်မှာ မနည်းလိုက်ရှာရတာ၊ ဟိုမှာ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေလည်း စောင့်နေပြီ"

"အာ . . . မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားပါ"

ကိုလှတင်က လက်မလျှော့သေးဘူး။

"လာပါ ပိုးလေးရဲ့၊ အန်တီ့ကိုလည်း ပြောခဲ့တယ်၊ ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးရုံလောက်ပါ"

"ကိုလှတင် . . . တကယ်ပြောတာပါ၊ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး"

စိတ်ပျက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုလှတင် စုတ်သပ်လိုက်တယ်။ ပိုးရည်ကလည်း ခပ်တင်းတင်းပဲ။ ကိုယ့်မှာတော့ ဘေးကပဲ ကြည့်နေရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ အခြားလူစိမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုလှတင်က . . .

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အဲဒီကို မသွားဘူး၊ လာ . . . အိမ်ပြန်မယ်"

"ပြန်မှာပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ကားပါတယ်၊ ရှင် ပြန်နှင့်ပါ"

"ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အပြင်မှာ မှောင်ရီပျိုးနေပြီ၊ ဒီမှာလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောကျ်ားလေးတွေချည်းပဲ၊ ကိုယ် စိတ်မချဘူး ... လာ''

ကိုယ် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေကို အားနာသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပိုးရည် မပြောခင်မှာပဲ ...

''ဒီမှာ ကိုလှတင် ... ခင်ဗျား စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပါ၊ သေား လူတွေရဲ့သိက္ခာကို မထိခိုက်ပါနဲ့''

ကိုလှတင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုယ့်ကို မှုန်တေတေပြန်ကြည့်ပြီး ...

''ဘာဖြစ်လဲကွာ ... ငါ့ဟာငါ စိတ်မချလို့ပြောတာပဲ၊ မင်းလို ကောင်ကများ သိက္ခာလေး, ဘာလေးနဲ့''

''ဟေ့လူ''

''ကိုလှတင် တော်တော့''

ပိုးရည်လည်း ဝင်ဟန့်တယ်၊ ကိုလှတင်က ကိုယ့်ကို အောက်သိုးသိုး လေသံနဲ့ ...

''အေး ... တခြားလူတွေကို မပြောဘူး။ မင်းကို မယုံတာကွ မင်းကို မယုံတာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပိုးလေးကို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းနေ တာလဲ၊ မင်း ဘာတွေ တပ်မက်နေလို့လဲကွ ... ဟေ''

''ဟာ''

ကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့ အောင်သန့်ဦးက ဖမ်းဆွဲထားတယ်။ အခြေအနေက တင်းမာနေပြီ။

ပိုးရည်က ထပ်မဖြစ်စေချင်သလိုမျိုး ...

''ကဲ ... ကိုလှတင် သွားမယ်၊ ကိုမင်းညို ကားကို ရှင်ပဲ ယူသွား ခဲ့တော့''

''ပိုးလေး မှာနေစရာမလိုဘူး။ ဒီကောင် ဒရိုင်ဘာပဲ၊ သိရဲ့လားဗျ''

''ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား သွားတော့ဗျာ''

ကိုလှတင်က လုံးဝအခဲမကျေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပိုးရည်ဘက် လှည့်ပြော တယ်။

''အိမ်ရောက်ရင်လည်း အန်တီ့ကို ပြောရမယ်၊ ထောင်ထွက်ကို အလုပ်ဆက်မခန့်ဖို့''

ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်သွားတော့တယ်။ မထိန်းနိုင်တဲ့စိတ်က ကိုလှတင်မျက်ခွက်ပေါ်ကို ကိုယ့်လက်သီးရောဖော်သွားတာပဲ။ ယိုင်သွားတဲ့ ကိုလှတင်က ကိုယ့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ...

''ဟေ့ကောင် ... မင်း လက်မပါနဲ့နော်''

''ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ် ထောင်ထွက်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ''

ကိုယ့်ကို အောင်သန့်ဦး နောက်က သိုင်းချုပ်ထားတယ်။ ကိုယ့် ပုံစံက ကျားနာတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေမှာပါ။ ထင်ပါစေ ... ကိုလှတင်က ဆောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ...

''အေး ... မင်းက မိုက်ရိုင်းမှာပေါ့၊ ရိုးရိုးအမှုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် အဖေကို ကိုယ်သတ်လို့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့တာကိုး''

ကိုယ့်နားထဲ သံရည်ပူတွေ စီးဝင်သွားတယ်။ ပိုးရည်က တအံ့တဩ ကြည့်။ ကိုလှတင်က အေးစက်စက်ပြုံးရင်း ...

''ပိုးလေး ... ကိုယ်ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ် ဒီကောင့်ကို မယုံလို့ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပြီးပြီ၊ မယုံရင် သူ အရင်နေခဲ့တဲ့ ယော်ဝန်းကျင်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားမေးကြည့်၊ လူနှစ်ယောက်သတ်ပြီး ထောင်ကျလာတဲ့ကောင်''

''မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေကို ငါ ...''

ကိုယ် အကျယ်လောင်ဆုံး အော်ပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဓားနဲ့ဝင်ထိုးလိုက်သလိုမျိုး ကိုယ့်ရင်တွေ စူးအောင့်သွားတယ်။ ဒါကို ပိုးရှည်သိအောင် ဖြေရှင်းရမယ်။ ပိုးရှည် ကိုယ့်ကို အထင်မမှားပါနဲ့။ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး ကိုယ့်အသံတွေ ပျောက်ဆုံးသွားလေရဲ့။

စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလည်း ကိုယ့်မှာ ဆွံ့အ,လို့။ ကိုယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး တလှပ်လှပ်နဲ့ ကိုယ် ခွေကျသွားတော့တယ်။ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာက အမှောင်ထုကြီးပဲ။

■

သို့ ... ကျွန်တော့်နာမည်ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချိုးနှိမ်ခံရတယ်။
သို့ ... ပုပ်ပွနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရဲ့အနံ့ထက်တောင် ဆိုးရွားပါသေးတယ်။
နွေရာသီတစ်ရက် နေကလည်း ပူပြင်းလို့၊
သေဆုံးမှုဟာ ကြာပန်းရနံ့သင်းနေသလို၊
အရက်မမူးဘဲနဲ့ ကမ်းနားမှာ ထိုင်နေရသလို၊
အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် ရောက်နေတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၂၈)

ကိုယ့်လက်ထဲက စာရွက်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကြည့်ပြီး ...

"ဒါ ... မင်းရေးထားတာလား"

ကိုရဲ့အမေးကို ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

"ဟင့်အင်း ... ဒီစာစုက အီကျစ်သဘော်ပင်ရဲ့ အရွက်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းပေစာလိပ်တွေထဲက စာသားတွေပေါ့၊ ပထမဦးဆုံး ပေါ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့စာစုလို့ သတ်မှတ်ခံရတာလေ၊ သည်မော်နိုင်ရေး ထားတဲ့ ကဒ်ကိုဘီန်းစာအုပ်ထဲက ကူးလာတာ"

"မင်းညီရာ"

လေသံအက်အက်နဲ့ ကိုရဲက ညည်းတယ်။ ကိုယ့်ပခုံးကိုလည်း

အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တယ်။

"စိတ်ကို အဆုံးစွန်ထိ လွှတ်မပေးပါနဲ့ ငါ့ညီရာ၊ မင်းအခွေလည်း ထွက်တော့မှာပဲ"

ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ် အားတင်းထားရမယ်။ ဟိုနေ့ကလို studio ထဲမှာ မူးမေ့လဲကျသွားတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ အရာအားလုံးကို ပိုးရည် သိအောင် ရှင်းပြချင်လိုက်တာ။ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့် ရှင်းပြတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးထားလို့ မရပါဘူးလေ။ ပိုးရည် တစ်နေ့သိမှာပဲလို့ တွေးထားလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ် ပိုးရည်တို့အိမ်ကို မသွားဖြစ်တော့သလို ... သူတို့ဆိုင်မှာ လည်း သိချင်းမဆိုဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကပဲ အပြီးမသွားတော့တာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပိုးရည်လည်း လာမခေါ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ကကော ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲလေ။

သန်ဘက်ခါ အခွေထွက်မယ့်ကိစ္စအတွက် ကိုယ် ကိုဖေမောင် ထွန်းနဲ့ သွားတွေ့ရတယ်။ ကိုရဲကတော့ ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုရှိလို့ မလိုက်လာ ဖြစ်ဘူး။

ကိုဖေမောင်ထွန်းက ကိုယ့်ကို ...

"အားလုံးတော့ ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီကွ၊ ဒီနေ့ ငါ့ပါတနာနဲ့ ချိန်းထား တယ်၊ မင်းနဲ့လည်း စကားပြောရအောင်ပေါ့"

ကိုယ်တို့ မြို့လယ်တိုက်ခန်းတစ်ခုထဲက ရုံးခန်းတစ်ခုဆီ ရောက် သွားကြတယ်။ သူပြောတဲ့လူက မရောက်သေးဘူး။ ရုံးခန်းထဲမှာ ခိုင်စောင့် နေတုန်း ခြေသံကြားလို့ ကိုယ်မော်ကြည့်မိတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟင်"

ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရတယ်။ တံတွေးကို ခဲရာ ခဲဆစ် မျိုချရင်း . . .

"ဝတ်ရည်ချို . . . ဒီ . . . ဒီကိစ္စနဲ့ မင်းက . . ."

ဝတ်ရည်ချိုကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ မြွေတစ်ကောင်လို အေးတဲ့အပြုံးနဲ့ ကိုယ့်ကိုကြည့်တယ်။

"ငါတို့ အလုပ်ကိစ္စပြောရအောင် ညိုမင်းညို"

"အလုပ်ကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ဟား . . . ဟား . . . ဝတ်ရည်ချိုရာ . . . သွားစမ်းပါ"

"နင် မရိုင်းနဲ့ ညိုမင်းညို၊ နင့်အခွေကိစ္စကို ငါ အကုန်လုံး အကုန် အကျခံထားတာ"

"ဟာ . . . ဟ၊ စေတနာတွေပါလား၊ ကိုဖေမောင်ထွန်း ခင်ဗျား လည်း အတူတူပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား"

ဖေမောင်ထွန်းက ဘာမှနားမလည်သလိုလိုနဲ့ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါတယ်။

"ဟာ . . . ငါ ဘာမှမသိရဘူး၊ ဒေါ်ဝတ်ရည်ချိုက ဆက်သွယ် ခိုင်းတာ၊ မင်း အလားအလာရှိလို့လည်း ငါ လုပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ ရှိတယ်"

ကိုယ် ဝတ်ရည်ချိုဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

"နေစမ်းပါဦး ဝတ်ရည်ချို . . . မင်းက ဒါ . . . ဘာသဘောလဲ"

"ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး၊ နင် အရင်တည်းက ဝါသနာပါတာ

[illegible] သိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ . . . ငါ့ပိုက်ဆံတွေဟာ နင်နဲ့လည်း သက်ဆိုင် [illegible]ယ်လို့ ထင်လို့ပါ"

ပြောရင်း ဝတ်ရည်ချိုမျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားတယ်။

"ဟား . . . ဟား . . . သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ ဘာမှမလိုချင်ဘူး [illegible]င်နဲ့ ပတ်သက်ရမှာစိုးလို့ . . . ငါ ရှုံလို့"

"အို . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခွေက နင့်အဖေပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ထား [illegible]ာပဲ"

"ကောင်းလိုက်တဲ့ အကွက်ကွာ၊ ဘာလဲ . . . နင့်ဆီကိုလာပြီး [illegible]ပိုင်ဆိုင်မှုကို တောင်းမှာစိုးလို့ ကြိုကန်ထားတာပေ့ါ . . . ဟုတ်လား"

"နင် . . . နင် မစော်ကားနဲ့ ညိုမင်းညို၊ ငါက နင်အထဲရောက်ပြီး [illegible]ဘဝပျက်သလိုဖြစ်နေလို့ စေတနာနဲ့လုပ်ပေးတာ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှမပါဘူး"

သူ့စကားတွေကို ဘယ်တော့မှ မယုံခဲ့လို့ . . . ကိုယ် ခုလည်း [illegible]မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် . . .

"တော်ပါပြီ ဝတ်ရည်ချိုရယ် . . . ဖေဖေဆုံးသွားတာ၊ ငါ အထဲ [illegible]ရောက်သွားတာ နင့်စေတနာတွေပေါ့၊ နားစမ်းပါကွာ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်မယ့် [illegible]ကိစ္စ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ နင် ပိုင်တယ်ထင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ နင် လိပ်ပြာသန့် [illegible]ရင် သုံးပေါ့၊ အားလုံးကို နင်အသိဆုံးပဲ"

ဝတ်ရည်ချိုမျက်နှာက တင်းမာသွားတယ်။

"ဒီမှာ ညိုမင်းညို . . . ငါ့မှာလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက် ဆုံးခဲ့တာ [illegible]ပဲ"

"ဒါဆို ခင်ဗျားသေခဲ့တာရော . . . ပြော . . . ပြော . . . ပြောလေ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝတ်ရည်ချို့ ဆွံ့အ,သွားလေရဲ့။ မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုး
စားရင်း . . .

"ခု . . . နင့်ကို ဒါတွေ ပြန်ပြောဖို့ ချိန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး
. . . ဒီအခွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ နင့်မှန်း
လို့ လုပ်ခဲ့တာ"

"နင် အဆိုတော်မဖြစ်ချင်တော့ဘူးပေါ့"

ဒီမေးခွန်းကို ဒီနေရာမှာ ကိုယ်မသဒ်တော့ဘူး။

"အေး . . . အစကတော့ ဒီသီချင်းတွေက ငါ့ကိုယ်ငါ မဖြစ်
သတ်သေဖို့အထိ လုပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကွ၊ ခုတော့ . . . မီးပဲ ပုံရှို့
တော့၊ ဖြန့်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ တရားစွဲရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ"

"ဟာ . . . စဉ်းစားကြပါဦးဗျာ၊ ဒီလောက်အထိ . . ."

ကိုဖေမောင်တွန်း ဝင်ပြောတာကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး
ဝတ်ရည်ချိုက ခပ်တင်းတင်းပဲ . . .

"အေး . . . ငါလည်း နင့်ကို အဲဒီလောက် အောက်ကျခံပြီး
တောင်းပန်မယ့် မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး မင်းညို၊ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံပဲ"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

ကိုယ်နဲ့ဝတ်ရည်ချိုတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး အမုန်းတွေ ပြိုင်လိုက်
ကြတယ်။ အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး ကိုယ်ပြောခဲ့ပါတယ်။

"ဆောရီးပဲ ဝတ်ရည်ချို့ . . . လျှာပေါ်မြက်ပေါက်သွားပါစေ နင့်
ပတ်သက်ရမှာ ရွံလို့၊ နင့်လက်နဲ့ ထိထားတာတွေကို မသဒ်လို့ . . . ငါ
မလာတာ၊ နင်ပဲ လိပ်ပြာသန့်သန့်သုံးပါ၊ တရားရုံးကနေ ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို
တောင်းမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ဒီပိုက်ဆံတွေ နင်သုံးတိုင်း
ငါနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်ဆိုတာ နင် သတိရနေရင် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ နင်
နိုင်လား၊ ရှုံးလား နင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ"

ကိုယ် လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ သူ့ဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့
ဘူး။ ကိုယ့်အခွေ ထွက်မလာတော့ပေမယ့် ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကိုယ်
မရှုံးဘူး။ ဘဝမှာ ကိုယ်နေတတ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့မယ်။

လွမ်းစရာဆိုလို့ ပိုးရည်နဲ့ ပတ်သက်တာတစ်ခုပါပဲ။ အရာအားလုံး
ဟာ အိပ်မက်အတိုင်း အရောင်လွင့်ခဲ့ပြီပေါ့ ပိုးရည်ရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်သွေးဖို့ ကိုယ် ကြိုးစားဦးမယ်။ အလွမ်းတွေပေနေတဲ့ သီချင်းလေး
တစ်ပုဒ်ရေးမိပြန်ရဲ့။

■

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

- တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်အဖော်မဲ့ခြင်းများနဲ့အတူ ငါ ကျန်
  နေခဲ့ပြီ
  ဆုံဆည်းဖို့ကို မသေချာခဲ့တော့တဲ့နောက် ငါတို့ဝေးပြီ
  ငါကြိုသိပြီ အိပ်မက်များ ငါရင်ကွဲပြီ ဓာတ်လမ်းက
  ဆုံးပြီ တို့တစ်တွေ ဝေးပြီ
- ရှည်လျားလွန်းတယ့် တစ်ကိုယ်ရည်လွမ်းညများ ငါပိုင်ဆိုင်ပြီ
  စိတ်ကူးနဲ့ရှုးသူ တကယ်ကို လက်တွေ့အဖြစ်က ငါ နာကျင်ပြီ
  ငါကြိုသိပြီ အိပ်မက်များ ငါ ရင်ကွဲပြီ ဓာတ်လမ်းက
  ဆုံးပြီ တို့တစ်တွေ ဝေးပြီ

** ဓာတ်လမ်းဆုံးပြီ ငါတို့ဝေးပြီ ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့ပါ
ဓာတ်လမ်းဆုံးပြီ ငါတို့ဝေးပြီ ငါကြေကွဲရင်းနဲ့သာ
ငါတို့နှစ်ဦး အချစ်များ ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့ပါ
ငါတို့နှစ်ဦး အချစ်များ ငါကြေကွဲရင်းနဲ့သာ
(အိပ်မက်လေးအတိုင်း)၂ အရောင်ပြယ်လွင့်ကာ . . .

■

(၂၉)

သူ့ရှေ့မှာထိုင်နေသော ပိုးရည်မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးငယ်ရီမှောင်နေကြသည်။ ကိုရဲ သက်ပြင်းချကာ ခပ်နွမ်းနွမ်းပြုံးပြရင်း . . .

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ သတင်းကြားတာ အမှန်ပဲ၊ အခွေ မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး"

စိတ်မကောင်းဟန်လေးက ပိုးရည်မျက်နှာပေါ် ထပ်ကာ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့၏။ ပြီး . . .

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ကိုရဲရယ်၊ ကိုမင်းညီကလည်း ကျွန်မဆီ ရောက်မလာဘူး"

ပိုးရည်မျက်ဝန်းထဲမှ သံယောဇဉ် အငွေ့အသက်များတို့ ကိုရဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ မင်းညီအကြောင်း ပြောပြရန်သင့်ပြီဟု သူ သတ်မှတ်လိုက်၏။

"ပြောရရင်တော့ ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အရင်တုန်းက မင်းညီတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာပဲလေ၊ မင်းညီတို့က ချမ်းသာတယ်၊ အဖေ တစ်ခု သားတစ်ခုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . သူ့အဖေက မင်းညီအပေါ် လူသိအောင် ချစ်ပြတာမျိုး မရှိဘူး၊ အဲဒီလိုဘဝမှာ မင်းညီ ကြီးခဲ့ရတာ၊ သူ့မှာ ညီအစ်ကို လိုခင်ရတဲ့ ခင်ဇော်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဂီတအပေါ်မှာ ဝါသနာတူတော့ ပိုတွဲမိကြတာပေါ့၊ အဲ . . . ခင်ဇော်က ဆင်းရဲရှာတယ်"

"ဪ"

"ဆယ်တန်းအောင်ကြတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သူတို့ခွေလေး တစ်ခွေ စီစဉ်ကြတယ်၊ မင်းညီ့မုန့်ဖိုးတွေနဲ့ပေါ့၊ အဘိုးကြီးက ဂစ်တာတီး တာ မကြိုက်တော့ ခင်ဇော်အိမ်မှာပဲ ရေးကြချတ်ကြနဲ့ပေါ့၊ အဲဒီလိုနေရင်း ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ မင်းညီက တက္ကသိုလ်ရောက်သွားတယ်၊ ခင်ဇော်က G.T.C တက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဖြစ်လာတာက ခင်ဇော်က တခြားရပ်ကွက်က ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို သွားချစ်မိတယ်၊ ဝတ်ရည်ချိုတဲ့၊ မာနကြီး တယ်၊ ပိုက်ဆံမက်တယ် ဆိုပါတော့ . . . ၊

ခင်ဇော်ပြလို့ မင်းညီက ဝတ်ရည်ချိုကို မြင်ဖူးပေမယ့် ဝတ်ရည်ချို က မင်းညီကို မသိဘူး၊ အတိုချုံ့ပြောရရင် ခင်ဇော်နဲ့ဝတ်ရည်ချိုတော့ ကြိုက်သွားကြတယ်၊ သိပ်မကြာဘူး ဝတ်ရည်ချိုက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ခင်ဇော်ကို ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဇော်က တကယ်ချစ်တော့ ခံစားရတာ ပေါ့"

ကိုရဲမျက်ဝန်းတွေက အတိတ်ကို ရောက်နေဟန်တူသည်။ သက် ပြင်းချရင်း ဆက်ပြော၏။

"ခင်ဇော်က အသဲကွဲပြီး အရက်တွေသောက်၊ ဝတ်ရည်ချိုတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ညဘက် ဂစ်တာသွားတီးဖို့ မင်းညီကို ခေါ်တယ်၊ နေ့တိုင်း ပဲ၊ မင်းညီပြောလည်း မရဘူး၊ အင်း . . . တစ်ညတော့ . . ."

ရွှေ့လမ်းထက်မှာ တံလျှပ်တွေ ခုံးမောက်လာကြသည်။

"အဲဒီညက သူတို့ဂစ်တာတီးရင်း ညနက်လာကြတယ်၊ သူများ ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုတော့ မင်းညီက ပြန်ရအောင် ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . မူး နေတဲ့ ခင်ဇော်က မရဘူး၊ ဝတ်ရည်ချို ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်နဲ့ အိမ်နားမှာ အော်နေတယ်၊ မင်းညီလည်း ပြောမရတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက် လာခဲ့တယ်၊ ခင်ဇော်ရှေ့က ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ ခင်ဇော်ရဲ့အော်သံ ကို ကြားလိုက်ရတာပဲ၊ ခင်ဇော်ကို အဲဒီရပ်ကွက်ကကောင်တွေ ထွက်ရိုက် ကြတာ၊ မင်းညီပြေးသွားတော့ ခင်ဇော်က သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေပြီ၊ အဲဒီ ညမှာပဲ ခင်ဇော် ဆုံးသွားတယ်"

"ရှင်"

ပိုးရည် အလန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ ကိုရဲက ဆက်ပြောသည်။

"ရိုက်တာကလည်း ဝတ်ရည်ချိုရဲ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်း တွေပဲ၊ မင်းညီစိတ်ထဲမှာ ဝတ်ရည်ချိုအစ်ကိုလို့ထင်ပေမယ့် အမှုဖြစ်တော့ သူ့အစ်ကိုရဲ့အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်က သူလုပ်တာပါဆိုပြီး ဝန်ခံတယ်၊ အောင်လည်း ကျသွားတယ်"

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အဲဒါတွေက အဲဒီမှာတင် ပြီးမသွားဘူး၊ မင်းညီက ဝတ်ရည်ချို ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ၊ ဝတ်ရည်ချိုကလည်း ခင်ဖော့်သူငယ် ချင်းမှန်း မသိဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ဝတ်ရည်ချိုကို ချဉ်းကပ်တော့တယ်၊ မင်းညီ ကလည်း သူ့ဌေးသား ရုပ်ချောဆိုတော့ ငြိကြပါလေရော၊ ခင်ဖော့်အပေါ်မှာ ခံစားရတဲ့စိတ်နဲ့ မင်းညီက စနစ်တကျလုပ်တာ၊ ဒိုင်ယာရီရေးထားပြီး ဝတ် ရည်ချိုကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ဖြစ်လာကယ်၊ ယူပြီးရင် တန့်နှံ့အသေးစိတ် လက်စားချေဖို့ အစီအစဉ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီဒိုင်ယာရီကို သူ့အဖေ ဖတ်မိသွားတယ်၊ သိပ်မကြာဘူး မင်းညီကို နိုင်ငံခြားသွားခိုင်း တယ်၊ ဒီကောင်ကလည်း မသွားဘူး၊ နောက်ဆုံး ... သူ့အဖေက ဝတ်ရည် ချိုကိုယူပြီး မိန်းမအဖြစ်နဲ့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတော့တာပဲ"

"ဘုရားရေ"

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ အမှန်တော့ သူ့အဖေက မင်းညီနစ်မွန်း မှာ၊ မှားမှာစိုးလို့၊ ဒီကြားထဲ ပြဿနာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ခင်ဖော့်ကို ရိုက်တယ်ထင်လို့ သူထင်နေတဲ့ ဝတ်ရည်ချိုအစ်ကိုကလည်း အိမ်မှာလာနေ တယ်၊ တစ်ရက် ... မင်းညီနဲ့သူ့အဖေ အကြီးအကျယ် စကားများကြပြီး မင်းညီက အိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ်ဆိုပြီး ဖြစ်တယ်၊ လှေကားထိပ်မှာ ဆွဲလား ရမ်းလားဖြစ်ရင်း မတော်တဆ သူ့အဖေ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားတယ်၊ သူ့ အဖေ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး မင်းညီ ငိုနေတုန်း ဝတ်ရည်ချိုနဲ့ သူ့ အစ်ကို ရောက်လာပြီး မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ ... ဘာညာနဲ့ စွပ်စွဲကြတယ် အရင်တုန်းက နာကြည်းနေတဲ့အရှိန်နဲ့ မင်းညီက ဝတ်ရည်ချိုအစ်ကိုကို ဝင်ထိုးတယ်၊ သတ်ပုတ်ကြရင်း မင်းညီ လက်လွန်သွားတယ်၊ သူ့လက်ချက်

နဲ့ ဝတ်ရည်ချိုအစ်ကို သေဆုံးသွားတယ်၊ အမှုဖြစ်တယ်၊ မင်းညီ ထောင် ကျတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မင်းညီကပဲ သူ့အဖေနဲ့ဝတ်ရည်ချိုအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်သလို သတင်းထွက်တော့တာပဲ၊ တကယ်တော့ အားလုံးဟာ မှားခဲ့ကြတာပါ၊ ထောင်ကလွတ်တော့ ကျွန်တော်ပြောင်းလာ တဲ့ ဒီနေရာကို မင်းညီ ရောက်လာခဲ့တာပဲ"

"ရင်မောစရာတွေပါလား ကိုရဲရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမင်းညီ မပြောပြတာထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ... ခုအခွေကိစ္စကကော ..."

"အဲဒါကလည်း ဒီအခွေအတွက် ငွေထုတ်ပေးတာ ဝတ်ရည်ချိုတဲ့ ဒါကြောင့် မင်းညီလည်း ဘာမှဆက်မလုပ်တော့ဘူး"

မင်းညီကိုယ်စား ပိုးရည်ပင် ရင်ထဲမောချသွားသည်။ ကာယကံရှင် တော့ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းနေပြီလဲမသိ။ သံယောဇဉ်ငွေ့ငွေ့က ရင်ထဲ လှုံးလွန့်လာပြန်သည်။ မင်းညီကိုတွေ့ချင်သည့် စိတ်ကိုလည်း ထိန်းမရ တော့။

"အဲဒီအခွေရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်လောက်ကို ကျွန်မ တတ်နိုင်ပါတယ်။ အလုပ်သဘောပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်မ ပြန်လျှော်ပေးပြီး ဝယ်လို့ရမလား မသိ ဘူး"

ကိုရဲက ပိုးရည်ကို တအံ့တဩကြည့်သည်။ အဓိပ္ပာယ်များစွာကို လည်း ရှာတွေ့သွားလေ၏။

"ရမှာပါ ... ကိုဖေမောင်ထွန်းနဲ့ ညှိရမှာပေါ့၊ ညီမလေးစိတ်ကို လည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

ရှက်သွေးဖြန်းပြီး ပိုးရည် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိသည်။ ကိုရဲက အသာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထကာ CD တစ်ချပ်ကို ယူလာပေးရင်း ...

"ရော့ ... ဒါ မင်းညို နောက်ဆုံးသွင်းထားတဲ့ သီချင်း၊ ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ပေးတာ၊ **စကားများများပြောရန်မလိုတော့ပါ** နဲ့ **မသေရင်ရွှေးမယ်ဆိုတဲ့** သီချင်းတွေလေ"

"ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ကိုရဲရယ်"

ပိုးရည် မရှက်နိုင်တော့။ မင်းညိုမျက်ဝန်းတွေကို သူမ ဖတ်တတ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကိုရဲက ဆက်ပြော၏။

"မင်းညို စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သူ့ကိုယ်သူအဆုံးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အနုပညာသမားတွေဟာ ချစ်ခြင်းကိုတော့ တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါတယ်၊ သူ ခုချိန်ထိ နိုင်မတ်နေသေးတာ ညီမလေးအပေါ်ထားတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ"

ပိုးရည်ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ခါခါ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမင်းညိုရယ်ဟုလည်း သုန်သုန်မောမော တမ်းတမိပြန်သည်။

"ဒါနဲ့ ... ခု ကိုမင်းညို ဘယ်မှာရှိနေနိုင်လဲဟင်"

"အင်း ... သူ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးဖူးတယ်ဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ ချိတက်နေတဲ့ ကဗျာပေါ့၊ နာမည်က တိမ်တွေကိုနမ်းမယ့်ပင်လယ်တဲ့၊ ဒီအချိန်ဆိုရင်လည်း သူအဲဒီနေရာလေးမှာ ..."

■

(၃၀)

ဝင်လုဆဲဆဲနေလုံးကြီးကို ကိုယ်ကြည့်နေမိတယ်။ ဆည်းဆာကည်း ကောင်းကင်မှာ ပွင့်ဖြာနေပြီပေါ့။ ပင်လယ်လို ကြမ်းတမ်းတဲ့ကိုယ်ဟာယ်အချိန်မှ တိမ်တွေကိုနမ်းရမှာလည်း မသိဘူးနော်။

အတွေးနဲ့ မျောလွင့်နေမိတယ်။ ခြေသံဖွဖွကြောင့် ကိုယ့်အတွေးကိုဖ်တန့်ပြီး လှည့်ကြည့်မိတယ်။

"ဟင် ... ပိုးရည်"

ကိုယ် အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ပျော်ရွှင်မှု ဝမ်းနည်းမှုတွေဟာ ရောပြွန်းနေလေရဲ့။ ကိုယ့်စကားတွေကို မျိုသိပ်ဦးမှာ ...ဦလေ။

www.burmeseclassic.com

အရင်လို အရည်လဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပိုးရည် ကိုယ့်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဒီနေရာအထိ ရောက်လာပုံထောက်ရင် ကိုရဲနဲ့သူ တွေ့ခဲ့ပြီးရောပေါ့။

ပိုးရည်က လေသံတိုးဖွဖွနဲ့ . . .

"ကိုမင်းညီ သီချင်းမဆိုတော့ဘူးဆို"

"ဆိုမှာပါ၊ ဒီအခွေကို မထုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ"

"ဟင့်အင်း . . . 'မရဘူး ဆိုရမယ်၊ ဒီအခွေလည်း ထုတ်ရမယ်"

သူ့စကားကို ကိုယ် နားမလည်ဘူး။ ဒါကြောင့် . . .

"မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ပိုးရည်၊ အဲဒီအခွေက . . ."

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ဝယ်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . ."

ပိုးရည် ခေါင်းလေးငုံ့ကိုင်းသွားတယ်။ ညနေရီရဲ့လေစီးထဲမှာ သူ့မဆံပင်လေးတွေ လွင့်ခါနေတာ အရမ်းလှတာပဲ။ ခဏနေတော့ သူ့ဆီက အသံလေးထွက်လာတယ်။ ခေါင်းကိုတော့ မဖော်သေးဘူး။

"ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သီချင်းတွေကို ကျွန်မ ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ သိရဲ့လား"

အိုး . . .။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပျော်လိုက်တာ။ လှိုင်မောပြီး ကိုယ်ဆွံ့အနေမိတယ်၊ သတိတွေ အလွတ်လွတ်နဲ့ ကိုယ်သတိရချိန်မှာ ပိုးရည်က ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပါပြီ။ ဝင်သက်ထွက်သက်တွေက သူ့မပါးပြင်ပေါ် ခပ်ဖွဖွ။ ငှက်တွေ အိပ်တန်းပြန်ကြပြီ။

"ပိုးရည်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်"

ရင်ခွင်ထဲမှ ပိုးရည်က မောလျှသံလေးနဲ့ . . .

"ခုမှ . . ."

တဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေး မနာအောင် ကိုက်တယ်။

"အား . . . နာတယ် ယုန်မလေးရဲ့"

ကိုယ်အော်လိုက်တော့ ချစ်သူက ရယ်တယ်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးငှက်ရင်း . . .

"ဘယ်တော့မှ စိတ်ခုတ်မကျပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ပိုးရည် ကို့အနားမှာ အမြဲအားပေးနေမှာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား"

ကိုယ် ယုံပါတယ်။ ချစ်သူကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပဲ ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ ပင်လယ်ရဲ့အနားသတ်ကို တိမ်တွေက ငုံနမ်းနေကြလေရဲ့။ တိုး . . . အဝေးမှာပေါ့။

တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်လည်း တိမ်တွေကို နမ်းရမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူဘေးနားမှာ ရှိနေဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

www.burmeseclassic.com